

Delta

LLOBREGAT

*El periòdic
d'El Prat*

ANY VII - NÚM. 64

GENER 1984 - PREU 75 PTS.

METROPOLITANS, SI; METROPOLITZATS, NO

**La Corporació Metropolitana planteja novament la
desviació del Llobregat**

**«Delta» finalista del
premi a la millor
revista comarcal**

MULTIUSO

El equipo «MULTIUSO» HITACHI representa la última innovación en videos.

Su nuevo sistema le permite tener un solo video de múltiples aplicaciones, entre ellas ser un equipo de sobremesa a la vez que portátil.

Con el «MULTIUSO VT-7E, Vd. tendrá un perfecto equipo grabador, reproductor y portátil, siendo práctico, de fácil manejo, ligero de peso y con la más avanzada tecnología.

VIDEO

HITACHI

Sabiduría de futuro.

VT-7E

1 crom

telerradio

para los que saben comprar... y ahorrar

Avda. Virgen de Montserrat, 127 - ☎ 379 19 16 y 379 01 16 - EL PRAT DE LLOBREGAT

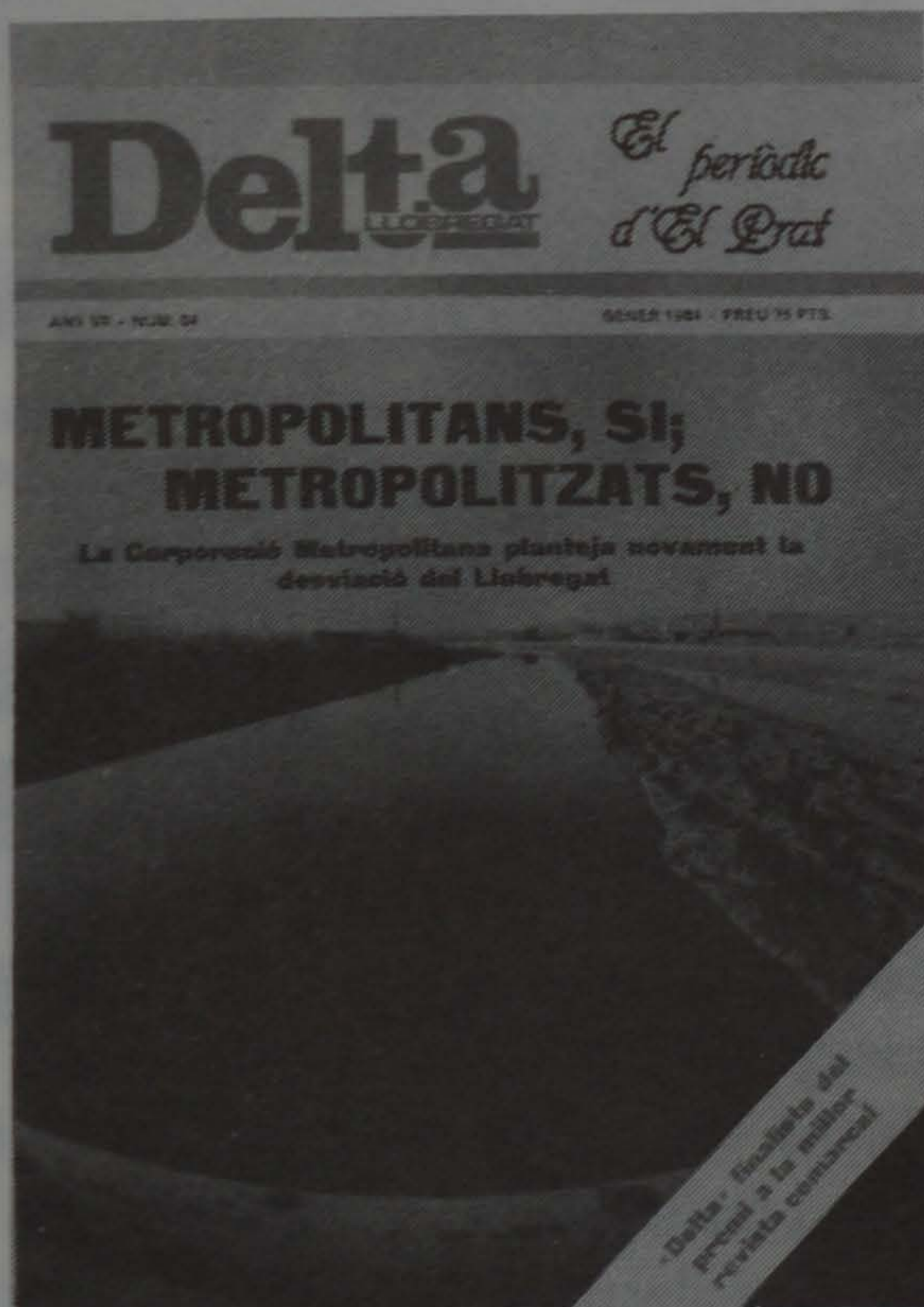
EN AQUEST NÚMERO...

5. **Editorial**
Metropolitanos, si, metropolizados, no
7. **Es noticia...**
«Delta» finalista al «Tasis-Torrent»
8. **Crònica Política**
Lluís Tejedor: «El Prat té vocació olímpica»
11. **Coses d'El Prat**
La Generalitat protegeix la Raça Prat
15. **Reportatge**
Aspectes tècnics dels aiguats
17. **Tribuna**
18. **Col·laboracions**
24. **La bústia de Delta**
26. **30 dies a El Prat**
Les Festes Nadalenques
37. **Entreviu**
Parlant amb ràdio Mediterrània
38. **Esports**
Luis Mijoler, doscientos días al frente de la Concejalía de Deportes
Club Nàutic: Polémica asamblea
46. **Guía de Serveis**

Delta no subscriu necessàriament les opinions expresades en els articles signats, els quals són d'exclusiva responsabilitat dels seus autors.

a la portada:

El riu ha d'estar en condicions de servis per les competicions nàutiques de l'Olimpiada. Per això s'ha de decidir, enguany, la canalització definitiva del seu curs final.

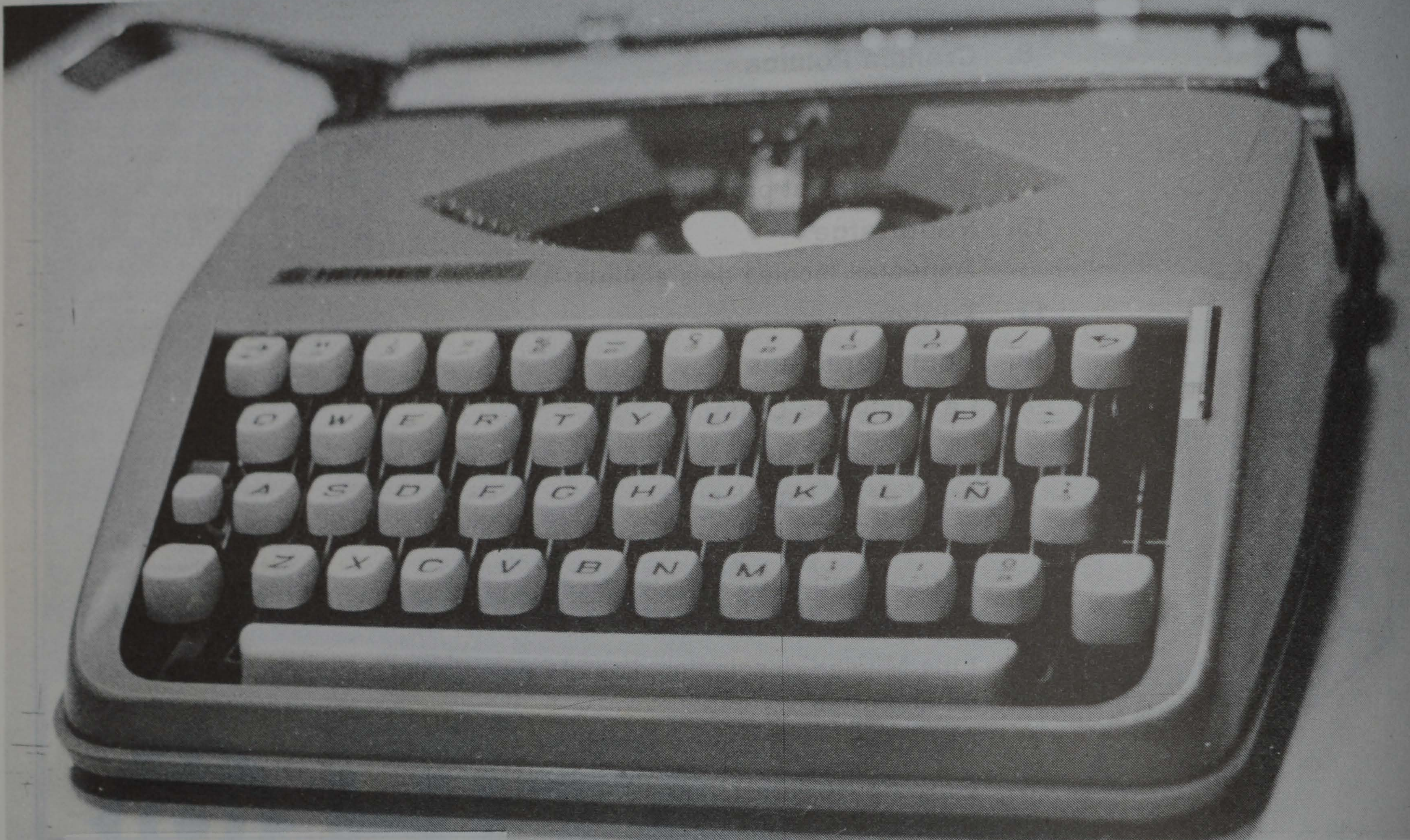
Delta

LLOBREGAT

EDITA
SOCIETAT DE COMPTES
DE PARTICIPACIÓ
"DELTA DEL LLOBREGAT"
GESTOR I DIRECTOR
Jaume Monés Albet
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Navarra, 2 baixos
Tel. 379 05 33
El Prat de Llobregat
HORES D'OFICINA:
Dimarts, de 18 a 20 h.
Divendres, de 11 a 13,30 h.
COMPOSICIÓ:
Compomag
Casp, 12, pral. Barcelona-10
TRAMES FOTOGRAFÍQUES:
Servei Secretaria, S.A.
Castella, 27 - El Prat
IMPRIMEIX:
Impremta Comercial
C. Misse Casamada, 45-49. El Prat
D.L.B. 48419 - 1977

QUAN COMPRI UNA MÀQUINA D'ESCRIURE...

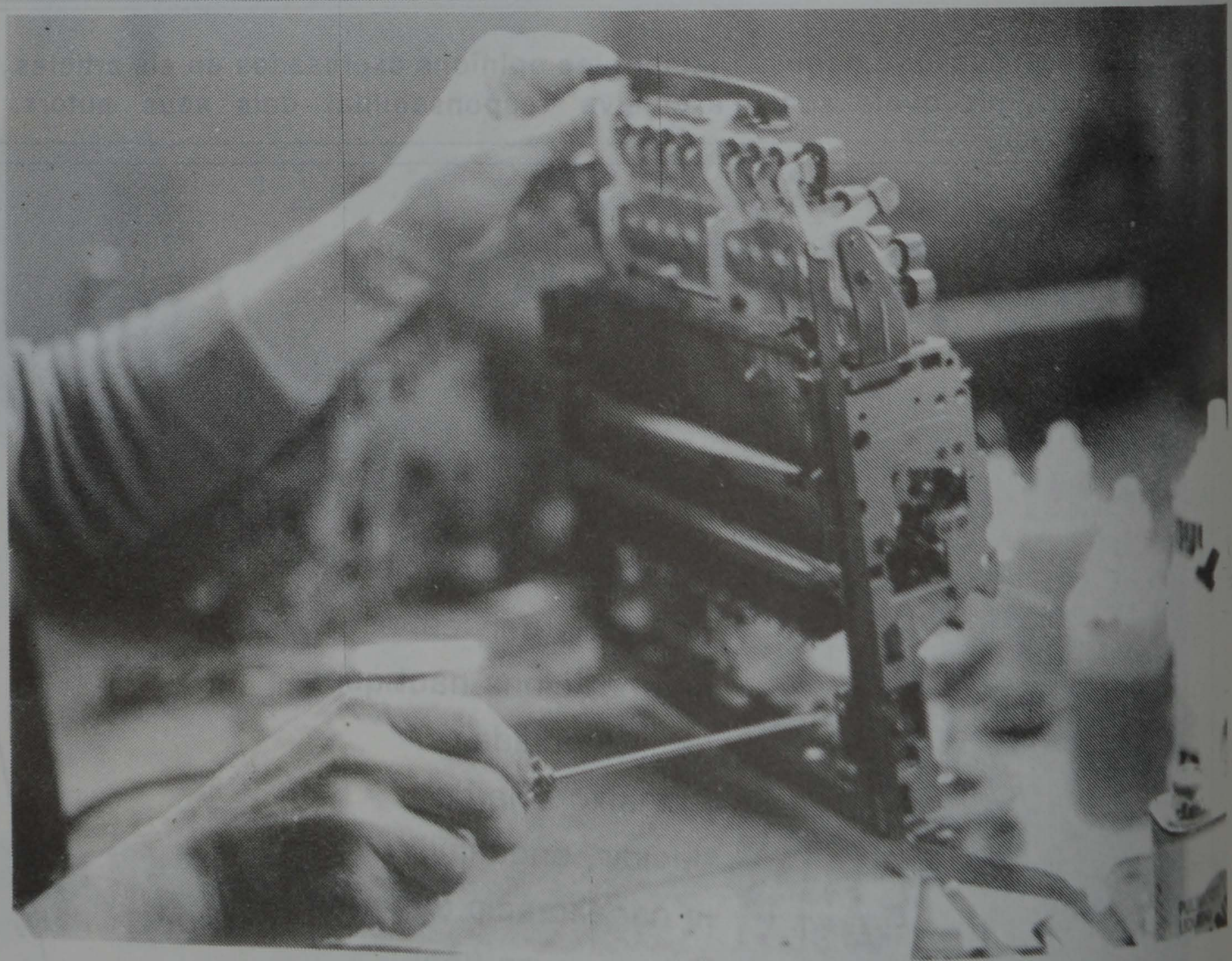
Demani un any de garantia

A "SERVEI SECRETARIA"
POT ESCOLLIR ENTRE MES DE TRENTA MODELS

Nosaltres,
les reparem
quan
s'espantlen

CASTILLA 27
T. 3793749
EL PRAT

SERVEI SECRETARIA

Metropolitanos, sí, metropolizados, no

DELTA vaticinó hace más de un año que la candidatura de Barcelona a sede de los Juegos Olímpicos de 1992 serviría de pretexto para volver a la carga contra la integridad territorial de El Prat.

Así ha sido. En estos días la prensa ha publicado declaraciones de responsables del Comité que prepara la candidatura olímpica de Barcelona. Según estas fuentes, en 1984 debe decidirse el encauzamiento definitivo del río en su tramo final a base de tres alternativas:

- 1) Por su cauce actual.
- 2) Con desvío del cauce de casi 4 kms. en la desembocadura.
- 3) Con desvío de sólo 2 kms.

El motivo aducido es que el río debe estar en condiciones de servir de pista de regatas para competiciones náuticas de la Olimpiada, en el caso que en 1992 no lo estuvieran las instalaciones previstas lejos de Barcelona.

Asimismo, según dichos responsables, la laguna de El Remolar, al otro lado del aeropuerto, debe ser acondicionada por si el lago de Banyoles fallase por algún motivo en los Juegos de 1992.

Los portavoces del Comité que han efectuado estas declaraciones pertenecen al Ayuntamiento de Barcelona y a la Corporación Metropolitana.

El Prat también pertenece a dicha Corporación Metropolitana desde los tiempos de la dictadura, en que así se decretó desde Madrid sin que nuestro ayuntamiento ni los demás fuesen siquiera consultados. Y así siguen, después de ocho años de la muerte del general Franco.

Pero el alcalde de El Prat no forma parte del Consejo que rige la Corporación Metropolitana, porque nuestro municipio no llega a los cien mil habitantes que tuvieron buen cuidado en imponer, como no llegan la gran mayoría de los municipios que la componen. Dicha Corporación está y ha estado siempre totalmente dominada y controlada por el Ayuntamiento de Barcelona, que es mayoría absoluta en ella. Actualmente el sistema de partidos políti-

cos da todavía más hegemonía a Barcelona en la Corporación, pues los alcaldes de ayuntamientos con mayoría socialista —que son los más— no se enfrentan nunca a Barcelona, que también es un ayuntamiento de mayoría socialista. Aquí el tema nos llevaría a otro terreno, muy resbaladizo en el que hoy preferimos no entrar, aunque el lector ya puede suponerlo.

En resumen: que unos señores que han sido elegidos democráticamente para administrar un ayuntamiento, el suyo, resulta que además pretenden “administrar” los de al lado. Porque fíjense ustedes lo que “administran” que no son otra cosa que los déficits de Barcelona. Ahora, por ejemplo, le ha tocado el turno al municipio de El Papiol, donde ya se trabaja en lo que ha de ser un gran cementerio metropolitano, y además la Corporación pretende ubicar en dicho término municipal el vertedero de residuos industriales más importante de España, ¡al lado del río! Pues bien: el último cementerio que construyó Barcelona lo hizo ya también fuera de su término municipal, en el de Cerdanyola. Dice que el suyo está agotado. ¿Sabían Vds. que llega hasta Santa Creu d’Olorda, limítrofe con Sant Feliu y Molins de Rei, donde hay centenares de hectáreas de monte que, por lo que se ve, no sirven para cementerios ni vertederos industriales?

DELTA no está contra los socialistas. DELTA está contra todo abuso de poder. Hoy mandan los socialistas y ayer mandaban otros. Pero hace menos de un año, cuando las elecciones municipales, los socialistas prometieron públicamente democratizar la Corporación Metropolitana y no lo han hecho. El alcalde Maragall dijo que los 27 municipios que la componen debían estar representados directamente en ella. Jordi Parpal, que es su vicepresidente, llegó a afirmar que si ganaban las elecciones así lo harían, con lo que los votos de los municipios serían superiores a los de Barcelona. Todo esto ha quedado en agua de borrajas. Ciertamente que la Corporación Metropolitana no puede cambiar su estructura por sí sola, ya que fue creada por un

decreto-ley. Pero ¿acaso lo ha intentado oficialmente?

Lo cierto es que Lluís Tejedor, alcalde de todos los pratenses (los que le votaron y los que no), no está en el Consejo Metropolitano. Y vienen unos señores de otro ayuntamiento y despreciando al de El Prat y a la democracia quieren disponer del río, de El Remolar y de todo cuanto se les antoje.

El Ayuntamiento de El Prat, como el de Cerdanyola, votaron un día su separación de la Corporación Metropolitana. Eran otros tiempos y los acuerdos fueron nulos. Pero si hoy la defensa del pueblo prevaleciera ante otros intereses y si los municipios no representados directamente en el Consejo Metropolitano —¡que son 23 de 27!— se unieran frente al despotismo de Barcelona, otro gallo les cantara a los señores Parpal y Maragall.

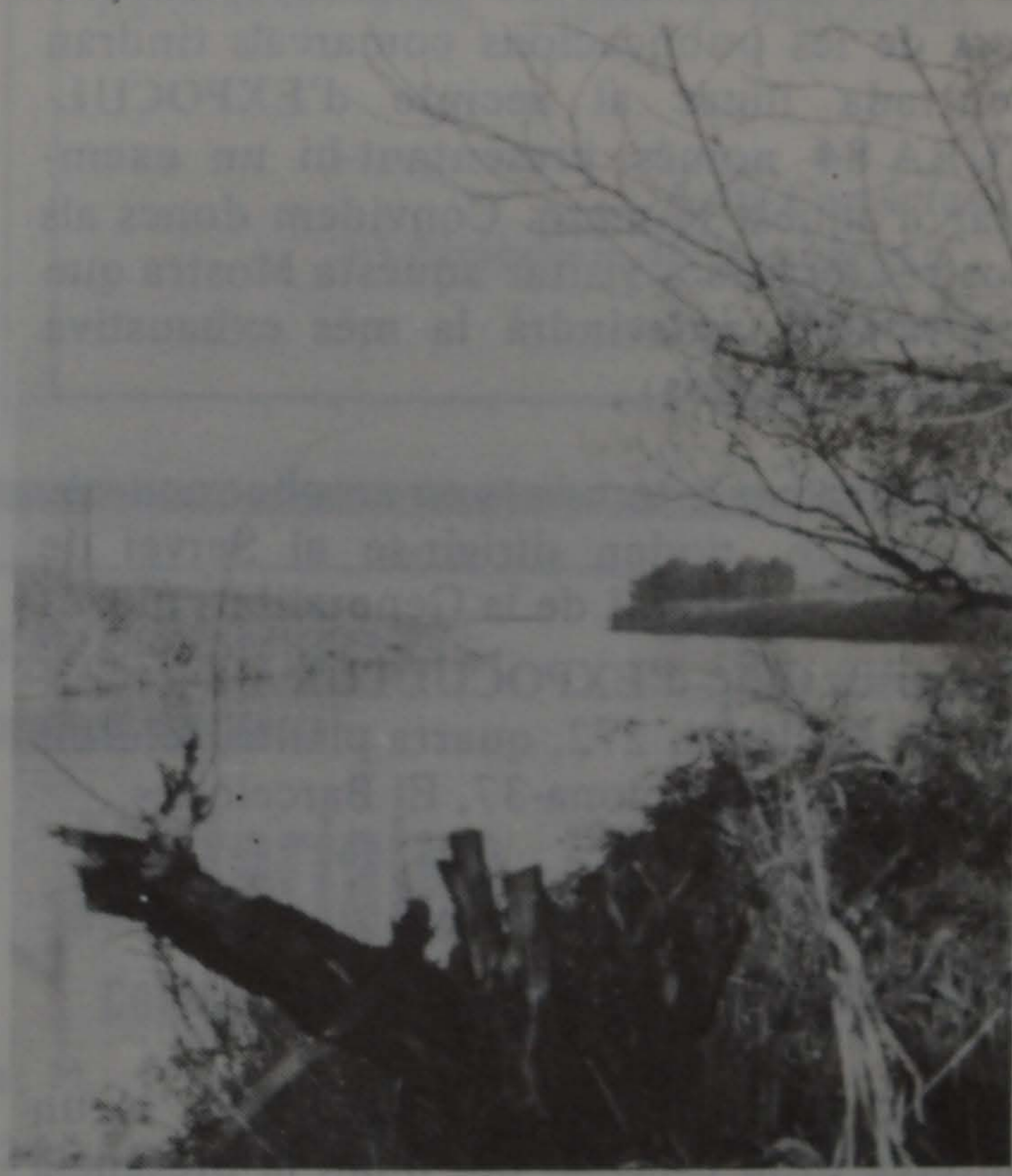
Fíjense en que el primero de ellos, don Jordi, repite mucho lo de “transportes metropolitanos”, que, traducido, quiere decir: “A pagar el déficit entre todos”.

Sigan fijándose en que ahora el mismo señor empieza a hablar de una “cultura metropolitana”.

Que Dios nos pille confesados.

A menos que nuestro ayuntamiento reaccione como un solo hombre, incluidos los socialistas, y haga que nos sintamos orgullosos de nuestros representantes.

Metropolitanos, sí; metropolizados, no.

Els pratencs molt presents entre els organitzadors de l'EXPOCULTURA/84

Els lectors de DELTA i les demés publicacions comarcals tindran lliure accés a aquesta Mostra Cultural

Per segona vegada, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya organitza una extensa mostra de la vitalitat cultural de Catalunya amb el nom d'EXPOCULTURA 84, i que tindrà lloc a Barcelona, al Palau de Congressos de Montjuïc dels dies 18 al 26 del proper mes de febrer. Per les peticions de nova celebració que hem rebut dels diferents estaments de la cultura, pensem que encara es viu el record de la primera edició que s'organitzà coincidint amb el Campionat Mundial de Futbol l'any 1982. D'aquí que la importància d'aquesta Mostra Cultural ve ja marcada per allò que fou en la seva primera edició.

Com aquella, ocuparà tot el Palau de Congressos i part del Palau Firal, amb nombroses exposicions il·lustratives, dedicades als principals trets de la nostra cultura i amb la participació de bona part de les nostres institucions i entitats culturals.

En el marc d'EXPOCULTURA 84, se celebraran importants trobades, com el Congrés de la federació de Cors de Clavé, les Jornades de Dinamització Cívica i Cultural, les de Joventut i Cultura, les de Vídeo, les de Defensa de la Natura, o el Cicle d'Estudis sobre qüestions d'actualitat de l'Associació d'Amics de la U.N.E.S.C.O. Igualment serà el marc de les mostres de cançó, música i espectacles populars, on al costat de figures consagrades es podran veure els nous valors.

Les arts plàstiques, la cultura tradicional i popular, el cinema, el vídeo, el llibre, la premsa comarcal, la ràdio i la televisió, seran presents a EXPOCULTURA 84 al costat de les nostres universitats i d'altres institucions de cultura científica, o dels distints Departaments de la Generalitat en incidència en el camp de la cultura. No seran tampoc ausents els nostres ateneus i entitats culturals que durant tants anys han mantingut i mantenen encara bona part de la nostra activitat cultural.

Per gentilesa del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, els lectors de les publicacions comarcals tindran l'entrada lliure al recinte d'EXPOCULTURA 84 només presentant-hi un exemplar d'aquest número. Convidem doncs als nostres lectors a visitar aquesta Mostra que segurament esdevindrà la més exhaustiva celebrada al país.

Els lectors interessats en ampliar aquesta informació, poden dirigir-se al Servei de Promoció Cultural de la Generalitat, que és l'organitzador d'EXPOCULTURA 84. Carrer de Mallorca, 272, quarta planta, telèfon 215 90 04, Barcelona-37, El Barcelonès.

PRESENCIA LOCAL

Per a El Prat, EXPOCULTURA té un interès prou especial per quan la presència de pratencs a les tasques d'organització de

la mostra és tan notable que l'impulsor i director d'EXPOCULTURA és, com segurament ja saben els lectors de DELTA, el nostre company Pere Baltà, però en l'anterior ocasió també s'hi trobaven l'Eugeni Molero que va dirigir l'EXPODIARI, on es publicaven els acudits del nostre company

Angel Garcia i era confeccionat per en Pau Giralt, que també fa aquesta mateixa tasca al nostre periòdic. Per altra banda l'escola de puntaires que dirigeix la nostra conveïna Glòria Valls, era present entre el centenar llarg d'estands i exposicions d'EXPOCULTURA.

EXPOCULTURA 84

2ª MOSTRA DE LA VITALITAT CULTURAL DE CATALUNYA

18 al 26 de Febrer de 1984
PALAU DE CONGRESSOS DE LA FIRA DE BARCELONA

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

“Delta” finalista del Premi “Tasis-Torrent” a la millor revista comarcal

El guardó —dotat amb 200 mil pessetes— va ésser concedit a la revista “Al Vent” de Terrassa

El jurat del III Premi “Tasis-Torrent” de Premsa Comarcal atorgà el passat dia 6 de desembre a Sant Cugat el guardó corresponent a 1983, en la categoria de publicacions de periodicitat quinzenal o mensual d'informació general, a AL VENT, considerant així aquesta revista com la millor de quantes s'editen actualment a Catalunya d'aquestes característiques. El premi està dotat amb 200.000 pessetes i el concedeix la Diputació de Barcelona per distingir la premsa local i comarcal que més s'ha destacat en els darrers dotze mesos pel seu contingut i línia periodística.

DELTA va ésser l'altra revista que, juntament amb “Al Vent”, va arribar a la

final, concedint-se finalment el premi a la revista terrassenca.

El jurat, que celebra les seves deliberacions i fa públic el veredict de forma itinerant per diferents pobles de Catalunya, en les anteriors edicions es reuní a Terrassa i Manresa, està format pels periodistes i estudiosos de la premsa comarcal, Josep Maria Huertas Claveria, Josep Pernaú, Josep Maria Figueres, Josep Maria Cadena, Jaume Fabre, Jaume Guillaumet, Jordi Negre i pel diputat de Cultura, Jordi Labòria, que actua de president.

No cal dir amb quina satisfacció acollim els components d'aquesta Redacció la notícia d'haver competit per aquest premi amb una publicació de la categoria i llarga trajectòria històrica de la revista “Al Vent”, que en dues ocasions anteriors havia quedat finalista del premi “Tasis-Torrent”, com és el cas de DELTA. Per a nosaltres es tracta indubtablement d'un gran incentiu per continuar millorant aquesta publicació.

al vent
 30 de desembre de 1983
 Número 84
 170 Pàg.

MUTUA: NOMÉS 3,4 MINUTS PER VISITA

MUTUA DE TARRAGONA

AL VENT. PREMI A LA MILLOR REVISTA COMARCAL

FERRAN CANYAMERES. UN ESCRIPTOR OBLIDAT

Delta
 El periòdic d'El Prat
 11 de desembre de 1983
 12 Pàg.

La intoxicació no ha estat tragèdia

AL VENT de Terrassa i DELTA d'El Prat, varen competir pel Premi “Tasis-Torrent” a la millor revista comarcal.

DE OTRAS FUENTES...

LUPA

A partir de ahora vamos a usar la lupa en esta comarca, como si de un adinámico profiláctico se tratara. ¿De qué nos queremos preservar? de la magnífica voluntad de los destinadores de turno que quieren hacer del Baix una comarca de progreso... de Barcelona. Alto, alto... todavía no hay nada más que una cierta prevención por lo que ha sido siempre. Nos han planificado un millar de veces. Han previsto para nuestro suelo multitud de maravillas. Y nos tienen moscas, porque ahora, con lo de la olimpiada barcelonesa, nos van a arreglar.

No nos opondremos a casi nada que suponga un trato homogéneo con nuestra hermana mayor, pero nos cabrearemos una barbaridad si nos quiere colocar un orinal en la frente. Y miraremos con lupa ese lápiz de urbanizar que tiene la punta en el Delta y la varilla y la mano en Lesseps, porque nos tememos que algo se trama en nuestra marisma.

A nosotros, mire usted, nos gusta el río como está, así en su sitio como ha estado desde que nuestros abuelos se acercaron a él. No queremos que nos lo muevan en el mapa, porque puestos a mover, empujaríamos un poquito Barcelona hacia arriba que aquí ya estamos muy justos.

Nos gusta la paz de nuestros pocos campos y de nuestra poca agua, y la poca paz de nuestras demasiadas ciudades. Nos sigue gustando el Remolar con cañas, espartos y aves. Nunca lo imaginamos lleno de barcas, ni de remeros, ni de olimpiadas.

¿No dicen que la Olimpiada es de Barcelona? Pues, ¡hale!, a Barcelona.

Luis Candelas
 “El Periódico del Llobregat”,
 29-12-83

COMIDAS
 TAPAS
 BOCADILLOS

**BAR-RESTAURANTE
 LOS GALLOS**

Polígono La Granja, Tienda 4 - Tel. 379 59 40 - Cra. Aviación - EL PRAT

Venta de materiales para la construcción
 Azulejos, Sanitarios y Briferia

Materiales EL PRAT
 Colocación de techos de escayola

Carretera Marina, 71
 Telefono 379 39 24

EL PRAT DE LLOBREGAT

LLUIS TEJEDOR:

"El Prat té vocació olímpica"

L'ALCALDE PENSA QUE D'ACI A DOS ANYS SABREM QUE PASSARA AMB EL LLOBREGAT

Desviació o canalització? Aquesta és la pregunta que tot sovint ens fem els pratencs. Malgrat la nostra preocupació, els organismes que han de decidir el futur del Llobregat, "el nostre riu", encara no han dit quin serà el seu futur. Lluís Tejedor, per la seva qualitat d'alcalde d'El Prat, està seguint el tema i per això li hem realitzat la següent entrevista en la qual, a més del riu, parlem d'altres temes que ens pertocaran en un futur no massa llunyà: les desitjades olímpades de Barcelona el 1992.

—Hores d'ara, com està el tema desviació/canalització del Llobregat?

—Oficialment està com abans, no hi ha hagut cap posició diferent pel que fa a les institucions. S'ha urgit la necessitat de la decisió, però no hi ha hagut cap posició oficial. El desviament està fet segons el pla General Metropolità del 1976. De llavors ençà han succeït coses. El darrer any l'Ajuntament ha pressionat les diferents institucions, en especial la Generalitat que és qui té les competències directes pel que fa a decidir la desviació o canalització. Pel que fa a com està la canalització, puc dir que està acabada de fer fins a la Peperera de Leiza. Això comporta un risc per a la població d'El Prat en qüestió d'inundacions: estem en situació d'indefensió; no ens podem defensar i, si per aquesta raó es produeixen inundacions greus, la Generalitat serà la responsable. Puc afegir que la Confederació Hidrogràfica va fer un projecte de canalització definitiva que demostra que és tècnicament possible pel llit actual del riu. No és veritat que no hagi espai: hi ha terreny per a expropiar entre el riu i la carretera de Mercabarna —pel que fa a la banda esquerra— i per la part del poble pel que fa a la dreta.

—A partir del pont de Mercabarna hi ha una mena de canalització provisional del riu. Què és?

—Són unes obres que va fer la Confederació Hidrogràfica —que depèn de l'Estat i s'encarrega del manteniment del marge actual— per a reforçar els marges que van quedar danyats després de les riuades del 82, que van ser més importants que les del 83. L'Ajuntament va demanar que ho fessin, però no és cap mena de canalització provisional ni definitiva, només són obres de reforçament.

—La postura del poble d'El Prat, continua sent la mateixa o ha canviat?

—El Prat pensa com abans. Qui ha de justificar la desviació és qui ha tingut la idea de fer-la. No hem d'actuar a la defensiva. Nosaltres no hem de dir per què no volem que es desviï. Ningú no ha demostrat ni justificat la necessitat de desviació: ni Generalitat, ni Port Autònom, ni el Consor-

ci de la Zona Franca, ni la Corporació Metropolitana de Barcelona... Per exemple, Carles Güell, president del Port Autònom, va dir —si no recordo malament— que el port de Barcelona actual té capacitat fins l'any 2000. Fins ara ningú no ha demostrat res. Si al final de tot sí que ho poden demostrar, nosaltres com a poble i municipi sobirà som els qui hem de decidir si desviar-lo o no. Ens obliguen a dir a nosaltres: "desviació no, per què?"; jo respondria: "desviació sí per què?".

"LA DECISIO NO POT TRIGAR MES DE DOS ANYS"

—Pensa que trigarà molt a prendre's la decisió final?

—Jo crec que no pot trigar més de dos anys per dues raons. Primera, que la Generalitat ja ha aprovat fa uns mesos el col·lector de salmorra que va des de les mines de Cardona i Súria fins el mar. El col·lector, lògicament, ha d'anar tocant el llit del riu i això comporta saber, abans que arribi el col·lector a El Prat, si anirà pel llit actual o si anirà pel llit desviat. Segona raó: el greu risc que existeix en haver-se fet la canalització actual —amb l'estrangulament del llit del riu en el pont de Mercabarna— i també per la necessitat de posar en funcionament el ferrocarril de mercaderies que va de Sant Boi a la Zona Franca deixant marge, segons el nostre criteri, per a una futura canalització. És important que el ferrocarril no passi tocant el llit del riu actual per no hipotecar el seu eixamplement cas de canalitzar-lo com està ara, que és per on tots els pratencs hem vist sempre el nostre riu. Puc afegir que, abans, la línia d'aquest ferrocarril passava per damunt d'unes pistes de tennis il·legals.

Un cop hem parlat del riu i la possibilitat de desviació o canalització, passem a comentar com afectaria a El Prat les Olímpiades descentralitzades que ha projectat l'Ajuntament de Barcelona per al 1992. Els projectes més comentats cara al nostre poble han estat el que se celebrés al llit del riu les proves de rem, com la possibilitat que a La Ricarda també se'n fessin.

—El Prat, com pot veure's afectat —positivament o negativament— per les Olímpiades?

—No estic en condicions de jutjar objectivament. Pel dibuix que conec de l'avantprojecte, s'agafarien unes 1000 ó 1100 hectàries del parc del litoral (Prat, Viladecans, Castelldefels, Gavà...). Si algú volgués desviar el riu, segons el projecte del Pla General, cara a les olímpades no succeïria res: quedarien a esquerra i dreta del riu, que és el què es preveu. Amb les olímpades hi ha carreteres —perllongació del Cinturó del Litoral des de l'autovia de Castelldefels a la Zona Franca per Viladecans— hi ha idees de fer públiques zones que ara són privades —La Ricarda, La Pineda. Actualment s'està

elaborant un estudi, encarregat per la Corporació Metropolitana per l'ordenació de la zona costanera des de Mataró a Castelldefels. La platja d'El Prat està inclosa: 8 kms. de platja però només una petita part és pública; tindrem la possibilitat de recuperar més tros per ús públic. Tot això penso que és positiu.

"LA RICARDA NO QUEDARA DESVIRTUADA"

—S'ha parlat que La Ricarda serà zona olímpica, amb tot el perill que això pot comportar per a aquesta zona. Què hi ha de cert?

—No conec que La Ricarda quedi desvirtuada o afectada des del punt de vista ecològic. Segons l'avantprojecte, el camp de regates seria l'alternativa substitutiva de Banyoles, però això no vol dir que a La Ricarda es facin les proves de les regates. La Generalitat i la Corporació tenen molt clar que de cap de les maneres es ferien regates; hi ha la voluntat de recuperar-la per a zona pública, però sobretot essent d'especial interès per a garantir que quedi com està. Si de cas, l'olímpada pot ajudar a millorar-la o a que quedi com ara, però no a empitjorar-la. Jo no interpreto que es vulgui desvirtuar La Ricarda. El que passa és que, moltes vegades, temes com aquests es discuteixen fora de les zones afectades, i és possible que algú tingui aquesta intenció. Jo penso que seria un disbarat que l'estany fos zona de regates.

—I la utilització del riu, també de cara a les olímpades, quina seria?

—Del riu s'ha parlat per a fer les proves de regates. El problema és que el nou llit del riu seria molt costós de mantenir: nivell d'aigua i profunditat estable, sistema de

bombeig... Les despeses de manteniment serien tan elevades que sembla que això no és massa viable. Això no vol dir en cap moment que nosaltres renunciéssim a que en el nostre terme municipal —no a La Ricarda— es fessin una part d'instal·lacions d'aquest tipus sempre que es parli de planificar el manteniment posterior, etc. Benvingut si això és possible, però si és a canvi de canviar l'ús o la vocació de La Ricarda, això és un disbarat. Des de l'alcalde de Barcelona, com a promotor de la idea, fins a la Generalitat, la gent sensata no pot pensar un disbarat semblant.

—Hi ha algun altre tipus d'instal·lacions que, també relacionades amb l'olimpíada, estiguin previstes de fer-se a El Prat?

—Dintre del panorama d'instal·lacions que ens poden afectar tenim la zona de regates, un subcentre de premsa al golf, zona de tir olímpic, tir a l'arc, un possible campament de joventut. L'hipòdrom no estaria en El Prat. Nosaltres estem interessats que hi hagi inversions del tipus que sigui que ajudin a anar avançant a que la zona costanera comenci a respondre a aquesta vocació que té: platja pública, accessible per al Baix Llobregat. S'està començant a parlar de sanejament de col·lectors. Fer que hi hagi una platja cívica més gran que ara.

—Quin paper jugarà El Prat en tot això?
—El de no permetre que a la zona nostra, al nostre terme municipal que ja està molt afectat, ens vinguin de fora a dibuixar el que volen. Jo sóc optimista, encara que amb reserves; crec que si tenim una mica de visió de futur, els propers deu anys anirem avançant, i si es fan les olimpíades millor. No té sentit que una zona com aquesta, tocant a Barcelona, estigui d'esquena a la seva vocació costanera.

“LES OLIMPIADES NO HAN D'ATACAR PER TERRA EL PRAT”

—Pot dir-se, doncs, que El Prat té vocació olímpica?

—Jo penso que sí. I, a més a més, per la seva mateixa vocació, una part d'El Prat —que està dintre el Parc del Llobregat— ha de ser un pas per a avançar cap a les olimpíades i tenir unes instal·lacions de primera categoria que, en un futur, la Generalitat o qui sigui pugui mantenir, però que cal que estiguin situades en un lloc on és El Prat. Penso que les olimpíades no han de ser per atacar per terra El Prat.

Aquestes són les paraules del nostre alcalde, Lluís Tejedor, sobre uns temes enca-

ra polèmics per al Prat: desviació del Llobregat i les Olimpíades a la nostra vila. Respecte als jocs olímpics, les decisions encara no es podran prendre fins que Barcelona no sigui anomenada com a ciutat olímpica i, per això, els problemes que hi pugui haver encara queden lluny. El que sí és precís és que se solucioni el tema desviació o canalització del nostre Llobregat. El port de Barcelona vol créixer malgrat que el seu president diu que les instal·lacions valen fins l'any 2000. El Prat no vol que l'ampliació del port barceloní es faci a costa de desviar-nos el riu vital per a nosaltres; sigui com sigui, la necessitat de desviació, encara que es faci l'ampliació tant temuda del port, no ha estat demostrada; l'alcalde ens ho expressa millor amb aquestes paraules: “Cal que el port elabori un pla director que orienti com i cap a on ha de créixer. És més fàcil per a ells tenir terrenys lliures per si de cas que no pas estar condicionats. Tampoc no s'ha demostrat que el riu, canalitzat, no pugui desembocar dins el port malgrat l'aportació d'àrids”.

Glòria Escrig
(Foto: J.M. Sardà)

L'HONORABLE RIGOL, CONSELLER DE TREBALL DE LA GENERALITAT, ENTRE NOSALTRES

El passat 16 de desembre va tenir lloc un sopar-col·loqui organitzat per Convergència i Unió al que hi assistiren al voltant d'una centena de comensals provinents de diversos sectors de la vida pratenca, car hi havia agricultors, comerciants, assalariats, industrials, membres d'entitats culturals i d'esbarjo, etc.

La vetllada fou presidida pel conseller de Treball de la Generalitat, Sr. Rigol. En la presentació del mateix n'Ignasi Ribas va fer memòria del conegut “Pla Rigol”, boicotejat en el seu moment per les centrals sindicals, i que tres anys més tard és el que amb pocs canvis pretén aplicar el govern socialista de l'estat, després que a França el govern Mitterrand ha dut a terme un pla semblant.

El conseller Rigol va iniciar la seva xerrada parlant de quina havia estat la seva tasca aquell dia concret, esmentant les entrevistes realitzades en el decurs del dia amb diferents caps de serveis i amb diverses associacions. La seva tasca és actualment encara més feixuga que de costum, car ha assolit a més a més la conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per malaltia del conseller Agustí Carol.

En Rigol va parlar de les relacions amb sindicats i patronals, recordant que des de bon principi havia proposat el diàleg com a via per sortir endavant enmig de situacions conflictives, que quan es tracta una qüestió s'ha d'escoltar el que hi ha enfront, car la veritat absoluta no és patrimoni de ningú, i quan dos discuteixen pot ésser que tots dos

tinguin raó, o almenys part de raó. També va afirmar que en els seus constants contactes amb el món del treball ni cap sindicalista podia dir-li que hagués parlat mai malament d'un empresari, ni cap empresari podia dir-li que mai hagués parlat malament d'un treballador.

Respecte a l'atur, el conseller va afirmar que els llocs de treball els creen les empreses més que l'administració, encara que va fer esment dels llocs de treball deguts a diverses iniciatives de la seva conselleria, tals com neteja de boscos, ajuda als ajuntaments per treballs comunitaris, conservació del patrimoni arqueològic nacional, als que modestament va qualificar de gotes d'aigua dintre d'un mar, però que sempre és més positiu que prometre 800.000 llocs de treball nets en quatre anys i perdre'n 200.000 en tan sols un.

Quant al nacionalisme, va dir que ser nacionalista era defensar la llengua i la cultura catalanes, però ser nacionalista també

era preocupar-se de les qüestions socials, procurar la integració de tots els habitants de Catalunya en un sol poble, i sobretot fer bé la feina de cada dia, veure la importància de l'aport individual per tal que la col·lectivitat rutlli, car és amb la continuïtat de la feina quotidiana que s'aixeca un país i no amb discursos i manifestacions. És amb esforç que un poble se'n surt de les crisis, posant per exemple la gran quantitat de cooperatives endegades a tot Catalunya per tal de superar situacions adverses enfront de l'actitud passiva d'esperar el subsidi, característica d'altres contrades.

El conseller de treball va palesar en tot moment, tant en la xerrada com en el col·loqui, un humanisme de caire cristià, quedant l'auditori amb la sensació que si bé com el propi Rigol deia ningú no gaudeix de la veritat absoluta, n'hi ha que tenen més raó que d'altres.

Francesc Xavier Cotela

Crónica del Pleno

El Pleno del Ayuntamiento de El Prat celebrado el pasado día 12 de enero se caracterizó por tres mociones presentadas por CiU dos de ellas, y la tercera por el Grupo Socialista. Estas mociones se refieren al conocimiento real de la delincuencia local, al 50 aniversario de la muerte del President Macià y a presuntas irregularidades en los comedores escolares.

La primera moción fue presentada por CiU y se refería a "honrar en el 50 aniversario de la mort del molt honorable President de la instaurada Generalitat Republicana en Francesc Macià i Llusà, 'l'Avi', en què es fa palès el lamentable oblit per part del Govern Municipal d'esquerres, si no s'entenia pel baix coneixement històric de Catalunya o bé per una política premeditada d'ignorància del fet nacionalista català". El término que se expresaba en la moción refiriéndose al único grupo nacionalista, fue el detonante, o mejor dicho, el justificante, para que tanto el Grupo Socialista como el Comunista votaran contra la moción presentada por CiU que solicitaba se dedicase una plaza o una calle de cierta importancia al President Macià. AP se abstuvo en la votación. Paco Díaz, portavoz del Grupo Municipal Socialista, dijo que la moción estaba redactada con "mala bava" porque decía que CiU era el único partido nacionalista. También añadía que la forma de expresarse en la moción no demostraba el "seny català" y que como consecuencia de esta introducción "un vot favorable es converteix en un vot en contra". Josep Pérez, portavoz del PSUC, estuvo de acuerdo con las palabras pronunciadas por el portavoz socialista y añadió: "Aquesta moció presentada pels "nacionalistes de dretes" —refiriéndose a CiU— és insultant per als membres de l'Ajuntament. Nosaltres estem d'acord amb dos dels punts: el primer, referent a la plaça dedicada a Macià, i el quart, que sol·licita l'adquisició de llibres per a les escoles amb la bibliografia de Francesc Macià". El convergent Joan-Pau Giralt dijo refiriéndose a Macià "...que no tan sols cal llegir el seu nom en un rètol o plaça, sinó que cal palesar-ho amb el seu bust a fi que els nostres nens per la imatge com signes d'identitat d'un poble, ens preguntin què n'és i el què va fer aquest home, i que en una placa escrita se'n deixi la seva memòria inesborrable". Añadió que: "...a fi d'honorar-lo, que és el motiu de la moció, està disposat a aparcar qualsevol mot que ho impedeixi". Finalmente la moción pasó a la Comisión de Cultura para su estudio, posiblemente "lista para sentencia".

La segunda moción presentada por CiU se refiere al conocimiento real de la delincuencia local. La moción estaba redactada en los siguientes términos: "Davant l'increment dels actes delictius, atracaments, agressions, robatoris, intimidacions, etc. i a

fi d'aprofundir en aquesta realitat sobre la delinqüència dins l'àmbit local, el Grup Municipal de CiU proposa al si d'aquest consistori l'adopció del següent acord:

1. Demanar oficialment al Govern Civil l'adopció de mesures específiques contra l'increment dels citats actes delictius a la nostra població, com puguin ser: coordinació amb la Policia Nacional, increment de patrulles per la població, patrulles de Guàrdia Civil pels camps, etc.

2. Sol·licitar del Govern Civil l'oportuna informació relativa al citat procés delictiu i les mesures que es portin a terme en cada cas.

3. Reforçar el control per part de la Policia Municipal de la població escolar que resta pels carrers dins l'horari escolar.

4. Creació d'una comissió informativa pel seguiment i estudi de la problemàtica delictiva, en la qual estiguin representats els diferents grups municipals d'aquest Ajuntament.

Convergència centró su petición en la formación de una comisión de seguimiento con el fin de recoger el máximo de información con la colaboración del Gobierno Civil, poniendo especial énfasis en el refuerzo del control de la población escolar que deambula por las calles durante el horario de los colegios. El comunista Sr. Gassa, Teniente de Alcalde responsable de Gobernación, juntamente con el Teniente de Alcalde socialista Ramón Arcarons, respondieron que se habían llevado a cabo innumerables reuniones y contactos con el Gobierno Civil y la Policía Nacional con el fin de coordinar y programar actuaciones conjuntas. Expusieron e hicieron una valoración global de todas estas actuaciones.

Aun considerando que respecto a la población escolar no existía una alarmante incidencia delictiva, el convergente Joan Pau Giralt dijo: "...que aquesta moció és fruit de ponderar tota l'escalada delictiva local i que evidentment no tan sols creiem que les mesures coercitives siguin la solució per l'erradicació, ans el contrari, cal coordinar tots els esforços por evitar que augmenti el nombre d'inadaptats socials, passant per la família que no educa els seus fills, l'escola que ompli de continguts els joves i una situació contrària a la de l'atur actual. Que s'han d'ampliar les fonts de finançació per la reinserció de tots". De acuerdo con todo lo expuesto el Sr. Gassa considera que se han de sumar las medidas policiales y no ve la necesidad de crear una comisión informativa, más bien hay que reforzar los mecanismos que ya existen. Por parte de los socialistas, que están de acuerdo con el espíritu de la moción, consideran que algunos de los términos empleados sobrepasan las competencias municipales y que en definitiva dicha moción no genera una dinámica nueva, si bien debe imprimirse un nuevo impulso al respecto.

Finalmente la moción fue aprobada por unanimidad.

La última de las mociones fue presentada por el Grupo Socialista y se refiere a las presuntas irregularidades en los comedores escolares. Según explicó Paco Díaz, portavoz municipal socialista, al PSC-PSOE le

habían llegado noticias de ciertas irregularidades cometidas al confeccionar las listas por los servicios de cocina de los niños que habían comido diariamente en el colegio. Parece ser que el número de servicios consignados a final de mes no correspondían a la realidad de los niños que los habían utilizado. Por todo ello y con el fin de clarificar estas posibles anomalías se acordó crear una comisión investigadora para comprobar si las subvenciones que se conceden por el Ayuntamiento en materia de comedores escolares se ajustan fielmente a los menús servidos por la empresa encargada de suministrarlos en cada uno de los colegios.

En el apartado de ruegos y preguntas, entre otros temas, Pau Ribas informó sobre las Olimpiadas y su posible incidencia en El Prat. Dijo que tenía sus justificadas reservas sobre el Puerto Deportivo y las Regatas a Vela, defendiendo la zona ecológica de La Ricarda, que indudablemente se vería afectada caso de que dichos proyectos se llevaran a término.

Referente a la presencia de los Reyes Magos en el Ayuntamiento, el Alcalde manifestó que en el futuro se procurará revestir este acto de una mayor dignidad y protocolo, evitando la algarada de los niños saltando por encima de los bancos.

También Juan-Pau Giralt solicita que el Niño Jesús del Belén de la Plaza de la Vila sea retirado durante la noche para evitar el descalificable robo de cada año. También manifestó respecto a la figura de Joan Miró que se envíe a su familia la condolencia del Municipio por su deceso, añadiendo que sería interesante dedicarle una plaza a su nombre, dar conferencias para divulgar su obra, organizar concursos de murales para los escolares de El Prat y distribuir libros a las escuelas que den a conocer su figura y su labor pictórica.—J.

CICLE DE CONFERENCIES SOBRE EL FET NACIONAL CATALA

Tal com ara fa quatre anys, en apropar-se la data de les eleccions al Parlament de Catalunya, "Amics d'El Prat" ha organitzat un cicle de conferències amb el títol genèric: "El fet nacional català, avui", en el que hi prendran part els candidats a la presidència de la Generalitat dels diferents partits amb representació al nostre poble.

Les conferències se celebraran al Casal Municipal de Cultura, els divendres a les 8 del vespre, a partir del dia 20 de gener i fins el 24 de febrer.

Programa pel mes de gener:

Divendres dia 20, a les 8 del vespre: Eduard Bueno, candidat d'A.P. a la presidència de la Generalitat.

Divendres dia 27, a les 8 del vespre: Antoni Gutiérrez Díaz, candidat del PSUC a la presidència de la Generalitat.

Pel que fa a les conferències del mes de febrer, en aquests moments tan sols hi ha segura la data del dia 17, en la que intervendrà en Raimon Obiols, candidat del PSC.

LA GENERALITAT PROTEGEIX LA RAÇA PRAT

Publiquem avui el text complet de l'Ordre del consell d'Avicultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat en pro de la conservació i millora de l'aviram Raça Prat, de la que fem referència en el número anterior de DELTA.

ORDRE de 6 de desembre de 1983, per la qual es crea la Comissió per a la Conservació i Foment de la Raça Avícola Prat.

La necessitat d'establir els sistemes correctes per a conservar, avaluar i utilitzar els patrimonis genètics animals de cada país ha rebut l'atenció, des de fa un temps, de la comunitat científica internacional.

S'ha vist que, cada vegada més, un dels perills que comporta la progressiva millora i/o intensificació dels sistemes de producció animal, en cerca d'una major rendibilitat de les explotacions ramaderes, és la desaparició de les races animals locals. Al llarg del temps, la conseqüència n'ha estat l'extinció o quasi desaparició de moltes races arreu del món.

La conservació de les races locals és important per raons zootècniques, científiques i culturals. Deixant de banda l'innegable interès científic i zootècnic que les races autòctones no evolucionades poden tenir per a certa mena d'estudis o per a la investigació fonamental i aplicada, és important també no perdre de vista que aquestes són part integrant del patrimoni cultural d'un país i, com a tal, són el reflex d'una activitat humana en un moment i un temps determinats.

A Catalunya, la Raça Prat és, dins de les races avícoles, un exponent del que fins ara s'ha dit. Si bé aquesta raça, en els moments actuals, ja no està en perill d'extinció, sí que es pot dir que és necessari que s'estableixin els adequats plans i programes de conservació i foment, particularment en el seu hàbitat d'origen i amb la col·laboració dels avicultors locals.

Per altra banda, és innegable que el fet que la Raça Prat ja no estigui avui amenaçada del perill d'extinció es deu, en gran part, a la dedicació, estima i entusiasme per aquesta raça d'una sèrie de persones al llarg del temps.

Atès que pel Decret 485/1983, de 18 de novembre, s'encarrega l'Honorable senyor Joan Rigol i Roig, Conseller de Treball, del despatx de l'Honorable senyor Agustí Carol i Foix, Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, durant l'absència d'aquest;

Per tot això, i en virtut de les atribucions que em són conferides,

Per aquesta ORDRE:

Article primer.— 1. Es crea la Comissió per a la Conservació i Foment de la Raça Avícola Prat. 2. Seran funcions d'aquesta Comissió:

a) L'establiment de plans i programes de conservació, millora i foment d'aquesta raça.

b) La coordinació de les accions que, en aquesta matèria, es duguin a terme.

c) La promoció d'estudis i accions tendents a un millor coneixement i difusió d'aquesta raça.

d) Aquelles altres que en el desenvolupament de la seva actuació la Comissió cregui adients per tal d'assegurar els objectius anteriorment exposats.

Article segon.— 1. La Comissió per a la Conservació i Foment de la Raça Avícola Prat estarà formada per:

— El Director General de Promoció i Desenvolupament com a President.

— L'Il.lm. Sr. Alcalde del Prat del Llobregat i un representant de la Diputació de Barcelona, com a Sots-presidents.

— Un representant del Servei de Ramaderia de la Direcció General de Producció i Indústries Agro-alimentàries, un representant del Servei d'Investigació Agrària de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, un representant dels Serveis d'Agricultura i Ramaderia de la Diputació de Barcelona i un Regidor de l'Ajuntament del Prat del Llobregat, com a vocals.

— Un representant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com a Secretari.

2.— En reconeixement a la seva entusiasmada i valuosa tasca envers la conservació i promoció de la Raça Prat, també formaran part de la Comissió la senyora Rosa Alvarez i Brosa, Vda. Colominas, com a Sots-presidenta honorífica i els senyors Enric Corominas i Cortés i Fernando Orozco i Piñan, com a vocals nats a perpetuïtat.

3.— Aquesta Comissió celebrarà dues reunions anuals.

DISPOSICIO ADDICIONAL UNICA.— El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, dins les seves disponibilitats pressupostàries, col·laborarà en el finançament dels plans i programes d'actuació que s'estableixin.

DISPOSICIONS FINALS:

Primera: Es faculta el Director General de Promoció i Desenvolupament perquè dicti les normes que calguin per a l'execució i desplegament d'aquesta Ordre.

Segona: Aquesta Ordre entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat.

Barcelona, 6 de desembre de 1983.

Safareig

Oficial

En los años en que íbamos al colegio, época de los 55, estaba de moda el aprenderse las lecciones de "carretilla" y con cierta entonación melódica, vamos, como si aprendiéramos villancicos. Recordamos, en el apartado de geografía, que cuando aprendíamos lo referente a nuestro río, el Llobregat, recitábamos como loros lo de "...nace en Castellar de Nug (sic)..., pasa por ... y recibe por la derecha a los afluentes tal y tal, y por la izquierda al tal y cual..., desembocando en el delta formado por él, cerca de Barcelona..., etc., etc."

Quelcom així de monstros era el que apreníem.

Les normes didàctiques han canviat. Els nens, avui en dia, per sort, no són "magnetòfons", però el que ens agradaria saber, si el nostre riu fos desviat, quin curs geogràfic hauran d'aprendre. S'imaginen dient "...y pasado Cornellà, a la altura de El Prat, hace una gran curva que cuando vaya lleno, y se salga por esta curva, que saldrá algún día, no se salvará nadie".

I tot gràcies a les especulacions!

★ ★ ★

El vecino de la calle Gallart Monés, que con una arma de fuego impidió la entrada y la apertura de la discoteca sita en la misma calle, no era ningún militar de la OTAN de los que estaban por El Prat por el asunto de los misiles. Era sólo un vecino que no podía dormir.

★ ★ ★

Y hablando de "missiles" hemos descubierto la verdadera personalidad del general Marc D. Heigwater. Resulta ser que verdaderamente un individuo, que responde a las iniciales A.M.J. fue detenido por la policía, vestido de oficial norteamericano, paseándose tranquilamente por nuestras calles. Evidentemente, al no estar en sus cabales, fue internado, para su estudio, en un centro psiquiátrico. Ah, y mascaba chicle!

★ ★ ★

¡Atención! El municipio cobrará impuestos del aeropuerto. ¡Inaudito! ¿Será verdad? ¡Y eso que los Santos Inocentes ya han pasado! Ahora no tendremos derecho a quejarnos si algún Boeing aterriza en alguna plaza de nuestro Prat, o un DC-10 lo hace en algún ático. El piloto puede responder tranquilamente: "que para eso paga".

La Raça Prat i altres coses que cal conservar

Si preguntéssim a unes quantes persones què es pot anar a fer al Prat de Llobregat, ens dirien quelcom semblant a: "Agafar l'avió del pont aeri cap a Madrid" o "Rebre la tieta Carme quan ve de París". El tòpic. Però, si bé al Prat hi ha un aeroport internacional, hi ha també moltes altres coses. Per exemple, hi ha les gallines de raça Prat. Una raça de tamany mitjà, de ploma lleonada, de pota blava, bona ponedora i que dona uns pollastres que no desmereixen al costat de les tan lloades poulardes de La Bresse.

Sense fer de menys altres races catalanes, com la Vilafranquina o l'Empordanesa, el cert és que la Prat és la gallina catalana, la nostra, la que ha portat el nom del nostre país per tot el món. Per això, quan al 1947, per iniciativa i sota la direcció del professor Coromines, la U.C.A.C. va emprendre, burlant les restrictives normes d'aquell temps, l'aventura d'editar la revista "Avicultura Tècnica", en el moment d'inaugurar una secció de standards de races avícoles, la primera que vam incloure va ser la Prat Leonada.

Però una raça no neix de cop, no es presenta al món un bon dia armada de totes les seves virtuts, completament fixada genèticament. Darrera d'una gran raça de producció animal, hi ha sempre uns grans homes. Així, quan parlem de la gallina Catalana del Prat hem de parlar del professor Salvador Castelló Carreras, l'home que va intuir les possibilitats d'aquelles gallines que es podien trobar al Prat. A fi de seleccionar la raça, anava al Prat, voltava per les masies i comprava aquells exemplars que li semblaven més afins a la idea que ell tenia del que havia de ser l'arquetipus futur de la raça.

Però el professor Castelló no anava sol, quan recorria les masies pratenques. Moltes vegades l'acompanyava un noi, fill de la casa on el professor s'hostatjava al Prat. Aquell noi es deia Josep Colominas, i més tard va ser, junt amb la seva esposa, la senyora Rosa Alvarez, el creador d'aquella "Granja Avícola Prat", de tan grata memòria, que va realitzar una labor de selecció de la raça Prat que no serà mai prou lloada.

Aquell home no es va donar mai importància, però en va tenir molta. Digníssim president de la Unió Catalana d'Avicultors i Cunicultors, home sensible i cordial, gran amic dels seus amics, de la seva finor d'esperit podrien parlar els que van gaudir de la seva intimitat i aquells altres que, com jo, hem tingut accés als seus escrits, plens d'humor, de bonhomia i d'encertades intuïcions. El Prat té l'obligació de donar un successor a en Josep Colominas. Homes com ell ens fan molta falta i ara més que mai.

Per què ens fan falta homes de sensibilitat i empena? Perquè ens estem (ens estan) massificant. El que passa amb l'avicultura és un bon exemple. La nostra avicultura

depèn de les multinacionals americanes, holandeses i d'altres països. I això no és bo. Perquè les nostres races són les més adequades per al país. I perquè hi ha hagut homes com el professor Castelló i com en Josep Colominas i molts d'altres que han treballat per dotar-nos amb unes races autòctones, i el seu treball no el podem deixar perdre. I el que dic de les gallines val també per altres espècies animals, que caracteritzen el nostre país. Com les ovelles de raça ripollenca. Com els ases de Vic. Com moltes altres races de bestiar que han estat seleccionades per uns homes abnegats, que han dedicat el seu temps a aquesta labor.

Avui en dia se segueix treballant a Reus i a centres estatals, com pot ser el Centre d'Investigacions Agràries d'Alcalà d'Henares, en la selecció de la raça Prat, en les varietats Leonada i Blanca. I en l'Empordanesa, en la Castellana Negra de Cara Blanca, en l'Andalusa... Però les mares de les gallines que es crien a les nostres granjes se segueixen important de països estrangers. I el mateix passa amb els porcs i altres espècies de producció.

No estic defensant l'autarquia econòmica. No vull trencar les fronteres a tot el que vingui de fora. En realitat, no m'agraden gens les fronteres. Les nacions no han de ser un clos tancat. Però la dependència absoluta de la iniciativa forana és una mena d'esclavatge que sempre acaba malament. La tècnica estrangera ha de ser per als pobles un complement, no una base. Sobretot per a pobles com el nostre, amb una civilització antiga i amb una provada dosi d'iniciativa per a tot allò que representi el millorament social i econòmic del país.

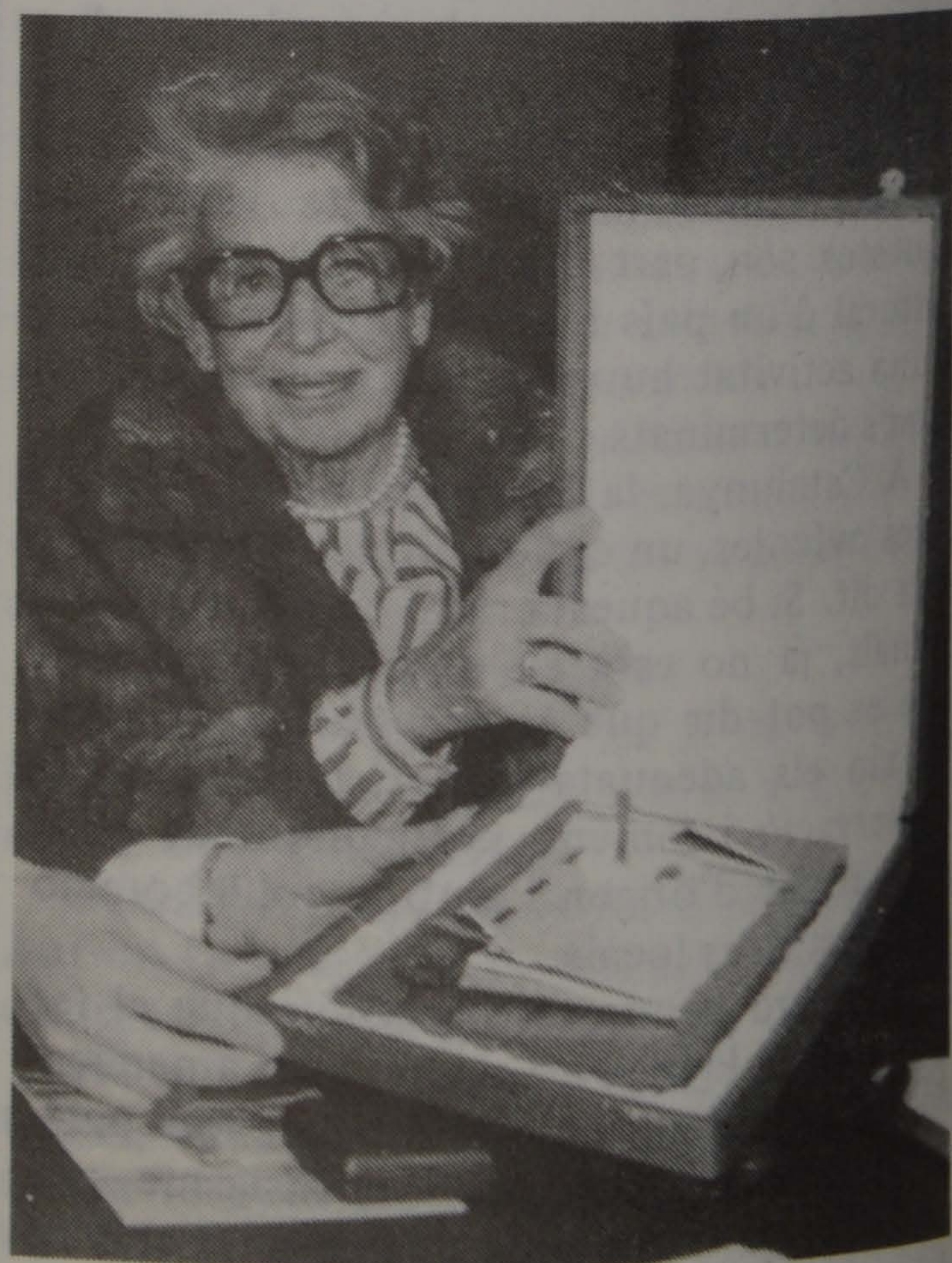
Es clar que, quan no es posa la fita més enllà del nas, el més fàcil i planer no és investigar, sinó comprar els productes dels que ja ho han fet. Potser per als teòrics de l'economia això és òptim. Ara mateix sembla que s'ha posat en marxa un pla que s'haurà de discutir molt i portar a cap amb una exquisida cautela a fi d'evitar que ens gastem un bilió de pessetes de les butxaques dels contribuents espanyols per tal

d'aconseguir que les multinacionals es quedin amb les nostres indústries.

Crec que un dels nostres objectius en aquests moments és deslliurar-nos de la dependència de la investigació estrangera. I no tenim més manera de fer-ho que investigant nosaltres. Ho he escrit en un article publicat fa pocs dies en un diari de Barcelona. Els pobles que no investiguen no sortiran mai de pobres, perquè sempre hauran de pagar la investigació que fan els altres. I no es cregui que la investigació és una tasca de pobles grans, que hi puguin dedicar molts diners. Molts països del nostre tamany i d'unes possibilitats semblants han descobert en els últims temps que poden investigar, i s'estan alliberant de la dependència tècnica de l'estranger, i fins i tot reben ingressos de l'exterior degut a l'exportació de tecnologia que la investigació els permet fer.

Si no hagués estat per la investigació, l'alimentació de la humanitat estaria en un atzucac. En canvi, la tasca dels investigadors ha permès obtenir increments substancials en la producció de cereals (ordi, blat, blat de moro, etc.) que han duplicat amb escreix els rendiments; s'ha creat la varietat Califòrnia de taronges, sense pinyol, i noves qualitats de peres, pomes, préssecs i altres fruites. En avicultura, s'ha passat de produir un pollastre de quilo i mig en quatre mesos, a un de dos quilos en menys de dos mesos; i d'una posta mitjana de cent vintous a dos-cents seixanta ous per any.

Arribats aquí, sembla que la feina ja estigui feta; que no quedi espai per a noves investigacions. Però no és així. Els investigadors que s'hi vulguin i puguin dedicar tenen davant seu uns horitzons que, com tot horitzó científic, són pràcticament infinits. S'han de seguir millorant els rendiments dels cereals i les seves característiques analítiques, com, per exemple, augmentar les proteïnes i disminuir la fibra;

Guardó per la Raça Prat

COSES D'EL PRAT

trobar híbrids resistents a determinades malalties; augmentar també els percentatges de matèria grassa de les grans oleaginoses. En les petites farratgeres, la feina està gairebé per començar; demés de millorar les característiques productives, s'haurien d'aconseguir millors percentatges, per exemple, de carotens. I dintre dels pròtids, els percentatges d'alguns amino-àcids. I un llarg etcètera.

Si es vol i es pot investigar, no és feina el que ha de faltar. Faltaran diners, naturalment. Sempre va curta de diners la investigació. A qui els demanarem? A l'Estat? A aquest respecte m'agrada repetir una frase que va pronunciar John Kennedy quan va prendre possessió de la Presidència dels Estats Units: "No pensis en el que el teu país pot fer per tu, sinó en el que tu pots fer pel país". La investigació agropecuària l'han d'impulsar i conduir els propis pagesos i ramaders. I hi ha un camí per a fer-ho. La Caixa Rural de Crèdit de Barcelona ja fa tres o quatre anys que destina part del seu pressupost d'Obres Socials a la investigació i als estudis agraris. Concretament a l'Escola Superior d'Agricultura s'estan fent unes investigacions molt interessants sobre farratges, subvencionades per aquesta Caixa.

Però una sola cooperativa no pot abastar gaire. I és aquí on cal fer una crida a totes les cooperatives agropecuàries, tant de consum com de producció o de crèdit. Si totes les Caixes Rurals i les Cooperatives del Camp de Catalunya destinessin el 10 per cent dels excessos de percepció, que per llei vénen obligades a destinar a la investigació i als estudis agraris, a finançar programes d'investigació ja establerts i amb garanties de donar impuls a la producció agropecuària, de millorar els rendiments de les nostres produccions, podrien reunir per aquest fi uns trenta milions de pessetes anuals. Es així com els nostres pagesos es guanyarien el dret a demanar, a exigir de l'Estat (de la

Generalitat, de la Diputació, de l'Ajuntament, que tot és Estat) que hi posi la seva part. Serà així com es podrà obligar a aquest Estat tan gasiu quan es tracta d'inversions tan productives com són les d'investigació a recolzar degudament les investigacions agropecuàries.

I ara, tornem a la raça Prat i als seus criadors. Nosaltres voldríem que aquesta raça de gallines tan nostra assolís un grau de selecció i cultiu que promogués la seva divulgació intensiva; voldríem veure-la a nivell de les més productives, tant en la producció d'ous com en la de pollastre per al consum. I això és feina primordial del "Club de Criadors de la Raça Prat", aquest club que tanta falta fa, i que jo voldria veure ja constituït l'any vinent, organitzant la Fira de Desembre i donant compte d'un programa de promoció, selecció i divulgació de la raça.

Hem de defensar les nostres coses. En els moments actuals, en què el país va despertant lentament de l'entumiment produït per quaranta anys de tirania; en què es van recuperant les institucions en la mesura en què ho fa possible el centralisme, aquesta defensa de les nostres indústries, dels nostres camps, dels nostres costums, de la nostra cultura, de les nostres races de bestiar, és fer país. Fer país. Aquestes paraules, que el President de la Generalitat proclama arreu, i que volen definir tot un programa de futur, hi ha molta gent que no les comprèn encara. Molts pensen que això és cosa dels polítics. I no és que ells hi hagin de ser absents, perquè és cosa de tots.

Però no sols es fa país fent lleis justes, sinó també creant institucions sanes i progressistes; i fundant indústries; i cultivant bé els camps; i seleccionant el bestiar; i posant maons ben posats uns damunt dels altres... I també es pot fer tot això i no fer país. Perquè no és tant el que es fa com la manera de fer-ho.

Diuen que en temps remots, un viatger va arribar a una ciutat que no coneixia. Voltant pels carrers, va veure una plaça, en la qual s'havien fet els fonaments del que, sens dubte, havia de ser un gran edifici. Al bell mig de la plaça hi havia uns quants picapedrers que feien cairons de pedra. El viatger, curiós, es va acostar a un d'ells i li va preguntar: "Mestre, què feu?". El picapedrer, malhumorat, li va contestar: "Sí, ja ho veieu, pica que pica tot el sant dia per quatre sous". El viatger, veient que el seu home no li aclaria res, en va cercar un altre. Li va cridar l'atenció un obrer que, un cop picats els cairons, semblava com si els acabés. S'hi va acostar i va repetir la pregunta: "Mestre, què feu?". I el picapedrer, amb un ample somriure que li omplia la cara, li va contestar: "Estic fent una catedral".

Dos homes entregats a la mateixa tasca. Però un d'ells només picava pedra; l'altre feia país. Perquè fer país és sentir-se integrat en una obra, en una missió, en un projecte de futur. Fer país és sentir-se un més a la colla dels que fan avançar una col·lectivitat cap a una fita de pau, de convivència, de benestar.

I finalment, fer país significa que s'ha de saber de quin país es tracta. I per saber-ho s'ha de mirar al voltant. Girant la mirada a l'entorn veiem fills de la terra i homes d'altres latituds que han vingut a compartir amb nosaltres la tasca de cada dia. Es la nostra responsabilitat que se sentin integrats en aquest projecte de futur que dèiem. Això es pot aconseguir i s'aconsegueix.

Tots plegats ens podem convertir en obrers de la reconstrucció del país. I no com a simples picapedrers, sinó com a constructors de catedrals. En aquesta tasca hi ha treball per a tothom; la dels avicultors del Prat és la defensa i la millora de la seva raça de gallines. Preneu-la en les vostres mans amb amor, que podeu fer-ho molt ben fet. Heu tingut i teniu molt bons mestres.

I quan tots junts haurem comprès això, quan tothom se senti implicat en la gran tasca comuna, no caldrà que formulem grans abstraccions ni que fem llargs discursos per unir les voluntats. Quan tots ens sentim uns en l'esforç i en la il·lusió, el nostre mot d'ordre, la nostra consigna per a mobilitzar el país tindrà tan sols quatre síl·labes. Quatre síl·labes que vam aprendre a pronunciar amb amor a la falda de les nostres mares. Quatre síl·labes que portem clavades al cor com quatre claus de forja noblement rovellats per les tempestes de la vida i per la sang vessada...

Quatre síl·labes: Catalunya.

Francesc de P. Martí

El batlle d'El Prat felicita la senyora Colominas per la seva tasca

Miembros de las Asociaciones de Peritos y Tasadores de Seguros y de la Asociación Nacional de Peritos Judiciales

GABINETE TECNICO PERICIAL

GUBEL

TASACIONES DE TODA CLASE DE SINIESTROS

Plaza Cataluña, 25-26
Teléfono 379 38 96

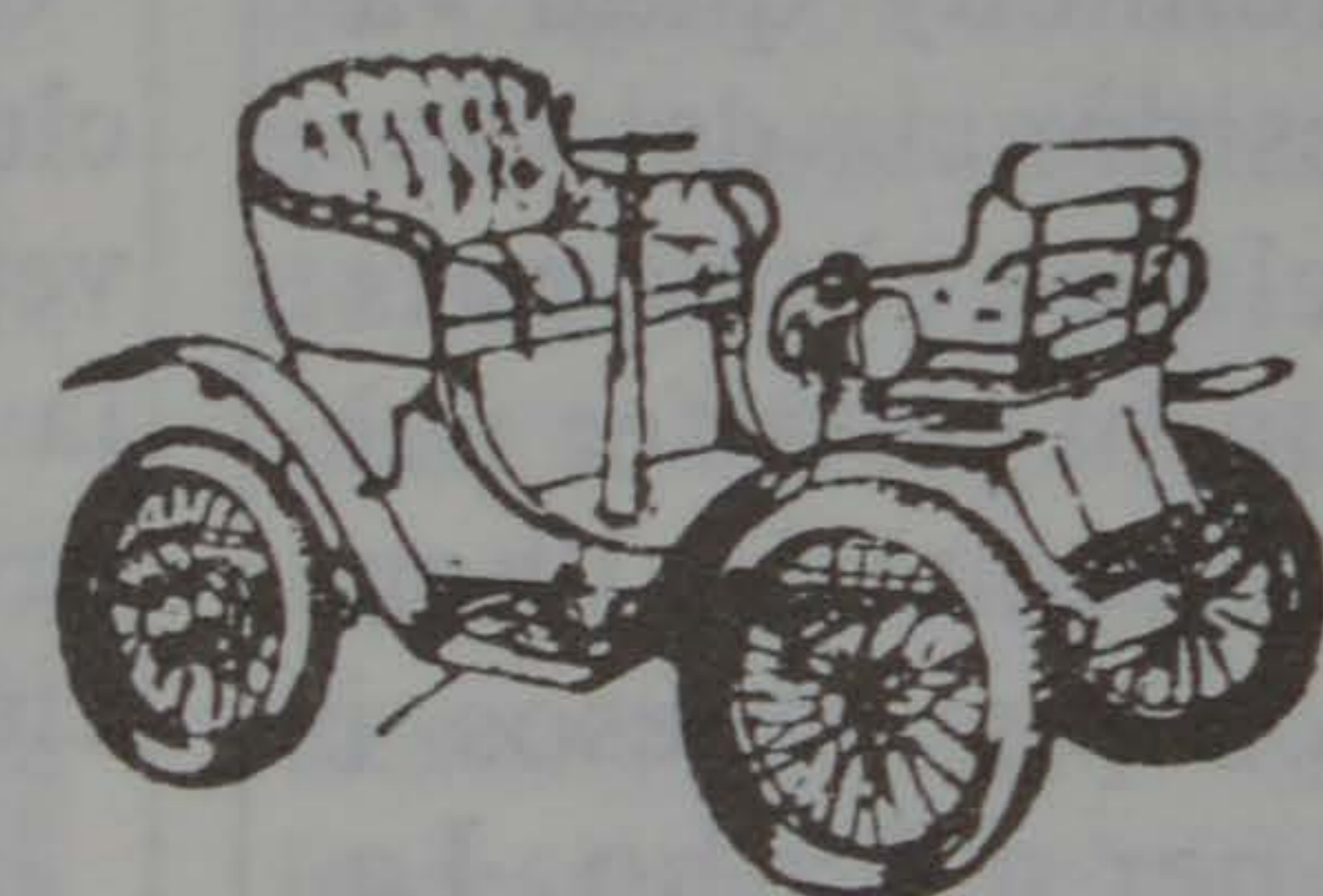
EL PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

munat
SEGUROS GENERALES

- AUTOMOVILES (Obligatorio, Todo riesgo, Terceros, Ocupantes)
- INCENDIO ● ROBO
- ACCIDENTES INDIVIDUALES
- RESPONSABILIDAD CIVIL GENERAL
- COMBINADOS DE HOGAR

Plaza Cataluña, 25-26 - Teléfs. 379 41 45 - 379 38 96 - EL PRAT

**TALLERES
TERAN**

REPARACION GENERAL DEL AUTOMOVIL

MECANICA - CHAPA - PINTURA

SERVICIO DE GRUA PERMANENTE

Av. del Canal, 182 - Tels. 3794145 - 3791248

EL PRAT DE LLOBREGAT

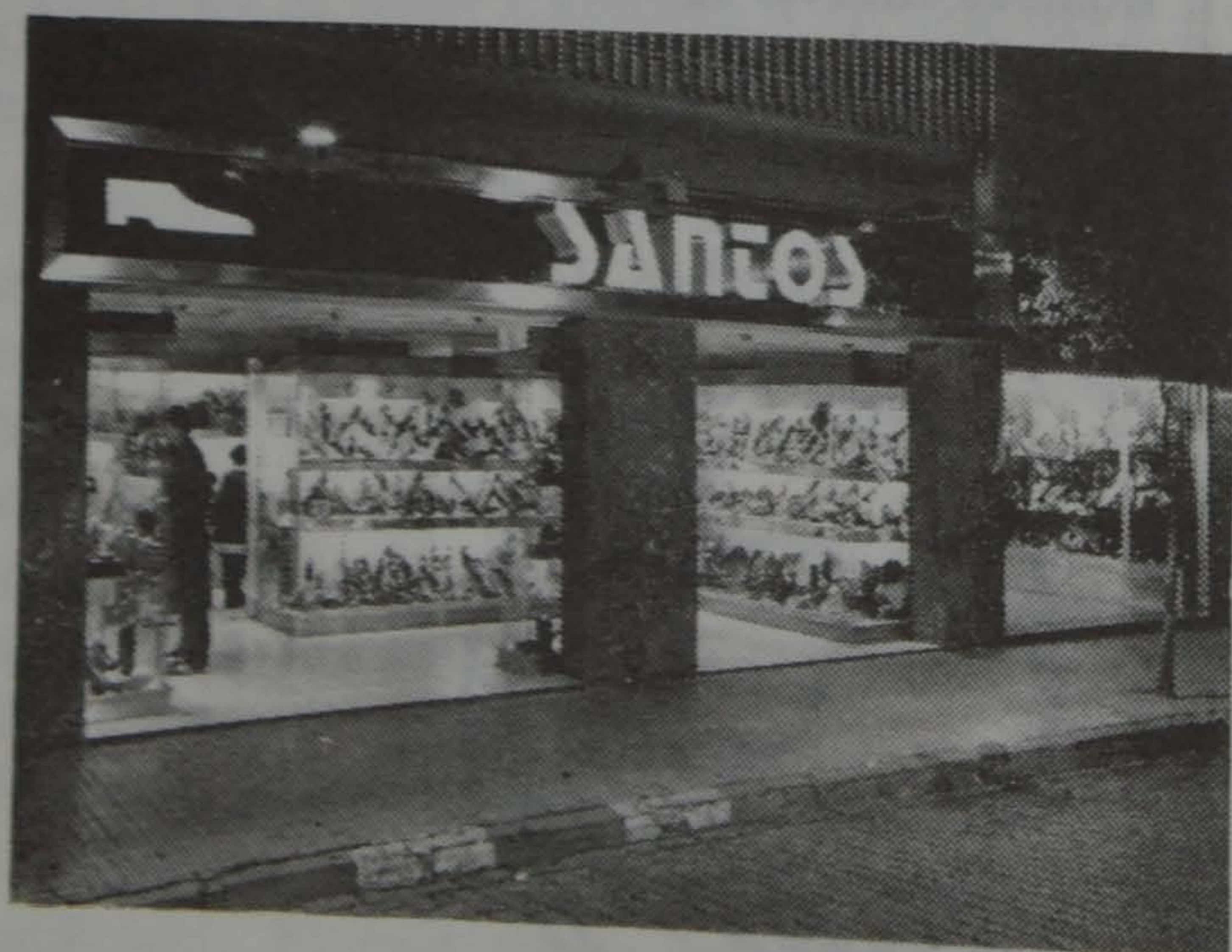

Avda. Virgen de Motserrat - esquina F. Gallart Monés

Calzados

SANTOS

VENDEMOS MAS PORQUE
TENEMOS TODO TIPO DE
CALZADO Y MODA SOMOS
LOS MAS BARATOS Y ES-
TAMOS MAS CERCA DE Vd.

C/. Casanovas, 135

C/. Figueras, esq. Castilla

Aspectes tècnics dels aiguats del passat novembre

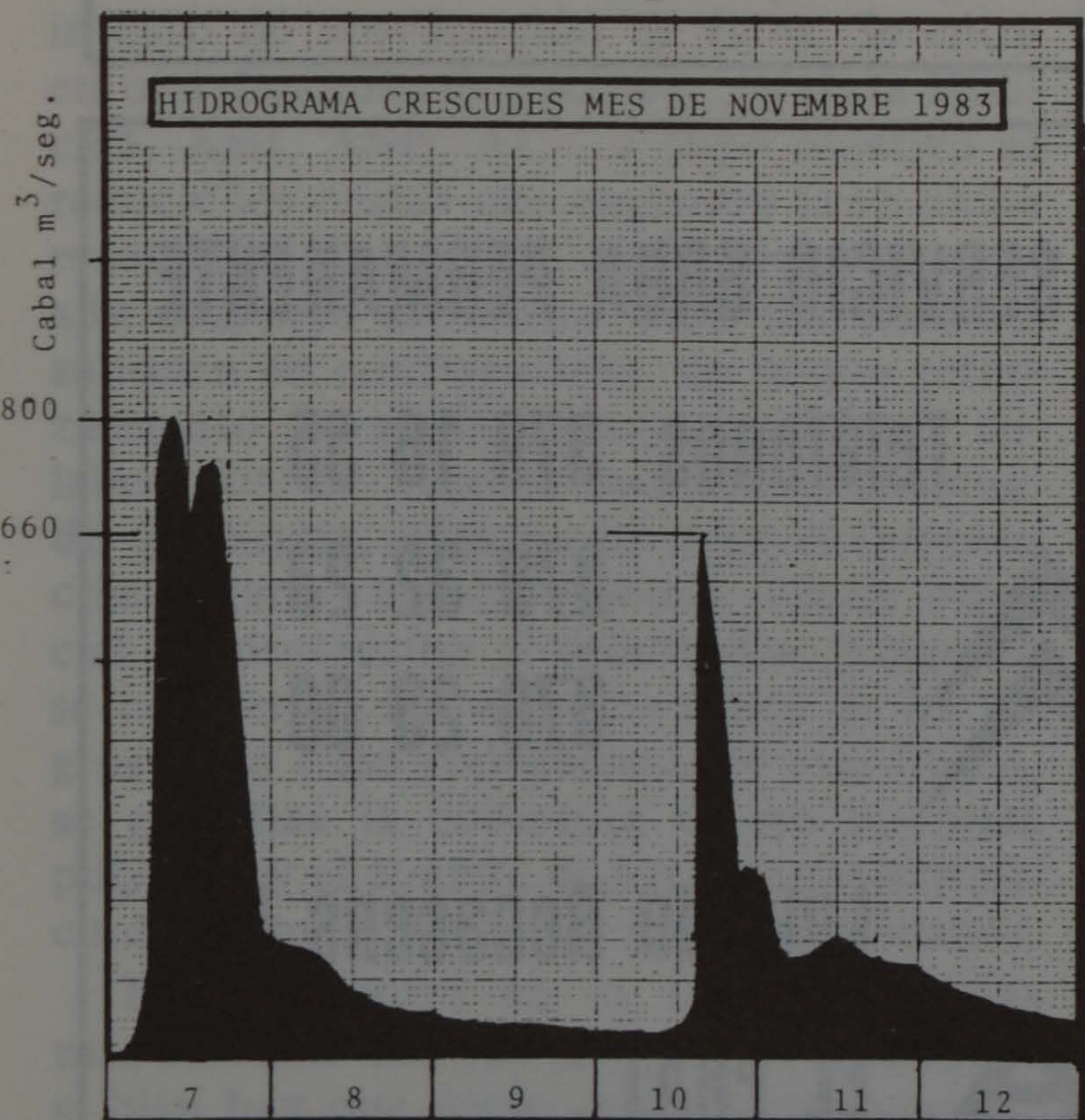
Les pluges caigudes al llarg del darrer mes de novembre, a més d'ocasionar unes impressionants inundacions en diferents punts de l'àmbit geogràfic del terme d'El Prat, manifestant una vegada més la insuficiència de capacitat de l'actual xarxa de clavegueres i l'efecte d'embassament de l'Avinguda del 11 de Setembre, produïren alhora un increment extraordinari del nivell de les aigües freàtiques de l'aqüífer superficial, que en molts indrets ultrapassà el nivell del terreny anegant camps de conreu, pinedes i maresmes, especialment a la zona costanera.

Amb la finalitat d'aprofundir en el coneixement del sistema hídric subterrani del Delta del Llobregat, hem cregut interessant fer una anàlisi de les repercussions dels citats aiguats en base als aspectes climàtics i hidrològics. Hem tingut present la pluviometria, les aportacions del riu Llobregat i de les rieres que desguassen a la plataforma deltaica, i l'evolució dels nivells de les aigües subterrànies al terme d'El Prat.

En termes generals podem significar que el temporal, provocat per unes perturbacions atmosfèriques determinades sobre les quals ferem referència en una altra oportunitat, se centrà damunt la serralada costanera catalana, cosa que produí que les rieres i torrents que desguassen a la plana deltaica baixessin totalment plenes sobreixint en alguns punts del seu reduït curs. Cal consignar que la Riera de Sant Climent fins i tot produí l'enfonsament de dos teraplens.

Hauríem de retrocedir a primers d'octubre del 1951, per a trobar una situació climatològica semblant. Els aiguats de l'any 1951 provocaren també una situació catastròfica, que meresqué l'atenció de les publicacions locals PRAT i "Hoja Familiar".

A la Taula núm. I consignem els dies i la intensitat de les precipitacions corresponents al mes de novembre del 1983. Les dades ens han estat facilitades per l'Estació Meteorològica de l'Aeroport i corresponen als valors observats en aquest punt.

Font: S.G.A.B.

TAULA NUM. I

INTENSITAT DE LA PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE NOVEMBRE A L'AEROPORT D'EL PRAT

Dia	Precipitació/dia
6	7,5 mm.
7	156,2
8	0,5
10	36,3
14	0,4
15	89,4
16	44,4
17	16,2
18	4,0
23	1,4
TOTAL	356,3 mm.

Com que la mitjana de pluja anual al llarg dels darrers 30 anys ha estat de 601,0 litres per metre quadrat, en el mateix punt, podem afirmar que la pluja caiguda en el darrer mes de novembre representa aproximadament el 60 per cent de la que correspon a un any normal.

La situació provocada pels aiguats de referència, s'aproxima molt al diluvi de l'octubre del 1951. Amb dades de la mateixa procedència hem elaborat la Taula núm. II.

TAULA NUM. II

INTENSITAT DE LA PLUJA CAIGUDA ENTRE EL 1 AL 3 DEL MES D'OCTUBRE DE L'ANY 1951

Dia	Precipitació/dia
1	48,0 mm.
2	85,0
3	186,0
TOTAL	319 mm.

L'aqüífer superficial ha sofert extraordinàriament els efectes de la pluja directa i de les aportacions dels torrents i rieres que desguassen superficialment i que tenen alhora connexions subterrànies amb la formació deltaica del Llobregat. El volum total d'aigua aportada ultrapassà la capacitat d'emmagatzement de l'indicat aquífer, aflorant l'aigua durant una bona part del mes de novembre per les zones baixes de les maresmes i pinedes de la franja costanera deltaica.

Altrament l'aigua de pluja que caigué posteriorment inundà sobretot els camps de conreu en no poder infiltrar-se per estar l'aqüífer superficial totalment saturat d'aigua, apareixent l'efecte d'"esponja". Fins que el sistema de drenatge natural de l'aqüífer superficial que evacua subterràniament l'aigua cap el riu, el mar i l'aqüífer profund, no desguassà suficient cabal, els nivells freàtics no baixaren i els camps i les zones baixes restaren inundades. L'evaporació de l'aigua per l'acció solar fou pràcticament nul·la, no ajudant en aquest cas a la dessecació de les zones inundades.

El nivell freàtic més alt observat al Barri de La Barceloneta, fou d'uns 20 cm. per sota el nivell del terreny.

Cal consignar també que els aiguats produïren dues crescudes del Llobregat els dies 7 i el 10 de novembre, de 800 i 660 metres cúbics per segon de cabal punta, segons dades facilitades a la Comunitat d'Usuaris d'Aigües per la S.G.A.B.; aquestes dades corresponen al punt d'aforament que aquesta entitat té a Sant Joan Despí.

Com conseqüència de les aportacions hídriques produïdes per la interconnexió hidràulica entre ambdós aquífers i la recàrrega natural del mateix riu Llobregat, el nivell de les aigües artesianes en el nucli urbà d'El Prat un mes després de les primeres pluges s'ha incrementat en 2,40 metres. Hem estimat, tenint present la repercussió que en relació als nivells tingué la riuada del 8 de novembre de 1982, que en el cas que ens ocupa la recuperació dels nivells piezomètrics de les aigües artesianes ha estat en un 80 per cent deguda a la pluja i la resta ha estat aportada pel riu Llobregat, totalment el contrari del que és habitual en aquest sistema hídric subterrani.

Josep Ma. Bertrán i Mercader
Josep Ferret i Pujol

Confecciones Leonora

Gran surtido
en lanas

Se dirigen labores

ENRIQUE MORERA, 33 - TELEF. 379 02 94 - EL PRAT DE LLOBREGAT

Droguería y Perfumería

PINTURA Y LIMPIEZA

Tarridas

EL PRAT DE LLOBREGAT

Ramón Llull, 4 y 6
Teléfono 370 91 01

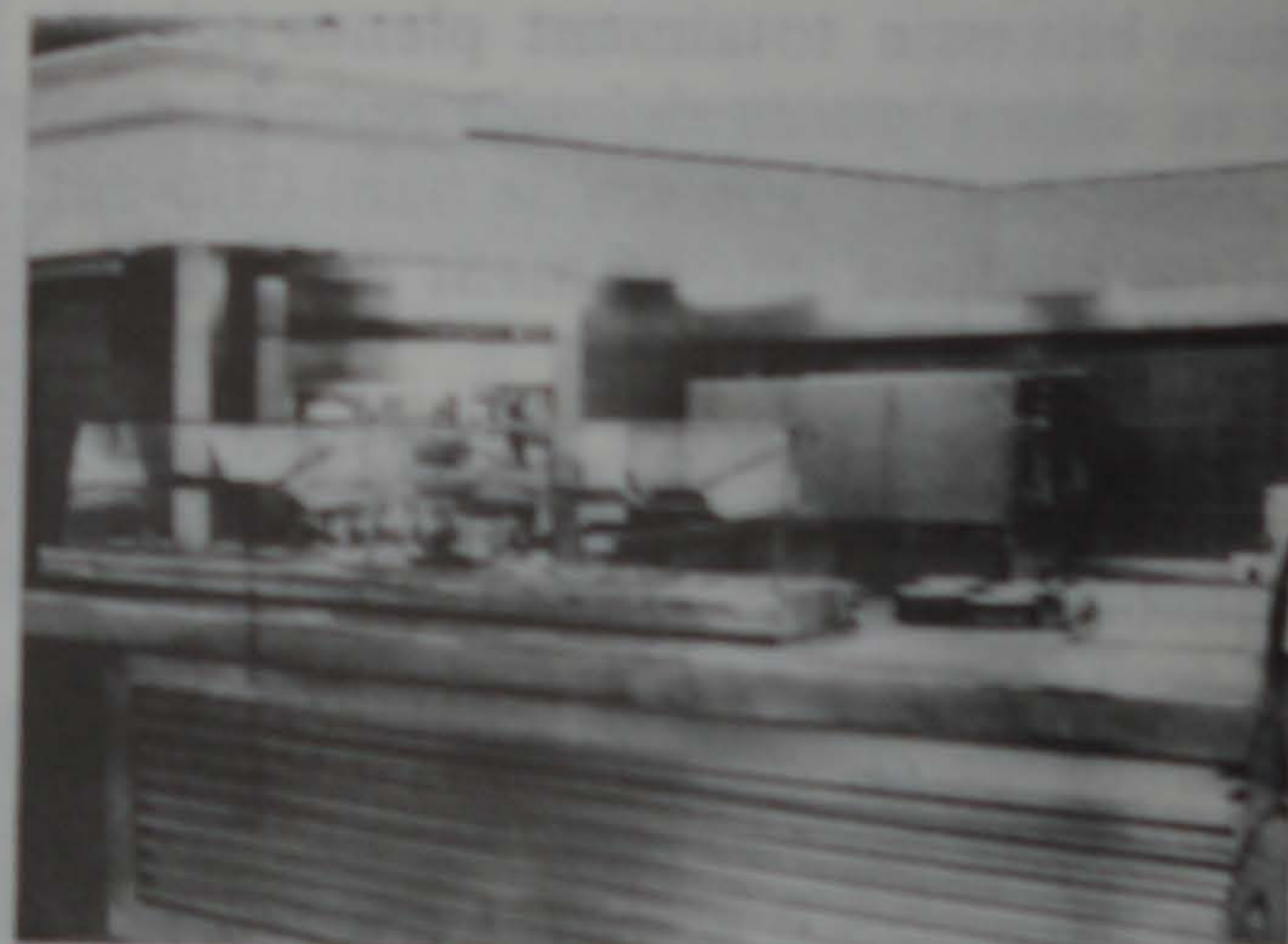
Coronel Sanfeliu, 9 y 11
Teléfono 379 14 84

San Joaquín, 76
Teléfono 379 01 84

MECAINOX, S. a.

METALISTERIA Y MECANICA
INDUSTRIAL - CONSTRUCCION
MUEBLES INOX PARA
HOSTELERIA Y ALIMENTACION

Penedés, 92

Teléfono 379 06 20

EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

SERVICIO OFICIAL

SERVICIO GRUA PERMANENTE

^ CITROËN ^

Teléfonos 379 16 55

379 32 23

370 23 00

TALLERES J. GARCIA

Luis de Recasens, 8

EL PRAT

Una situación sin salida: el paro

Ante la crisis económica y política que se desencadena en el régimen franquista, la burguesía emprende un proceso de acelerados cambios y reestructuración de la maquinaria estatal, que le permitirá tanto su continuidad como clase dirigente, como estar en condiciones de realizar la necesaria reorganización del sistema económico en su conjunto. Para tal fin, se hace necesario la incorporación de las fuerzas de la oposición —entiéndase PCE, PSOE, y otras con incidencias en los trabajadores— que a cambio de su entrada en el proyecto político, abortará la capacidad de la lucha que en aquellos momentos había alcanzado la clase obrera.

Con el nuevo aparato de estado en forma de democracia burguesa se logra integrar a grandes capas y sectores de la sociedad, arrastrando consigo las ilusionadas esperanzas de los trabajadores que no habiendo alcanzado aún suficiente madurez ideológica y organizativa, se les manipula y conduce por intereses políticos que en nada tienen que ver con los realmente suyos.

Preparado así el terreno, la burguesía se lanza a la resolución de su crisis entablado una carrera infernal de cierres de empresas y sectores poco rentables, de emigración de industrias a países de mano de obra más barata, de sofisticación de la producción sustituyendo mano de obra por tecnología avanzada, de congelación de salarios, de aumento de los ritmos de trabajo, de empeoramiento de las condiciones de trabajo... Para facilitar este programa seguido y que se sigue actualmente, se adecua conforme los intereses de los de siempre toda una serie de disposiciones y leyes (basta mencionar como ejemplo el Estatuto de los Trabajadores) que configurarían un nuevo marco bastante ventajoso para ellos.

Se hace pues necesario, ante esta situación de eminentes sacrificios para los trabajadores, controlarlos y abortar cualquier intento de movilización de éstos. Se entra en una dinámica de pactos (... el de la Moncloa, AMI, ANE, AI, ...) cuyo objetivo es reducir los costes que engendra la ya dicha resolución de la crisis; que si bien suponen, aún mayores sacrificios para los obreros, suponen en contrapartida, un mayor reforzamiento del sindicalismo reformista y colaborador. Se negocia con ello el chantaje de la miseria, ofreciendo migajas (empleo comunitario, empleo juvenil, fondo especial de protección al desempleo...) cuando se conciertan los mayores robos de los logros de la clase trabajadora. De esta forma, se garantiza la cobertura de sus intereses políticos y el control de los obreros imprescindible para llevar el proceso adelante.

Pero entremos en el resultado quizás más evidente de todo esto: el paro. Aunque si bien hay que decir, que a todas luces las causas del paro no se limitan de ninguna

forma a lo que hemos tratado, hay que buscarlas en la misma esencia del sistema capitalista. Tampoco ha sido mi intención hablar de ellas, sino de la toma de posición que se mantiene por parte de organizaciones con amplia base obrera y que irremediablemente influye en todo tipo de magnitudes, y en concreto y de forma inmediata en el tema que nos ocupa.

En el mes de enero del 83, la cifra de parados registrados se sitúa en 2.195.631 en toda España, lo que significa un porcentaje equivalente al 16,88 por cien del total de la población activa. Mientras que la cobertura de desempleo sólo alcanza alrededor del 33 por cien y tiende aún más a disminuir como consecuencia de la reforma que introdujo en las percepciones la Ley Básica de Empleo. Y tengamos presente que en estas cifras ya poco fiables de por sí, no se contabiliza los jóvenes que cumplen servicio militar, los trabajadores también en paro por reducción de jornada o suspensión temporal del puesto de trabajo, los emigrantes, los desanimados que dejan de sellar por sentirse definitivamente desahuciados, muchísimas mujeres que debido a la imposibilidad de encontrar un puesto de trabajo se resignan a su "labor asignada" de ama de casa, etc.

Las cifras que nos dicen se quedan cortas, en nada pueden decir nada de la realidad porque además son demasiado frías como para entender en ellas el problema del paro. El paro es el mayor problema social que existe actualmente, el paro como lacra, es la consecuencia funesta y criminal de esa infrenable espiral en la que se halla inmerso el sistema.

La realidad es bien cruda y la estamos contemplando cada día: el paro es origen de una incertidumbre colectiva, de la desesperanza de muchos y por desgracia de la concienciación de contados. El parado se encierra en un profundo individualismo para poder escapar de su situación, y esto le conlleva a la insolidaridad. En la miseria se desprecia a la miseria. El paro engendra miseria, y la miseria todas las degradaciones morales y sociales. Y así, el paro se convierte en la mayor enfermedad que está sufriendo la clase obrera: la falta de conciencia. Su proceso va íntimamente unido con la destrucción de la persona como tal; separaciones familiares, prostitución, alcoholismo, droga, delincuencia, mendicidad... e incluso el suicidio. El paro es también desencadenante de la enfermedad psíquica, llegando a ser aguda o crónica (la locura), o bien produciendo la enfermedad física, manifestándose en alteraciones como náuseas, dolores ulcerosos y abdominales, enfermedad en el corazón y el sistema cardiovascular en general, dificultad para mantener relaciones sexuales (inapetencia, impotencia, frigidez), etc. etc...

Aunque lo peor es que todo parece indicar que no existen soluciones objetivas al problema del paro, con lo que el parado se vendría a perpetuar como clase marginal o subclase vendiéndose al mejor o al único postor que encontrase. Se llega a convertir de hecho en enemigo de sus compañeros. A nadie se le puede escapar el florecimiento de toda esa gama de economía subterránea producto del capitalismo de rapiña y si se quiere, de la amenaza a la misma supervivencia que padece el parado.

Pero lo que más duele, indigna y llena de rabia, es la utilización y manipulación de las pocas fuerzas y ánimo que aún nos quedan como caballo de batalla de usar y tirar, con fines meramente políticos y electoralista en una lucha por el poder en la que poco o nada se contempla los intereses de los trabajadores, más que como carnaza para lograr sus objetivos (léase las últimas movilizaciones del Bajo Llobregat y Vallés Occidental). Seguimos siendo carne de cañón a pesar de la enorme enseñanza que hemos recibido en todos estos años y sobre todo de la situación en la que nos encontramos. Pero no vale ya decir que el obrero es siempre menor de edad...

A veces, contemplando mi realidad como supongo que harán la mayoría de los parados, sólo se me asoma una palabra: impotencia.

Cuando a la persona se le quita hasta la ilusión y la esperanza ¿qué más se le puede quitar...? Y es que, los viejos sueños se desvanecieron y con ellos parte de nosotros. Nos pesan como una frustración cuando lo necesitamos más que nunca... No sabemos imponerlos y estamos a merced de todo tipo de juegos.

"Siga la rueda girando

Lo que hoy está arriba no seguirá siempre arriba

Mas para el agua de abajo, ay, esto sólo significa

que hay que seguir empujando la rueda"
... Y la divertida cancioncilla continúa.

Enrique Valverde Aguilar

Si voleu
estar ben informat,
subscriuiu-vos a...

Delta
LLOBREGAT

de, desde, en mi carroza...

Triptico con sol de invierno

I

¡HASTA NUNCA!

Hace muchos años, que mi despertar va unido a un viejo jardín.

Hace mucho tiempo, que mi esposa contempla el caer de las tardes, por entre los viejos árboles del romántico jardín que vive delante de nuestra terraza.

Mi hija ha crecido viendo todas las mañanas el decadente saludo de la esbelta palmera, que un día aquel buen farmacéutico con barba debió plantar en su ensoñado jardín. Según su hijo debía correr aquel doloroso año de la "Riuada de Sant Antoni".

Es algo indefinible —sino maravilloso— contemplar los rojos escarlatas, mezclándose sobre azules sienas, en este rincón donde los árboles se abrazan y proyectan sombras de grises en el jardín de D. Ramón Roigé i Badia.

El "Senyor Roigé" —así era comúnmente tratado— tenía alma de poeta. Si no, como entender que en un espacio limitado pudiera hacer con el árbol y la flor, con el cielo y la tierra, un lienzo de color sepia oliendo a Visconti, muy superior a su adolescente dibujo de una bella dama napolitana. Este es el milagro de los soñadores. Crear belleza para los demás, sin esperar respuestas...

Muy pronto este trozo de tierra oliendo a tomillo o hierbabuena, desaparecerá de mi vista.

Dentro de poco, no veré la vieja palmera cimbrearse en su copa, no veré el tilo, ni el viejo amigo árbol que cada primavera se pinta con nuevos amarillos. Todo quedará borrado por una pared rojiza de ladrillos rectangulares, que cerrarán mi balcón para siempre.

Enfrente de mi terraza sólo existirá un muro con ventanas enmarcadas en acero inoxidable que me hará sentir encerrado en una cárcel.

Mi futuro es un rectángulo sin horizontes.

Mi mañana es ver la terrible falta de imaginación del hombre de hoy.

La verdad es que estoy condenado a estar privado de aquel maravilloso placer diario de contemplar aquel jardín que me hacía creer, que aún andaban locos plantando árboles, para que unos chicos aprendieran botánica en las vacaciones de Pascua florida. ¡Llegaré a ser estúpido, por pensar tales idioteces, aún hoy! Ahora comprendo, como nadie pierde el tiempo en leer a Guerau de Liost.

II

A UN AVION DE PAPEL

A la memoria de D. Ramón Riera

Ha nacido un libro.

Se ha hecho el milagro de levantar una cometa de papel por encima de las nubes, y por debajo de unos campos pintados en color granada.

Es un libro que nos habla de esta tierra deltaica, que fue la que acogió con amor a unos hombres, que escribieron los primeros capítulos de la aviación catalana.

Lejos de nosotros, y mirando las cumbres nevadas de las montañas suizas, un hombre, escribió este libro para todos nosotros, los de ayer y los de hoy.

El hombre se llamaba Josep Canudas, y como D. Ramón Roigé con su jardín, con los motores y las hélices hizo auténtica poesía.

Sin duda que este libro debió escribirse en el cielo.

Es el libro que nos habla del primer campo de aterrizaje sito en la finca "La Volatería". Cuenta como el patricio D. Guillermo Casanovas cede a estos locos caballeros del aire los terrenos para que nazca la primera escuela de pilotos catalanes. Todos estos recuerdos que afluyen en este libro ofrecen un hábito poético muy superior a lo que intentó plasmar el poeta J. V. Foix.

Es el libro donde se ve el futuro parto

de un aeropuerto internacional dibujado por aquellos locos arquitectos del GATCPAC que soñaban en una Catalunya distinta y universal.

Es la descripción de la lucha contra los enanos de siempre, que no son capaces de levantar los ojos hacia arriba, para ver el vuelo majestuoso y estilizado de las gaviotas sobre el mar. De esta lucha eterna, también habla este libro.

Es saber que los hombres de esta tierra de barro —no de lodos— aún son capaces de piropear en el día de Santa Lucía a las alocadas y vivarachas modistillas dándoles el regalo de mil guirnaldas pintadas en el azul donde se leen sus nombres. Eran aquellos locos aviadores capaces de mil piruetas para abrir una sonrisa en unos labios rojos de mujer. A ellos poco les importaban los nombres que escribían con sus plateados aparatos en un lienzo sin fin. Lo trascendente eran los gestos...

Hoy, ante un desilusionado 1984, cuando el viejo "Ansaldo de 220 HP" ha detenido su hélice para siempre, y su fuselaje dormita en el más grande de los hangares que nadie pudo construir, uno recuerda aquel fragmento del prólogo, donde Jordi Moners describe la sublime humanidad de Josep Canudas:

"L'encantava fer volar avions fets de paper de diari i era un entusiasta de fer volar l'estel..."

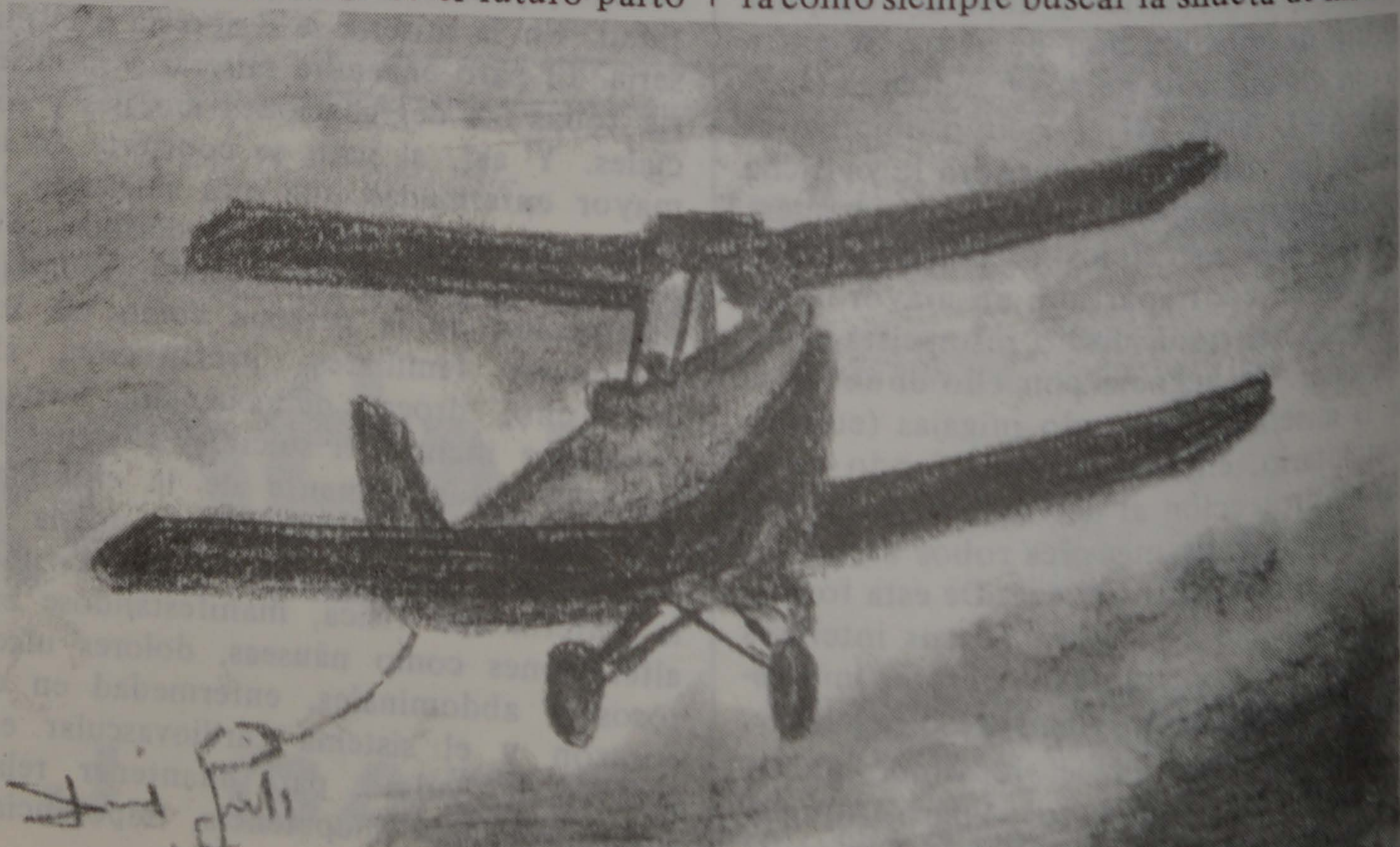
Sin género de dudas, desde ahora cada mañana cruzará nuestro cielo la gentil cometa de un aviador cuyo nombre era "Josep".

Un soñador que aún le quedó tiempo de enamorar, y enamorarse de una chica de El Prat. Y este sueño fue para siempre.

III

LOS REYES MAGOS HAN RECIBIDO MI CARTA

El día 7 de enero, al abrir mi balcón, para como siempre buscar la silueta de mi ami-

ga la palmera, a la vez que reencontrar en lo alto la eterna cometa color plata; veo el suelo junto a roñosos zapatones de ayer, el regalo de los buenos Reyes de Oriente. Melchor, Gaspar y Baltasar, han oído el ruego de mis amigos... Allí estaba el brillante y supersónico bólido "Masseratti" esperándome.

No puedo despreciar el sacrificio de mis amigos. Debo abandonar mi ya destartada carroza, y montarme en este bólido que habla de futuro. Poner el pie en el acelerador, y como un redivivo James Dean, lanzarme como un rebelde sin causa hacia una carretera que me devorará, entre hierros quemados y nubes de gasolina ardiendo.

No hay más remedio que lanzarse en esa mística autopista, donde sólo existe una direcció única: el futuro.

A vosotros, nuevas generaciones prateneses que un día aterrizasteis en esta Ciudad.

A vosotros que vinisteis de otras tierras y otros cielos, pero que aún podéis contemplar las últimas cenizas de un pueblo que se nos muere un poco cada día, buscad en esas viejas masías encaladas que aún proyectan su sombra en la tierra, reencontrad y pintad estas viejas palmeras que ayer eran reinas y ahora se recogen en íntimos jardines para no morir, y sabréis de la belleza de la historia de esta tierra, que os ha visto nacer y crecer.

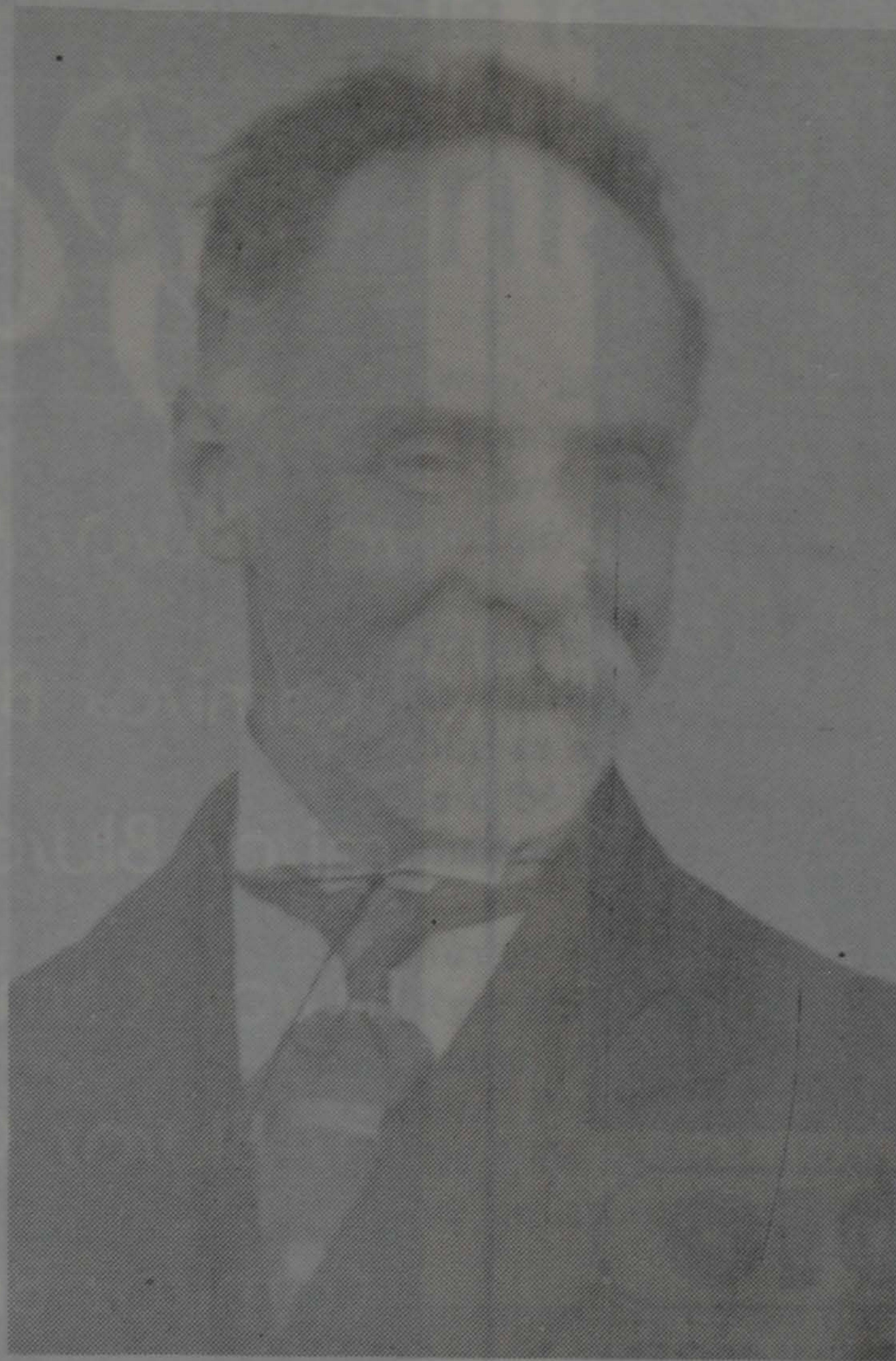
A vosotros han ido dedicadas estas vivencias, o ensueños de un ayer huido, que nunca tornarà, como nunca volverà el mítico James Dean, y todo porque aquel símbol juvenil —de mi generació— ahora tendría cincuenta y dos años, y esta edad es demasiado terrible para cualquier ídolo, por bello que fuera.

Hay que cerrar los recuerdos en el baúl. Hay que hacer vida.

Bueno, este es el final de la vieja y destartada carroza que vivió de, desde y en mi ayer.

El mañana —como decía Machado— es vuestro, y un poco mío, si me dejáis...

D.J.P.
Enero 1984. El Prat

EL MEU PARE RAMON ROIGÉ BADIA (A.C.S.)

(segueix)

HOME DE CIENCIA

En posar-me a escriure aquestes ratlles, em sento abassegat per un munt de dificultats per a constatar els talents del meu pare. Fou un veritable Home de Ciència. Com diu el diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, la Ciència comporta "un coneixement cert de les coses". Sabiduria, erudició. Ben bé puc afirmar que el meu pare demostrà ésser una persona entregada plenament a l'estudi de les més diverses matèries que féu d'ell —torno a dir-ho— un autèntic home de ciència.

Tractaré del tema amb profunditat i no serà esgotat. En el número anterior de DELTA ja explicitava l'exercici de la professió per part del meu pare; ara, em proposo retraure a la llum pública els seus coneixements en el camp del saber humà.

Sens perjudici que en números posteriors de DELTA presenti el meu pare com un brillant escriptor, vull començar fent palès les seves inquietuds en determinats aspectes del nostre poble, tot just passà a residir-hi; posà gran esforç en els problemes originats pel precari estat de salut que endogalava sensiblement el benestar de la població degut, en gran part, a l'escassetat d'aigua potable. Aquest problema va merèixer una acurada atenció per part de mon pare. En efecte, a l'any 1895 entrà en relació amb l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, de Barcelona. Aquesta benemèrita entitat publica la revista "Pagesia" i el meu pare es valgué d'aquest mitjà de comunicació social per a la publicació d'uns articles titulats "Los pous Artesians en el poble de Prat de Llobregat". Llegint-los, hom pot escatir la importància que els atribuïa. En

aquells escrits pot copsar-s'hi un conjunt de "doctrina" que va merèixer l'atenció prestada pels directius de l'Institut. El procés de construcció dels pous artesianos, els volums d'aigua, característiques dels mateixos, tot és tractat de forma exhaustiva.

Quan el Servei de la Mancomunitat de Catalunya (aquell Organisme, si de bé de caràcter administratiu més que polític, però, digui's el que es digui, era el govern de Catalunya del qual fou primer President l'eminent Prat de la Riba) va emprendre l'estudi del paludisme a la nostra terra, el meu pare rebé el mes de febrer de 1922, una carta de F. Serra Rabert que passo a transcriure: "Senyor doctor Don Ramón Roigé. Prat de Llobregat: Molt respectable i distingit senyor meu: en anar a posarnos a redactar per la seva pròxima publicació de un modo extens i lo mes complet possible, els resultats i observacions recullits durant tot aquest temps en l'estudi del paludisme al Prat de Llobregat, hem cregut que és una necessitat ineludible dedicar un capítol a l'aspecte històric de la qüestió com antecedent per a aclarir el que passa en el moment actual. El conjunt de qualitats que en vosté es reuneixen, tant pel seu interès de sempre com per raó de la mateixa carrera que tan honorablement exerceix, posant-lo en contacte immediat amb el problema del paludisme, i fent-li comprendre des de el primer moment la importància de l'obra que anàvem a fer i per tant la seva valiosa adhesió, creiem son abastament per a justificar el que tot d'una pensessin en adreçar-nos a vosté a fi de demanar-li volgués encarregar-se d'escriure al capítol en qüestió. Ben entès que de dignar-se vosté acceptar la comanda, creixeria notablement la valor del nostre treball, a la vegada que ho tindríem com una preuada distinció personal. Esperant conèixer la seva resposta, m'es grat subscriure'm en nom del Doctor Domingo i propi ben seus devots i afms. s.q.r.s.,s.m.—F. Serra Rabert."

Llegit el context de la carta, es deixa traslluir el concepte que l'Institut tenia del meu pare i, particularment, per "la valuosa adhesió a l'obra que l'Entitat anava a fer" no cabia defugir a la petició de la mateixa, i llavors escriví l'article "El Paludisme a Prat de Llobregat. Apunts històrics", publicat pel Servei de Sanitat de la Mancomunitat.

L'escrit revela el profund coneixement que el meu pare tenia d'aquella greu malaltia; l'aparició de la malària, els estralls que causà, llur llarga duració, els mitjans profilàctics per a combatre-la, tot, hi és exposat amb gran claretat. En definitiva, un perfecte estudi.

R. Roigé

(seguirà)

Delta
L'ORGANISME

VIETA

Diseño de avanzada tecnología

HEGAR RADIO

ELECTRODOMESTICOS - SONIDO E IMAGEN
 ARTICULOS DE REGALO - LISTAS DE BODA

Avda. Virgen de Montserrat, 115 - Teléfono 379 08 50
 EL PRAT DE LLOBREGAT

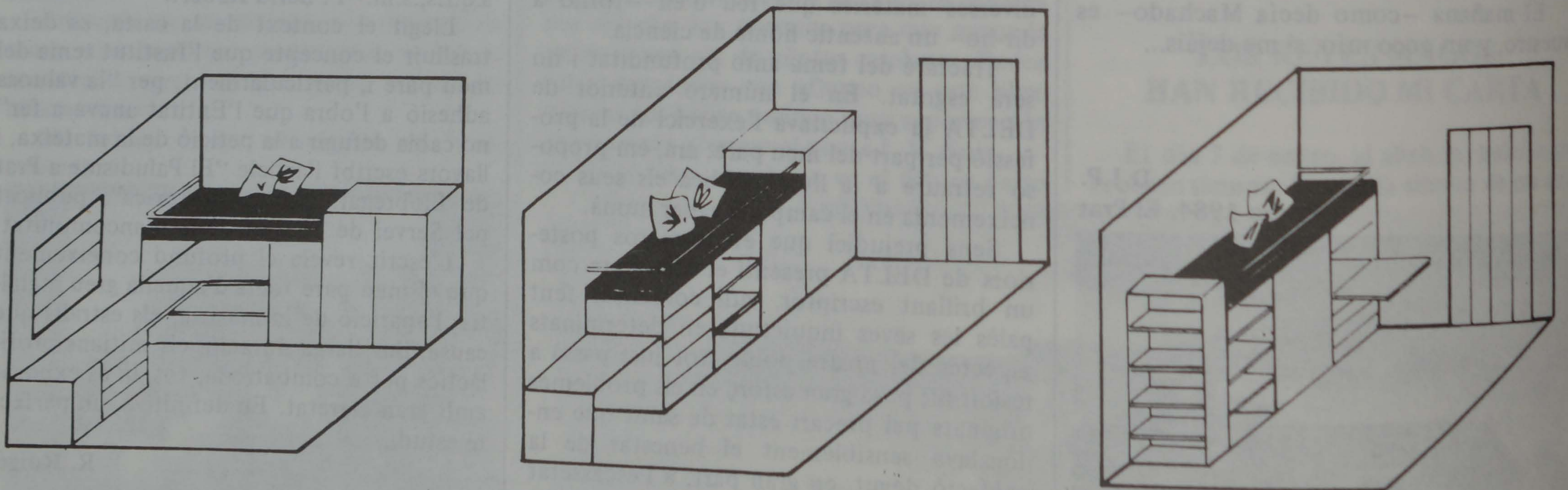
DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO

Popelino®
 camisas - blusas

Blusas - Camisas - Blusas - Camisas - Bl
 - Camisas - Blusas - Camisas - Blusas - Cam
 misas - Blusas - Camisas - Blusas - Camisas
 Blusas - Camisas - Blusas - Camisas - Blusas
 ras - Blusas - Camisas - Blusas - Camisas - Bl
 - Camisas - Blusas - Camisas - Blusas - Cami

Avda. Verge Montserrat, 100
 El Prat de Llobregat

**TENEMOS UNA MANERA DE ENLAZAR MUEBLES
 QUE AGRANDA EL ESPACIO DE LA GENTE JOVEN.**

**PROYECTOS-INTERIORISMO
 PRODUCCION Y VENTA DE MUEBLES**

aire

Manuel Bertrand, 92. Tel: 379 32 93. El Prat de Llobregat

UN ALTRE ASPECTE D'EN PASQUAL MADOZ

En el darrer número de DELTA, número 63 corresponent a Nadal, sota el títol "Un polític liberal", i signat pel meu apreciat amic Josep Colominas i Fabró, fa un bell retrat del qui fou Pascual Madoz. No vull tocar ni una coma de l'escrit. Perfecte en tot sobre el que en Josep Colominas volia ressaltar d'ell: un polític liberal, un gran estadista i un català arrelat, malgrat l'haver nascut fora.

El que sí m'agradaria afegir, per ressaltar més encara la figura d'en Madoz, fóra el seu amor a la cultura, i tal com diu el doctor en teologia i en ciències socials i historiador, Casimir Martí, en Madoz fou "un dels capdavanters de l'estadística a Espanya", i era tal el seu amor a aquesta ciència que encarregà l'any 1845 el famós "Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España y sus posesiones de ultramar", el cèlebre "Diccionario Madoz", conegut arreu pels aficionats a la recerca històrica. Es aquesta obra encara molt consultada.

El publicà a Madrid l'any esmentat, i l'acabà cinc anys més tard. Es compost per 16 volums i conté, com el seu llarg nom indica, dades molt curioses sobre tots els pobles d'Espanya d'aquella època. Dades i estudis molt acurats sobre característiques geogràfiques, socials, demogràfiques i econòmiques. El féu tenint corresponsals arreu, els quals li anaven enviant les dades, i el seu equip les anava resumint, ordenant i classificant.

Per tenir idea de la minuciositat de l'obra diré que de cada poble feia un quadre sinòptic de l'ajuntament, amb estadística municipal, com nombre de veïns i "almas"; electors contribuents i per capacitat; ciutadans elegibles a càrrecs públics; alcaldes; tinent d'alcalde; regidors; síndics i inclús suplents. Com es veu, molt complet. Si fos poc, però, encara incloïa el reemplaçament de l'exèrcit amb el total de joves i per edats. Per exemple:

Joves de 18 anys: 11; de 19: 8; de 20: 7; de 21: 14; etc., etc. I resumia encara més el referent a l'exèrcit amb el "cupo de soldados correspondientes a una quinta de 25.000 hombres: 2,4". (1) Així poble per poble.

També traduí i amplià a bastament la famosa obra de Moreau de Jonnés "Estadística de España" l'any 1835.

Sols he volgut demostrar que en Pascual Madoz es mereix que no l'oblidem.

Miquel Domènech

La nau que fa via...

Somnis i realitats

Aquests dies d'hivern ha lluit un sol gratificant, bonic. De bon matí la temperatura era molt freda, però a mesura que avançava el dia, la situació s'anava suavitzant. I la tebior de migdia ens comunicava una escalforeta francament reconfortant.

Les nits llargues de l'hivern són les més apropiades per a recollir-se a casa prop del foc i llegir una estona o bé escoltar un xic de música, música gens sorollosa, sinó més aviat íntima.

I tot escoltant música em vénen a la memòria aquelles platges ara solitàries de la Costa Brava empordanesa. Als mesos d'estiu el brogit és incessant. Però ara les urbanitzacions són desertes i els xalets i altres edificacions presenten un aspecte gairebé fantasmal.

Una experiència recomanable en un dia d'hivern serè i assolellat consisteix a fer una visita a una d'aquestes cales solitàries. En recórrer el sorral desert evoques mentalment aquell món ferotge dels pescadors del litoral empordanès que ens descrivia Josep Pla. Tenien un bot de rem varat a la platja i una escopeta darrera la porta. Practicaven totes les arts de pesca imaginables i coneixien, al mateix temps, el lloc on podien trobar bolets o anar de cacera. "Cuinaven com els àngels", recorda el mestre Pla i posseïen un instint finíssim i una sensibilitat excepcional. Pla assegura que no hi ha altra cultura que aquesta en el nostre món.

La cultura elemental de les coses senzilles i a l'abast de la mà. Aquells pescadors empordanesos duïen una vida molt dura. La renúncia a una sèrie de comoditats, comportava, òbviament, algunes satisfaccions, però en general aquells homes havien de desenvolupar-se en condicions adverses.

Per sort seva, però, ells moriren ignorant els sacrificis i els neguits de tota mena que ens ocasiona el fet de restar lligats a les formes de vida "civilitzada" que practiquem.

I no vull caure en el parany de retreure totes les molèsties, totes les incomoditats que provoca el fet de viure, per exemple, en un nucli urbà. Parlaré tan sols d'alguns dels problemes que a tots planteja la societat que ens envolta, l'entorn que hem creat, la forma de comunicar-nos i de mentir-nos més o menys cordialment els uns als altres.

Dies enera una publicació especialitzada en temes econòmics portava una mena de taula d'equivalències entre el llenguatge que hom sol utilitzar a nivell de relació comercial, de treball o professional, i la pura realitat. Em limito, doncs, a transcriure el contingut de l'esmentada taula d'equivalències. Les conclusions les pot treure cadascú, dedicant —això sí— un record emocionat a aquells vells pescadors solitaris de la Costa Brava, que, tal com deïem abans, tingueren la immensa sort de morir ignorant el contingut d'aquestes taules:

Si us diuen...

*Ho tenim gairebé enllestit
Això està en camí
Tornarem el dimecres vinent
Això us pot costar unes deu mil pessetes, aproximadament
Us vàrem trametre una carta ahir
Anem ofegats de feina
Farem un esforç
Es tracta d'una sèrie de tràmits indispensables*

Heu de pensar...

*Amb molt bona sort ho començaran demà
Sortirà d'aquí una bona estona
No pensen venir fins a fi de mes

En costarà tres vegades més
La posaran al correu demà, si hi ha sort.
Estan molt mal organitzats
Apujaran el preu

Burocràcia inútil*

Eugeni Molero

HELADERIA

HORCHATERIA

LA JIJONENCA

TURRONES ARTESANOS

Avda. Fco. Gallar Mones, 10-12

Teléfono 370 98 51

EL PRAT DE LLOBREGAT

EXTINTORES

INDUSTRIALES Y DOMESTICOS

para información sin compromiso lláme al

Teléfono 379 02 31

HERMA

Casanovas, 3

ASPRAT

ASCENSORES PRAT, S. A.

INSTALAMOS
REFORMAMOS
REPARAMOS
CONSERVAMOS
ASCENSORES

Estamos en:

C/. ANETO 3
Teléfono 370 81 51
EL PRAT DE LLOBREGAT

DISCOTECA

Dtor. Francisco Gallart i Monés, 6-B - Tel. 370 45 52

- Actuaciones en vivo
- Música «Disco» importada
- Selección de ambiente
- Fiestas internacionales

CLUB

TEJANO

Fernando Puig, 16

Teléfono 370 16 01

PRAT DE LLOBREGAT

EL ESTILO DE MUEBLE JOVEN Y PRACTICO
QUE HARA MAS "SUYA" SU COCINA

CUINARE

expertos especialistas
diseñarán su cocina
y cuarto de baño
de acuerdo con sus
gustos y necesidades

"Solicite presupuesto sin compromiso"

Exposición
y venta:

Castilla, 22
EL PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)
Teléfono 379 40 34

LES COMARQUES, ASSIGNATURA PENDENT

La qüestió comarcal és un dels eixos històrics del catalanisme. La reivindicació del reconeixement de la comarca com a unitat territorial bàsica ha rebut sempre les més àmplies coincidències entre les forces polítiques catalanes. Amb tot, el seu reiterat ajornament n'ha fet ja una fonamental assignatura pendent de l'autonomia. A cinc anys del restabliment provisional de la Generalitat i a més de tres d'haver entrat en funcionament l'Estatut de 1979, cal parlar d'una certa frustració comarcal i d'un grau no gens menyspreable de confusió.

D'un temps ençà, ens hem acostumat a tractar la realitat de Catalunya prenent com a referència la divisió territorial de 1936, malgrat que les seves nou vegueries o regions i les seves trenta-vuit comarques no tinguin cap mena de virtualitat jurídica ni política. La via oficial es continua regint pel patró centralista de les províncies. "Catalunya en xifres/2", per exemple, publicació recent del Consorci d'Informació i de Documentació de Catalunya, no dona cap de les seves dades estadístiques a nivell de comarques. La sorpresa, desagradable sens dubte, d'aquesta insuficiència ha d'anar seguida obligadament de la seva acceptació per l'explicació lògica de la manca d'informació bàsica adequada.

De sempre, la formulació del gran tema comarcal ha sofert el vici d'origen de l'absència d'un mapa comarcal històric. La comarca, com a mare, de referència territorial de la vida interior del microcosmos català, és un concepte relativament modern, desprovist de la necessària precisió geogràfica, però carregat de significació per a la consciència col·lectiva. Per aquesta raó, la ponència nomenada per la Generalitat republicana, sota la presidència efectiva de Pau Vila, va optar per dir del seu treball divisió territorial i no pas divisió comarcal.

L'encàrrec d'ara fa mig segle a l'equip interdisciplinari encapçalat pel pare de la moderna geografia catalana, consistia a establir una divisió territorial operativa per al govern i l'administració interiors de Catalunya, prenent com a base la tradicional estructura comarcal del país. Algunes comarques històriques varen quedar integrades en altres de més grans —Banyoles en el Gironès, Lluçanès a Osona, Segarra amb porcions a Anoia i Conca de Barberà i Moianès, repartit entre Bages, Osona i Vallès Occidental—, mentre que altres foren subdividides, com els dos Vallès —Occidental i Oriental—, els dos Empordà —Alt i Baix—, els dos Pallars —Jussà i Sobirà— els tres Camp —Tarragonès, Alt Camp i Baix Camp— i els tres Penedès —Alt, Baix i Garraf—, per citar els casos més evidents i significatius.

L'irredentisme comarcal que s'ha anat manifestant arreu no té, per tant, una base sòlida des del punt de vista polític-administratiu, bé que sigui perfectament comprensible des del de la identitat històrica. La tradicional identificació de la reivindicació comarcal amb la de l'autonomia catalana i l'absència d'un mapa bàsic i precís de

les comarques històriques i els seus límits, fan que tot plantejament de futur, com ja va passar fa mig segle, rellisqui sobre el terreny bellugadís dels sentiments de grups petits i localitzats, però comprensibles i legítims, d'insatisfacció col·lectiva.

Les profundes transformacions socioeconòmiques i demogràfiques dels darrers temps han accentuat el sentiment comarcalista, en especial a les comarques en regressió absoluta o relativa, alhora que desdibuixaven les línies de demarcació —concepte que Pau Vila i els seus companys quasi preferien al de la comarca per a la divisió de 1936— en les àrees de gran desenvolupament. La reserva que fins ara ha imperat sobre els possibles criteris per a una revisió del tema, tant a l'administració autonòmica com als partits polítics, contrasta en canvi amb l'actiu debat públic mantingut per especialistes diversos en els darrers anys seixanta i els primers setanta.

Es ben cert que aquests darrers temps hi ha hagut algunes aportacions especialitzades i valuoses per a la formulació de criteris per a una nova divisió comarcal, sobre la base rica i indiscutible de la ponència republicana. Malgrat tot, hi ha hagut una llarga pausa, a l'espera, potser, que les institucions d'autogovern prenguessin la tan desitjada iniciativa. El Parlament de Catalunya va fixar a l'inici de la seva legislatura la divisió territorial com una de les lleis bàsiques. Fins fa molts pocs dies no hi ha hagut per part del Consell Executiu, a punt d'iniciar el seu darrer any de mandat, la tramesa a la cambra legislativa catalana d'un projecte de comarcalització.

Al marge del joc polític concret entre els partits polítics que aquest projecte pugui suscitar, des d'una perspectiva més general hi ha un parell d'aspectes a subratllar amb sorpresa. Primer, que el projecte d'Organització Comarcal de Catalunya es separa de la necessària revisió de la divisió administrativa provincial vigent. La comarca, així, es planteja únicament com un organisme supramunicipal de serveis. Segon, que el projecte preveu el restabliment de la divisió de 1936, amb les seves trenta-vuit comarques, sense cap revisió prèvia.

Sense entrar a considerar l'anàlisi detallada del projecte, dona la impressió, amb tot, que el govern autònom català no ha fet altra cosa que fugir del problema per la tangent. Tot i acceptant que la consagració per la Constitució de la pervivència de la província és un factor que condiciona seriosament la nova divisió territorial i que l'arribada dels socialistes al poder central és, encara, un motiu de retard, aquesta pressa repentina per una solució parcial no té gaire sentit. Menys encara si no hi ha hagut ni tan sols l'encàrrec d'un nou dictamen als especialistes sobre la realitat present de les comarques.

Jaume Guillaumet

Periodista i escriptor. Estudiós de la premsa. Autor, entre altres obres de "La nova premsa catalana" (1976), "La premsa de les comarques gironines" (1977) i "La premsa comarcal" (1983)

ÀMBIT D'INVESTIGACIÓ
I DIFUSIÓ MARIA CORRAL

APRENTATGE DISLOCAT

De petits, sabíem descobrir en els nostres pares una colla d'aspectes i de facetes. Ells eren, de fet, els nostres engendradors i protectors però també els bon ensenyants i savis professors. I aquesta multiplicitat es presentava envoltada d'un peculiar clima familiar on "ser amics" era la nota destacada.

En transcórrer els anys, camí de l'adolescència, s'anava esvaint poc a poc aquesta figura enyorada dels pares. Potser un dels primers intrusos, per l'impacte que ens va causar, va ser la figura nova del mestre escolar, el qual va atrevir-se a suplantar el paper d'ensenyants únics, tan artesanalment ben exercit, en general, per part dels nostres genitors.

I del caliu de la llar, seu pròpia de l'aprenentatge, ens trobem dislocats a unes aules fredes on les llibretes i els pupitres, els horaris i la disciplina van erradicar de nosaltres la creativitat, la inventiva i l'espontaneïtat, eines indispensables per a la tasca d'aprendre.

Sabem que, avui, la dinàmica escolar ha canviat l'entorn a què es va veure sotmesa la nostra infantesa. Les noves pedagogies, amb l'avenç de la psicologia, intenten un nou acoblament de la figura del mestre ensenyant amb la dels pares ensenyants, tot exercint aquell una funció delegada específica dins la faceta global formativa de l'infant.

Davant d'aquesta perspectiva, caldria preguntar-se si aquesta dinàmica pedagògica nova, en sintonia amb la familiar, s'acosta als objectius que persegueix i quins són els resultats.

Hi sol haver una nota característica del tarannà pedagògic espontani dels pares en relació amb els seus fills: en general, allò que els pares posseeixen, fan, coneixen i saben, tenen tendència a mostrar-ho als seus fills, no pas de manera imperativa, sinó per mitjà d'una continuada i espontània convivència diària. Aquí, i d'aquesta manera, l'infant es troba ben de gust i còmode amb si mateix i amb els pares ensenyants, i així pren el que li agrada i que encaixa amb les seves apetències, gustos i manera de ser. Després passa per una fase d'elaboració, en la qual és d'esperar que trobi el suport i l'encoratjament dels seus amics, siguin infants o adults. Aquesta panoràmica, segons els nous tractats de pedagogia, comporta en la majoria dels casos una obertura relacional cap als altres, la qual s'especifica en uns amics concrets que l'incitaran a coses noves, fruit de l'amistat, a coses que mai no s'hauria imaginat.

Es, doncs, la pedagogia actual el que haurà d'incidir perquè el bon pedagog, a l'igual que els bons pares, sigui qui, davant del procés de creixement de l'infant, l'ajudi a desenvolupar-se mostrant-li el que posseeix, coneix, fa i sap, entrant d'aquesta manera en autèntica interrelació amb ell.

Ramon Duran

EL PONT DELS CARROS

*El nostre benvolgut pont dels carros
ja ningú el recordarà,
quan va donar en veritat molta vida
al nostre poble d'El Prat.*

*El nostre volgut Ferran Puig
que n'era un home molt honrat,
va fer construir el pont dels carros
pel volgut i estimat Prat.*

*Adéu siau! pont dels carros,
adéu, adéu, pont del riu:
va venir un mal jorn
i et van treure d'aquest món.*

*Tu que havies portat tanta glòria
al nostre volgut Prat,
t'han desfet i t'han cremat
i mai més se n'ha parlat.*

*El mateix li ha passat
al teu germà, el riu,
que l'han destrossat,
l'han empastifat sense motiu.*

*Ara, al nostre pla,
tot està contaminat,
amb aquestes aigües podrides
que porta el Llobregat.*

*Llobregat; què t'ha passat?
tu que eres tan rialler,
no hi ha hagut compassió de tu,
t'han trossejat i t'han desfet.*

*I encara no en tenen prou
amb els mals tractes que t'han fet:
volen desviar-te lluny,
perquè no se'n parli més.*

*Però el poble ho pagarà,
sense miraments ni entranyes,
tots aquests jocs de mans
que porten les mussaranyes.*

Vicenç Tierra

LA BŪSTIA DE

Delta
LLOBREGAT

DOS HOMES, DOS COGNOMS

Sr. Director:

La meva pretensió és desvetllar records esvaïts al llarg dels anys i que quasi em fa vergonya posar-los al descobert. En més d'una vegada m'he proposat escriure tot reconeixent els homes de pro oblidats per tots nosaltres. Homes que en el seu dia foren motiu d'orgull per nostre estimat Prat del Llobregat. Resten al meu viu record dues persones molt especials i que no han estat remerciades com es mereixien. Dos homes. Dos cognoms. Pujol (metge), Carmona (eminent músic i director dels grups corals Les Flors i El Llobregat).

En Tomàs Pujol viu encara, però no es troba entre nosaltres, els pratencs. Es pot dir que sofreix exili per dues vegades i per motius ben diferents entre si. El primer exili, li fou imposat pel franquisme. En Tomàs sempre portà a ses espatlles una gran càrrega d'home liberal i nacionalista català. Avui encara als seus vuitanta anys, tot ell traspua bells conceptes democràtics i defensor dels drets humans, com a principal marc que guarneix qualsevulga democràcia. No fa pas molts dies que junt amb

uns bons amics, el vàreig visitar en el poble que l'acollí en el seu exili, i que ha sabut agrair-li la seva col·laboració dintre el seu ofici com a Metge i com a persona. Ens va atendre amb tota afectuositat. Però ens digué amb tota claredat que el poble d'El Prat no se li havia portat prou bé. Ni a ell ni a la seva família, diria jo. Molts de nosaltres encara recordem el seu pare: l'avi Pujol, el metge dels pobres, li dèiem les famílies humils. També la família Pujol fou humil, molt humil!

En Carmona, en Blai Carmona (patrocinat musicalment pel seu oncle, conegut com a "el Tonet Cocas") ha estat sens dubte un dels músics locals de més projecció artística. Era un virtuós del violí. Una primera figura que fou reconeguda per en Pau Casals en integrar-lo dintre el seu grup de concertista. En Pau Casals li digué en certa ocasió: "Si et dediquessis totalment i per damunt de tot a la música, pots arribar a ser el millor violí d'Espanya". També en Blai Carmona era un enamorat de la democràcia i de les llibertats humanes. Ens deixà ben jove. Sens poder fruit del goig de veure les seves aspiracions humanes acomplertes. E.P.D. el bon amic i mestre, en Blai Carmona.

Senyors regidors de l'Ajuntament d'El Prat, Senyor Batlle: a vosaltres us pertoca aquesta tasca. A la vostra consideració ho

deixo. No tingueu recança per no haver-hi pensat abans que jo. A ben segur que molts de vosaltres no els vàreu conèixer. Jo ja porto un bon grapat d'anys a l'esquena i a més, el Metge amic va ésser el metge de la nostra família (el mateix que el seu pare, A.C.S.) i un dia company de la Xocolateria del carrer Entença. Al Mestre Blai Carmona, el recordo com al bon Director de la Societat Coral Les Flors i millor amic en tots conceptes. Estem endeutats amb ells. Vosaltres teniu la paraula. Gràcies.

Un noi d'El Prat

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL SUB-NORMAL

A l'Assemblea General Ordinària celebrada el dia 20 de desembre del 1983, va ésser elegida i aprovada la següent Junta Directiva:

President: Ramon Ribas i Forgas; Vice-president: Julià Delgado i Bellot; Secretari: Felip Trapero i Lara; Tresorer: Ismael González i Jimènez; Vocals: Ferran Jordan i Garcia; Margarida López i Torres; Josep Rebull i Gallart; Ismael Martí i Martí; Aureli Luengo i Heras; Vicenç Lluch i Beltran; Xavier Domingo i Serrano.

Felicitats! ¡Felicidades!

Sr. Director de DELTA i estimat amic:

Potser et serà estrany que un membre de redacció faci ús de la nostra Bústia per poder expressar una de les seves idees, però crec que és millor fer-ho, en aquest cas per no barrejar les coses de la revista amb les que són opinions molt personals i particular de cadascú, i així poder opinar com un ciutadà més, en aquesta finestra oberta a tothom que és la BUSTIA de DELTA.

Si critiquem el que és dolent, també de tant en tant, en aquest dissortat poble en què ens toca viure, surt quelcom que ens fa agafar esperances de revivre i d'il·lusions per no defallir en la nostra contínua lluita per la supervivència catalana.

El fet que vull relatar va ocórrer el dia 5 de gener al vespre, en plena cavalcada de Reis. El lloc era el carrer Frederic Soler en el tros comprès entre l'Avinguda Verge de Montserrat i el carrer Pau Casals. En aquest tros, com deia, es produí un lamentable fet en l'eterna lluita de "si en català o bé en castellà". Anava la comitiva obrint pas: davant la policia municipal, amb cotxe i a peu, per deturar el tràfec de vehicles. Al mig, si no recordo malament, un cotxe de propaganda i l'ambulància de la Creu Roja d'El Prat recollint joguines pels nens necessitats, i darrera, o davant de l'ambulància, pel cas és el mateix, un cotxe de Ràdio Cadena Catalana amb altaveus, anunciant a la gent que per favor s'apartés i pugés a les voravies, puix les carrosses reials s'atansaven. El locutor que parlava per l'altaveu, ho feia a estones en català i a estones en castellà, alternant, així, ambdós idiomes.

En un moment donat, en el que li "tocava" el torn a la nostra llengua, una "senyora", per catalogar-la d'alguna manera, s'acostà a la finestreta del cotxe i li digué a l'amable i educat locutor que "lo dijera en castellano".

CARTA A QUIEN PROCEDA

INSEGURIDAD CIUDADANA

Amigo lector:

Uno se siente preocupado cuando observa que la espiral de la inseguridad ciudadana va en aumento. Nuestro pueblo se ha convertido en una auténtica ciudad sin ley: robos, tirones, atracos, drogas y violencia son el denominador común de estos tiempos que nos ha tocado vivir.

Hace algunos días que el propio Gobernador Civil de la provincia estuvo entre nosotros para poder dimensionar "in situ" el alcance de la degradación ciudadana. Imaginamos que a raíz de su visita se tomarán medidas y se arbitrarán soluciones para frenar esta lamentable situación en que nos encontramos inmersos. Claro que no podemos ser demasiado optimistas al respecto, ya que las causas de la inseguridad ciudadana son diversas y algunas de ellas difíciles de atajar, pero al menos hay que intentarlo con todos los medios democráticos a nuestro alcance.

Hay que legislar. Es preciso legislar con urgencia, para poder aplicar las leyes de acuerdo con la Constitución y buscar por este camino una ordenación coherente de la justicia en nuestro país. Nos parece una ironía el que un ciudadano pueda ser detenido sin saberse si es inocente o culpable y pasarse meses y meses e incluso años encarcelado en espera de juicio. También es otra ironía el que a un probado delincuente se le excarcele por el motivo que sea y luego vuelva a ser detenido. Uno se estremece cuando a través de los medios informativos se entera de que el actual Gabinete en el Gobierno piensa reducir las penas en los delitos cometidos contra la propiedad privada. A quienes atentan contra la convivencia ciudadana hay que aplicar todo el rigor de la Ley y esta Ley debe ser justa y precisa, sin fisuras. Tenemos derecho a vivir en paz y exigimos de quienes nos dirigen hagan todo cuanto esté a su alcance para conseguir que no nos sintamos defraudados. Hay que respetar los derechos humanos de los delincuentes, pero también hay que velar por los derechos humanos del ciudadano que se siente pisoteado y humillado continuamente por las más diversas formas de la violencia. ¿Estamos o no estamos en un Estado de Derecho?

Jaume Monés i Albet

Fins aquí l'anècdota, ben desagradable per cert, però malauradament, ja estem acostumats a aquests tipus d'agressions.

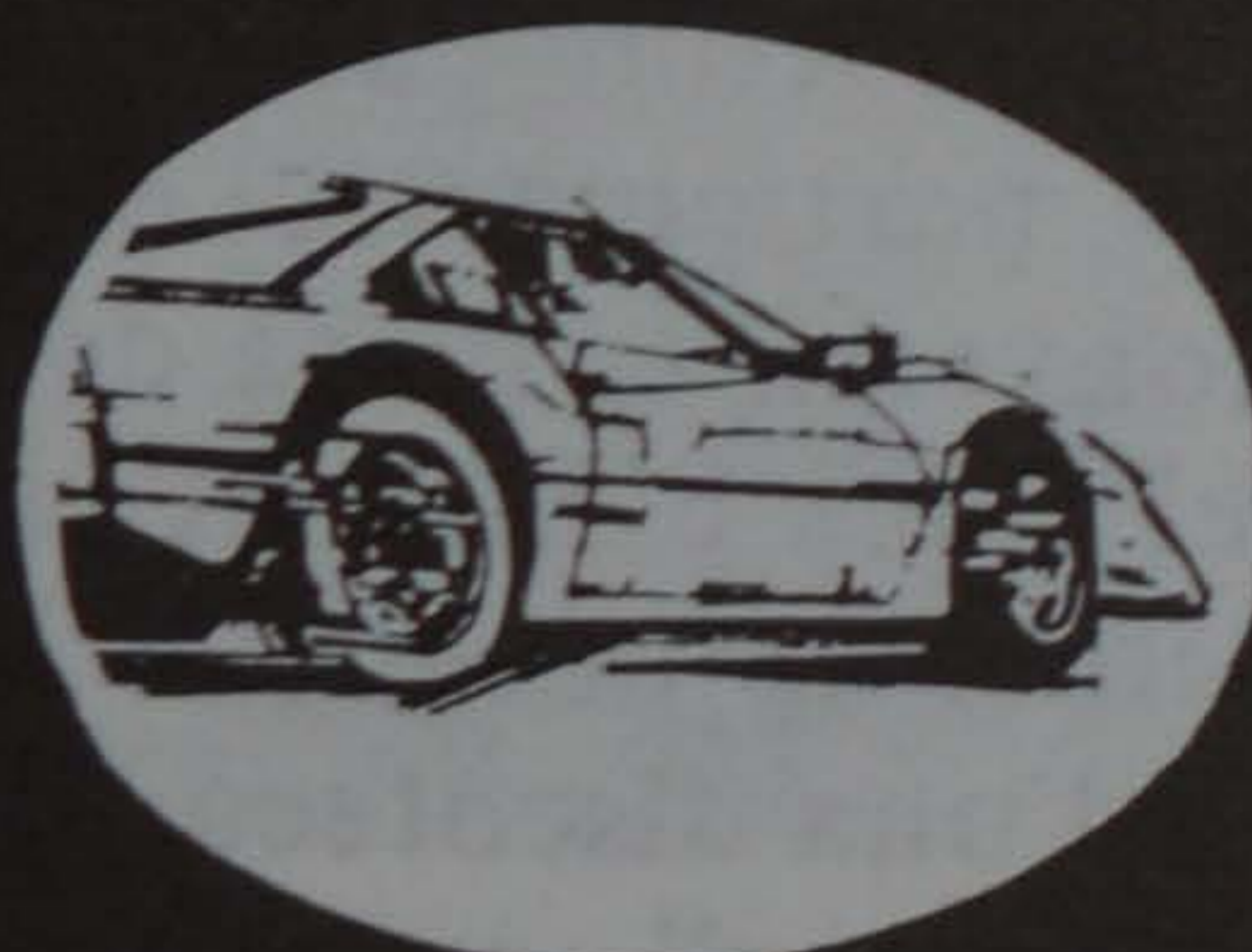
El motiu de la present, però, no vol ser criticar aquest fet, sinó el voler felicitar al locutor per la gran professionalitat que va demostrar, evidenciant una gran "mà dreta" en contestar pels mateixos altaveus a la "senyora"... Ho féu sense molestar, sense insultar, amb molta educació... la deixà, però, ben retratada.

Amic locutor, no tinc el gust de conèixer-lo personalment, però vull felicitar-lo. Ho va fer molt bé.

Miquel Domènech

P.D. Hauria pogut escriure aquesta carta en castellà, per si a la "senyora" li arribés el DELTA a les mans; no crec, però, que una ment tan retorçada i absurda sigui amant de la cultura en general, i menys de la del nostre poble, com ho demostrà.

AVTO MARINA

COMPRA-VENTA
DE AUTOMOVILES

Carretera de La Marina, 16
Teléfono 370 74 01
EL PRAT DE LLOBREGAT

Antenas Colectivas
Porteros Electrónicos
Alarmas Antirrobo

Av. Montserrat, 233-235 - Tel. 379 18 29 - EL PRAT

Les festes nadalenques

Diu l'adagi: "Per Nadal cada ovella al seu corral" i en certa manera aquesta dita popular encara té vigència als nostres dies, doncs malgrat la crisi i l'evolució de la societat, la gran majoria de famílies es reuneixen en un o altre moment per festejar tots plegats amb joia aquest fenomen extraordinari que és el Nadal. És evident que a cada casa el sentit de la celebració és ben diferent, doncs tot depèn del sentit religiós de la família, les disponibilitats econòmiques, l'estat anímic del moment i un sens fi de factors que fan diferents els nostres respectius "corrals". És evident, però, que malgrat tot, durant aquestes jornades tothom sembla una mica més solidari i amb més o menys sinceritat desitgem als nostres veïns, amics, coneguts, i fins i tot a moltes persones que durant l'any passen pel nostre costat i ni tan sols saludem, pau i felicitat i un bon any nou.

També durant aquestes dates les vetlades a les escoles com a cloenda del primer trimestre, o en honor dels avis, o les organitzades per agrupaments escoltes, entitats o associacions de veïns són freqüents.

L'Ajuntament per la seva part i com ja és tradicional instal·la el típic arbre de Nadal, que en acabar les festes ha estat trasplantat a un dels parcs públics. També el pessebre fou present a la Plaça malgrat les constants agressions de què va ser objecte, com és la destrucció de la figura del Nen Jesús i el robatori de gran nombre de bombetes. També l'Ajuntament edità un programa en el que recull totes les activitats que, bé organitzades pel municipi, bé organitzades per altres entitats, s'han celebrat durant aquells dies i d'entre les que en destacarem algunes sense entrar en detalls.

Entrega de premis a los pesebristas

Com si d'una traca anunciadora de les festes es tractés, el popular sorteig de la loteria de Nadal obrí les portes del solstici d'hivern. A El Prat la fortuna passà de llarg, tret d'alguna que altra petita excepció com és l'A.V.I.C. del carrer de Ferran Puig o la Cambra Agrària amb petits premis, que nosaltres coneguem. El mateix dia de la loteria a la sala d'art Josep Bages fou inaugurada una interessantíssima exposició d'ícones i esmalts de Pilarín Martínez i Rodríguez i una altra de l'alumna de l'Escola Municipal de Dibuix i Pintura d'El Prat Isabel Sánchez i Esteban amb reproduccions en esmalts d'obres de la reconeguda pintora Montserrat Gudiol. No cal dir que la novetat a la sala dels esmalts fou

molt ben acollida pel nombrós públic que visità l'exposició.

El cant coral també va ser present en la programació i així al local de "Lo Llobregat de les Flors" se celebrà un interessant festival amb la participació d'alumnes de l'escola d'art de la coral i de la coral infantil "Nou Esclat".

El pessebre, element principal de decoració nadalenca a casa nostra, per tercer any ha estat motiu d'atenció per part de l'Ajuntament i a part del de la Plaça de la Vila, del que ja n'hem parlat, el concurs obert a tothom motivà particulars, escoles i entitats a esmerçar-se en la seva confecció. El lliurament dels premis es celebrà a la Casa de la Vila i resultaren premiats els germans Susana i Gabriel Costa, el C.P. Menéndez i Pelayo, el C.P. Dr. Josep Trueta, la Casa d'Aragó i la colla de Cal Nani.

Un altre dels elements tradicionals de la nostra terra és fer cagar el tió i per això organitzat per l'A.E. Anton Vilà se celebrà el dia de Nadal al migdia a la plaça de la Vila amb una molt nodrida participació d'expectant mainada que amb tota la força del món atonyinaren el pobre tió, que rajà amb abundància.

També es celebraren actes al carrer com és el recital de dansa de l'escola de ballet Olga Socias, o la xocolatada i festival infantil que organitzada per "Amigos de los pueblos de España" se celebrà a la plaça de la Noguera, o les ballades de sardanes.

La casa d'Aragó oferí el seu festival pels avis al Casal de Cultura, on també foren convidats un altre dia a un vernissatge per part del municipi després de la projecció de la pel·lícula "M.H.A.S."

Amb tant de fred com l'any anterior, però amb menys participació, es repetí l'experiència de convertir la Plaça de la Vila en "la Puerta del Sol" d'El Prat. Malgrat l'intent del consistori de potenciar la festa amb la instal·lació d'una discoteca portàtil i l'obsequi de "xampany" marca Ajunta-

El pessebre de la Plaça de la Vila ple de deixalles com si fos un camp de futbol amb un "àrbitre" dolent i sense el nen Jesús és un avís més de la progressiva suburbialització del nostre poble.

ment d'El Prat i les oportunes bossetes amb els dotze grams de raïm, la festa de rebuda de l'any 1984 resultà pobra del tot, doncs els assistents no arribaren al centenar, alguns dels quals amb abundant càrrega etflica, que evidentment feien poc agradable l'estada a la Plaça. Si a tot això afegim que el rellotge de la Casa gran funcionava amb prop de set minuts de retard i per tant les campanes de l'església i la traca sonaren quan mancaven, segons el rellotge de l'Ajuntament alguns minuts, provocant el corresponent desajust entre la clientela i el veïnat, valdria la pena de reconsiderar la conveniència o no d'invertir uns diners per una cosa que pel que sembla difícilment arrelarà.

Un dels punts culminants de les festes, no cal dir-ho, és la festa dels Reis i tot el que això comporta. Enguany tot plegat ha arribat a un límit que sens dubte farà pensar al nostre Ajuntament en noves fórmules, tant pel que fa a la cavalcada com al carter reial. Amb bon encert de l'administració ha delegat durant els darrers anys gran part de la responsabilitat en les AA.VV., concretament les del barri Sant Jordi, Llevant i Sant Cosme, perquè construïssin les carrosses amb una ajuda de trenta mil ptes. cada una.

El resultat salta fàcilment a la vista de l'espectador. Llevant, que portava el rei negre, hi dedica força hores amb un acceptable resultat. Sant Jordi es limità a treure la pols dels decorats de l'any passat i endavant. I Sant Cosme s'embranchà a construir un colom amb més bona voluntat que encert, al que sols li mancava un rètol que digués "Otan, NO". Sincerament, no hi ha dret que s'especuli amb els diners de tot el poble i la confiança de l'Ajuntament. De tots tres, com ja hem dit, sols es lliurà la A.V. Llevant i al nostre entendre és l'única que es mereix l'ajuda de 30.000 ptes.; les altres, no; de cap de les maneres, i si par-

lem del carter reial la història es repeteix: a la Barceloneta, a la Plaça, al barri Sant Jordi i Llevant, la participació de nens ha estat nombrosa i ben organitzada, però a Sant Cosme en prop de dues hores tan sols sis nens anaren a portar la carta. Es evident que quelcom ha fallat i els responsables són segons tots els indicis l'associació de veïns, que aparentment no s'ha preocupat del tema. Cal revisar també això, val la pena.

Evidentment, malgrat els problemes esmentats i la greu crisi, els Reis arribaren a El Prat amb tota la seva càrrega d'il·lusió i foren milers els petits i grans que contemplaren el seu pas pel llarg recorregut de la cavalcada fins a la plaça de la Vila, on pujaren a saludar el Consistori i des del balcó simbòlicament tot el poble, al so de les campanes i la banda de les majorets d'El Prat.

Estem segurs que els problemes d'enguany seran vàlids per millorar la programació de les festes nadalenques del 84.

Per raons d'impossibilitat material tanquem aquesta crònica quan encara falten celebrar els tres concerts programats per la coral a les esglésies de Sant Pere, Sant Cosme i germanes Carmelites. Si no és possible en aquest número, n'informarem en el proper. Bon any per a tothom.—J.F.

***

ESCOLA DE BALLETS OLGA SOCIAS

El passat 30 de desembre es va dur a terme una exhibició de dansa catalana tradicional a càrrec dels deixebles de l'escola de Dansa de l'Olga Socias, al passeig del reverend rector Martí i Pinyol.

Aquest acte va estar patrocinat, juntament amb d'altres realitzats per diferents entitats culturals d'El Prat, per l'Ajunta-

ment, amb motiu de les proppassades festes nadalenques.

L'esmentada representació es va dur a terme en dues sessions. La primera a les 18h i la segona a les 20h., representant cinc danses, sota els títols: "Galop de cortesia", "La Gombranyesa", "Les rentadores", "Les danses de Vilanova i La Geltrú" i "El ball de Cercolets".

Per altra part, la Casa d'Aragó va demanar a aquesta escola la seva participació en el festival d'homenatge a la Vella pel dia 1 de gener d'aquest any, al Casal de Cultura, a la qual cosa van accedir.

D'altra banda i per finalitzar, l'assistència de públic no va resultar molt massiva, sinó que va ésser, segons paraules de la seva directora "un públic més de passada que no pas interessat per aquest art". Però, tot i així, el resultat va ser positiu i van assegurar que ho tornaran a fer cada cop que els ho proposin, ja que diu que aquesta és una manera d'acostar el ballet i la dansa al poble.

Begonya Garcia

***

Papa Noel estuvo en Radio Odisea

GRAN CAMPAÑA DE REYES DE RADIO ODISEA Y CRUZ ROJA

Con motivo de la festividad de los Reyes Radio Odisea en colaboración con Radiocadena y la Cruz Roja Española local en su campaña de la sonrisa "ningún niño sin juguetes", pusieron en marcha todos sus efectivos para que muchos niños de El Prat con problemas económicos pudieran disfrutar de sus juguetes en un día tan señalado.

La campaña fue un éxito y por ello hay que felicitar no sólo a los promotores sino a todo el pueblo de El Prat que ha hecho posible cubrir las necesidades que en este sentido habían previstas con unas 900 familias necesitadas.

En los estudios de Radio Odisea, los días anteriores a la festividad de los Reyes Magos, se contó con la presencia de Papá Noel y el rey Melchor que hicieron las delicias de todos los niños que allá fueron.

Narciso B.B.

Los Reyes Magos en el Ayuntamiento

(Fotos: José Ma. Sardá)

ÒBIT

Després de més de dotze anys de malaltia lluitant contra la mort i amb una admirable resignació, moria als 83 anys d'edat, la mare del nostre bon amic i gerent del periòdic DELTA, na Dolors Albet.

L'acte d'enterrament celebrat el dia 5 de gener constituí una vertadera manifestació de dol que sens dubte fa palesa l'estima de què és objecte tant en Jaume Monés com tota la seva família al nostre poble i en els àmbits bancaris barcelonins on ell desenvolupa la seva activitat laboral.

Inconscientment a la sortida del temple l'inoblidable record de la seva germana Carmeta, morta ja fa uns anys, planejava en l'ambient, doncs el paralelisme entre les dues pràcticament era inevitable, ganes de viure per damunt de tot.

Rebin des d'aquestes planes tota la família el nostre més sincer condol. Descansi en pau.

XERRADA-COL.LOQUI DE LA UNIO DE BOTIGUERS D'EL PRAT

La Unió de Botiguers d'El Prat va organitzar el dia 15 de desembre una xerrada-col.loqui a la sala del Casal Municipal de la Cultura, sobre el tema d'actualitat Inspeccions Fiscals. El conferenciant va ésser el Sr. Jaume Montserrat, Director de C.O.A. (Consellers d'Organització i Auditoria).

A l'acte van assistir nombrosos botiguers i altres persones relacionades amb la petita i mitjana indústria.

UNA VISITA A L'ESCOLA DE DIBUIX I PINTURA

El vuitè any d'existència de l'Escola Municipal de Dibuix i Pintura es va iniciar amb la inauguració dels nous locals del carrer Ignasi Iglésies.

El 25 de setembre, coincidint amb la segona fira del dibuix organitzada per l'escola amb motiu de la Festa Major passada, es va fer l'acte oficial d'entrega de claus i el dia 3 d'octubre va començar el curs actual.

Parlant amb en Josep Mayol i en Joan Jordà es comprèn quin és l'entusiasme que ha donat aquest fruit 8 anys després d'haver iniciat aquesta tasca a les golfes del Casal de Cultura.

En una visita a l'escola ens la trobem com qui diu "plena de gom a gom". En les

seves quatre sales que es distribueixen de la següent forma:

A la sala "Pau Casals" tres professores sortides de l'escola inicien nens i nenes entre 6 i 10 anys en el dibuix a base de làmina, encaix, ombres, color, etc...

Els horaris de l'escola són de dilluns a dijous, dues hores diàries de 6 a 7 i de 7 a 8. A la Sala Pau Casals hi assisteixen 100 alumnes cada hora.

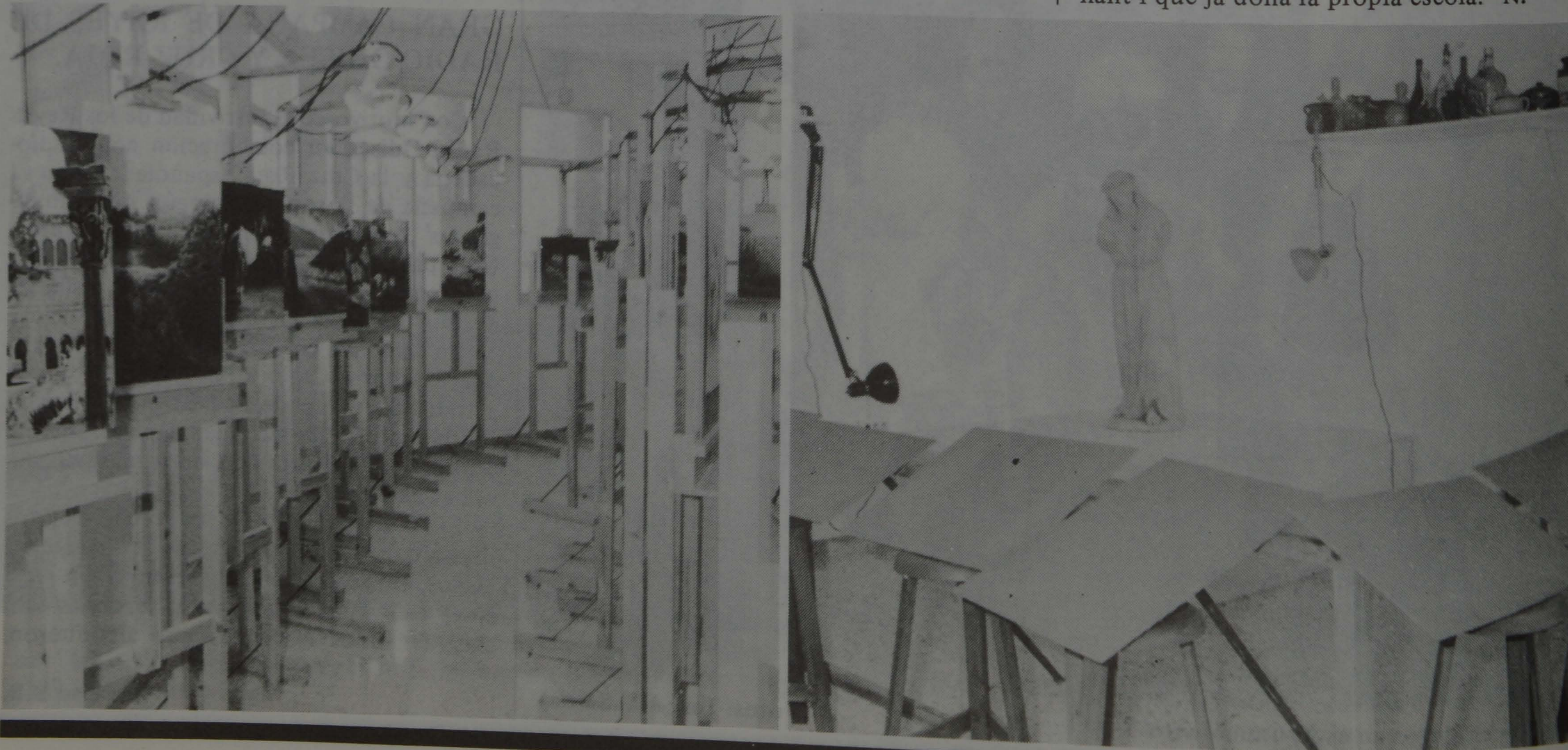
En segon lloc trobem la sala "Pinacoteca Municipal", on 28 persones cada hora practiquen el dibuix al natural atesos per una altra professora també sortida de la primera etapa de l'escola.

A la sala "Verge de Montserrat" amb una cabuda de 11 persones cada hora hi trobem els qui prefereixen el dibuix a la ploma o el cartellisme, especialitats més minoritàries.

Per fi a la sala "Sant Jordi" uns 40 alumnes inverteixen les dues hores de cada dia a aprendre les tècniques de la pintura a l'oli o l'aquarel·la entre un bosc de cavallets.

A un racó de la mateixa sala 10 cadires esperen els que vulguin fer dibuix del natural al carbó enfront de reproduccions de velles escultures desvetllades pels llums dels focus.

Es respira a l'aire de l'escola la satisfacció del qui aprèn amb gust i per sobre de tot això la satisfacció d'aquest grup de persones encapçalats per en Mayol i en Jordà que aprenen dia a dia la lliçó del qui dia a dia ensenya amb plaer i continuen aquesta gran obra que tots anirem apreciand cada cop més i a la que desitgem aquesta continuació garantida pels fruits que anirà donant i que ja dona la pròpia escola.—N.

El concurs de cinema

Els passats dies 12, 13 i 14 de desembre varen tenir lloc al Casal de Cultura les sessions corresponents al XI Concurs Local i Trofeu "Baix Llobregat" de Cinema Amateur. Aquest certamen, de ja llarga trajectòria, va acudir una vegada més a la seva cita anual, agermanant, davant el llenç d'argent, tots els cineïstes pratencs i molts altres d'arreu de la nostra comarca.

Com en anys anteriors, la casa Kodak ha estat la patrocinadora d'aquesta competició fílmica i l'Ajuntament oferí el preuat Trofeu "Baix Llobregat" per a la millor pel·lícula del concurs. En aquesta avinentesa foren vint-i-quatre les que competiren per assolir els premis establerts.

Les sessions, que foren seguides amb força interès per part del públic assistent, també tingueren enguany un magnífic afeigí: el tradicional Sopar de Cloenda que se celebrà el dia 16, essent presidit, en representació de l'Ajuntament, pel conseller senyor Lluís Mijoler i esposa.

TROFEU "BAIX LLOBREGAT" DE CINEMA AMATEUR

Els guanyadors del XI Concurs de Cinema Amateur

La vetllada resultà agradable d'allò més, contribuint-hi, sens dubte, el sorteig d'obsequis per a tots els assistents que s'efectuà a l'hora dels postres. Després, el president de la Secció de Cinema Amateur, senyor Albert d'Azpiazu, pronuncià un breu parlament glossant la trajectòria del concurs i donant les gràcies a les autoritats, a la casa patrocinadora i a tots els participants. Seguidament va fer ús de la paraula el senyor Mijoler per manifestar la seva complaença d'haver-se assolit l'onzè certament desitjant poder celebrar-ne molts més i felicitant els guanyadors.

Tot seguit, el secretari del Jurat Qualificador, senyor Giralt, en mig d'un ambient de gran expectació, va llegir el veredict que havia estat gelosament guardat fins aquell moment. De tots els films que foren premiats en destaquem aquí els que obtingueren els primers llocs:

1er. Premi no argument i Trofeu "Baix Llobregat": "El placer de Icaro", de Joan A. Soussé.

1er. Premi no argument reservat a cineïstes locals: "Moscou", d'Albert Azpiazu.

1er. Premi argument: "Y cuando el rostro volvió...", de Josep Rocamora.

1er. Premi argument reservat a cineïstes locals: "Grand Prix", de Patrici Bedós.

Finalment, acabats els aplaudiments i les fotografies, va obrir-se un animat col·loqui al qual hi varen participar la majoria dels cineïstes explicant les seves impressions del concurs i de l'afició que els havia congregat aquell vespre.

D'aquesta manera transcorregué una nova fita del Concurs de Cinema Amateur a El Prat, acreixent, un xic més, el seu bell historial. Per molts anys.

Angel Rodríguez

JARDINERIA

Ahora es el momento de podar
sus árboles y arbustos

Llame al teléfono n.º 370 24 62
Plaza Ramón Roigé, 4, 4.º, 2.ª

EL PRAT

TRANSPORTES

SALVADOR GARCIA

CAMIONES GRUA, PULPO Y DEMAS SERVICIOS

Coronel Sanfellu, 66

Tels. 379 21 18 - 379 40 06

El Prat

Sucesos

LA UNIO DE BOTIGUERS D'EL PRAT A LA X FIRA DEL GALL

La Unió de Botiguers d'El Prat, amb motiu de la passada X Fira del Gall, va col·laborar amb la instal·lació d'un stand en el qual es va obsequiar amb guardioles i fitxes al públic assistent.

També es van regalar butlletes numerades per participar en el sorteig de regals que un bon nombre d'associats a la Unió de Botiguers havia fet donació.

El equipo de Radio Activa

OTRA RADIO EN EL PRAT... Y VAN TRES

Con los albores del presente años ha saltado a las ondas locales y de los alrededores una nueva emisora de radio en nuestra población.

La aludida en cuestión se llama Radio Activa, esperamos que no contaminante, y se puede acceder a sus sones seleccionando el 107,7 MHz. de la F.M. durante las 24 horas del día.

Emite en estéreo y su locutorio se halla en la calle Ampurdán núm. 91 de este radiofónico pueblo.

Vayan estos datos que conforman la noticia por delante y en posteriores números informaremos más detalladamente de los entresijos de esta nueva radio.

De momento, escúchenlos y juzguen. Bienvenidos y buena suerte a Radio Activa.

ROBAN EL NIÑO JESUS DEL BELÉN.— No es la primera vez que unos desaprensivos roban el niño Jesús del Belén instalado en la Plaça de la Vila. A este hecho hay que sumar el que el día 1 de enero apareció el mencionado belén lleno de botellas vacías y vasos de plástico usados. Todo ello nos da una clara idea de la "categoría ciudadana" de nuestra población. ¡Lamentable!

COMO EN EL OESTE.— Alrededor de la una de la madrugada del día 12 de enero, la Guardia Urbana de El Prat procedió a la captura de cuatro poneys que transitaban perdidos por la carretera que va en dirección al Aeropuerto. Después de no pocas maniobras la dotación del coche patrulla municipal consiguió meterlos en el cercado de donde habían escapado, viéndose obligados a reparar los destrozos que habían ocasionado los caballos en las maderas del mencionado vallado, ya que se corría el peligro de que volvieran a escapar.

UN INCIDENTE QUE PUDO TENER FATALES CONSECUENCIAS.— El martes día 3 de enero, un supuesto fallo humano en el servicio de control del Aeropuerto de Barcelona pudo tener fatales consecuencias. Parece ser que se autorizó un despegue sin tener en cuenta que otro avión estaba a punto de aterrizar.

La Compañía Iberia ha restado importancia al hecho, ya que ni siquiera el piloto pasó parte por escrito. No obstante el Director del Aeropuerto informó a la prensa que la Dirección General de la Aviación Civil había iniciado una investigación oficial. El avión que inició el despegue salía para Sevilla y el que iba a aterrizar procedía de París.

FUGAZ SECUESTRO.— El que fue durante varios años Director de la Sucursal del Banco de Bilbao en nuestra población, D. José Luis Azcárraga Escuder, fue víctima en la persona de su esposa Doña Encarnación Ríos de la Maza, de un secuestro efectuado por tres individuos que exigieron y obtuvieron 20 millones de pesetas. El secuestro fue reivindicado por "Terra Lliure", aunque los medios policiales ratificaron la sospecha de que se trataba de delincuentes comunes. El secuestro duró solamente una noche, y fue efectuado en Granollers, plaza donde está destinado al frente de la dependencia del Banco de Bilbao el Sr. Azcárraga.

El señor Azcárraga y su esposa.

30 DIES A EL PRAT

LA FONT DELS GALLS

La popular Font dels Galls del Paseo Parròco Martí Piñol, ha sido víctima de un acto vandálico que consistió en la desaparición de los típicos gallos que eran uno de los escasos elementos característicos prateses del casco urbano.

***

UNA VEZ MAS LA DISCOTECA "ZEA MAYS" FUE CERRADA

De nuevo la discoteca local "Zea-Mays" fue cerrada al público, y van... Suponemos que las razones que los vecinos han expuesto en la denuncia habrán pesado lo suyo a la hora de que la Alcaldía tomara la determinación del cierre. Sea como sea, el tema es muy delicado y lo único que todos deseamos, prensa, vecinos, Ayuntamiento, etc., es que se tome alguna determinación seria respecto al tema. No se puede jugar con los trabajadores de la empresa, ni con los propios vecinos. El espectáculo del pasado día 16, con un vecino escopeta en ristre impidiendo la entrada de los trabajadores al local (ya precintado), no debe repetirse en bien de todos, porque el "show" que se formó en la Avenida Gallart Monés es impropio de nuestra población.

COMUNITAT D'USUARIS D'AIGÜES DE L'AREA ORIENTAL

El darrer 16 de desembre se celebrà al Casal de Cultura d'aquesta població la Junta General Ordinària del segon semestre de la Comunitat d'Usuaris d'Aigües de l'Area Oriental del Delta del Riu Llobregat. En el transcurs d'aquesta assemblea fou designat nou President del Sindicat de l'Us de l'Aigua el representant de la S.G.A.B. en Josep

Maria Miralles, el qual substituï en el citat càrrec en Josep Ferret i Pujol. També en la mateixa sessió fou nomenat Vocal de l'indicat Sindicat el regidor Josep Angulo i Navarro, el qual passa a representar al Servei Municipal d'Aigües d'El Prat, ocupant el lloc que deixa vacant el Sr. Miralles.

Los empleados de "Zea-Mays" esperan que de nuevo se abran las puertas de la discoteca.

ESCUELA DE ARTES MARCIALES W. FARRES

Taekwon-do, Defensa personal, Gimnasia, Full Contact Light Contact

Clases especiales para niños y niñas
Clases mixtas para adultos
Horario: Mañanas y tardes

Plaza Pau Casals, 5 (frente Casal Municipal de Cultura)
Teléfono 379 39 08 EL PRAT

PEDRO Sports

ARMERIA Y PESCA

Deportes, Caza, Tiro, Pesca, Trofeos
Accesorios, Reparaciones
Cebos vivos para pesca
Tramitaciones, Permisos Licencias

Calle Navarra, 4
Teléf 370 08 02

EL PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

CLUB DE LA PISCINA

TRATAMIENTO DE AGUAS

J. PINO

EXPOSICION Y VENTA DE: Aparatos y productos para el tratamiento de aguas y piscinas - Riegos de jardín por aspersión y goteo - Grupos de presión y contraincendios - Tuberías y accesorios de PVC - Complementos

Castella, n.º 1 - Teléfono 379 06 21 - El Prat de Llobregat

s. besora

CHAPA **PINTURA**

Calle Figueras, 32-20
Teléfono 379 37 97

EL PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

Para la decoración más acogedora del futuro

HIPER DECORACION

LOS MAS BARATOS DE CATALUÑA

Papel pintado 175
Moqueta suelo 295 m.²
Pintura plástica 125 m.²

Parquet corcho 495 m.²
Corcho pared 395 m.²
Suelos plásticos 395 m.²

GRANDES OFERTAS PARA COMUNIDADES
Colocamos todo lo que vendemos

c/. Centro, 25
Teléfono 379 16 87

El Prat de Llobregat
(Barcelona)

SIEMENS

Ver y oír al mundo...
Siemens VIDEOCORD FM 355 DE LUXE

VHS

HEGAR RADIO

ELECTRODOMESTICOS - SONIDO E IMAGEN
ARTICULOS DE REGALO - LISTAS DE BODA

Avda. Virgen de Montserrat, 115 - Teléfono 379 08 50
EL PRAT DE LLOBREGAT

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO

SIEMENS

Ver y oír al mundo...
Siemens VIDEOCORD FM 355 DE LUXE

VHS

C. EIVAR

EXTINTORES
Y MATERIAL CONTRA
INCENDIOS

SISTEMAS DE
EXTINCION
AUTOMATICOS

EXPAINSA

Juan Maragall, 15
Teléfs. 370 25 11 - 037 00 98

EL PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

MADRID Teléfs. 690 57 11 - 690 60 49

PRAT SERVICIO

REPARACIONES ELECTRODOMESTICAS
VENTA DE RECAMBIOS
DIAZ VILA Y LLOBREGAT TEL. 379 52 84

Avda. del Remolar

C/. Rosa Ribas Parellada, 27

PRAT SERVICIO

Avda. Virgen de Montserrat

REPARACIONES
ELECTRODOMESTICAS

FRIGORIFICOS
LAVADORAS

VENTA DE
RECAMBIOS

ROSA RIBAS PARELLADA, 27
TELEFONO 379 52 84
EL PRAT DE LLOBREGAT

ACADEMIA DE CORTE Y CONFECCION
SISTEMA MARTI

- Aprenda a hacer su ropa y vista a la moda ahorrando tiempo y dinero
- Clases de lunes a jueves
- Entrega de Títulos y Diplomas
- Se corta y prueba a particulares

Joan Maragall, 15 B - Teléfs. 370 01 73 - 379 37 05 - EL PRAT

BAR LA RAMBLA

FUNDAT AL 1928

55 anys al servei del públic

JOSEP COSTA

MENJARS CASOLANS

Anselm Clavé, 14 (La Rambla)
Telèfon 379 28 80
EL PRAT DE LLOBREGAT

LA AGRUPACION FOTOGRAFICA PRAT INFORMA

En el número 62 perteneciente al mes de noviembre pasado, comentaba la creación de la Agrupación Fotográfica Prat. A pesar de que en dicho número escribía que en breve se realizaría la inauguración, debo comunicar que la misma está supeditada al acabado de unas reformas que está realizando el Ayuntamiento en las "golfas" del Casal Municipal de Cultura, las cuales consisten en acondicionar el futuro local donde estará ubicada esta Agrupación. Estas reformas al realizarlas la Brigada de Obras del Ayuntamiento, se han visto frenadas por causas mayores, como por ejemplo las recientes inundaciones, por lo que los componentes de la Junta Directiva, impotentes ante estas causas, nos limitamos a lamentar el retraso de la apertura y notificamos a todos los aficionados de El Prat interesados en este Arte que se les informará oportunamente.

En este mes de Enero, ya hemos empezado con nuestro programa de Actividades realizando una Exposición Fotográfica a nivel local en la Sala de Arte Josep Bages, cuyo tema es "080 Bombers" y consiste en un reportaje realizado al Cuerpo de Bomberos de Barcelona por cinco componentes pertenecientes a la Agrupación Fotográfica de Catalunya que son Luis Clua, Antonio Fernández, Martí García, Lina Mur y José Luis Roig. Esta exposición estará abierta al público de los días 21 a 29 ambos inclusive del presente mes, y se espera tenga la misma aceptación que cuando se realizó su presentación en el Palacio de la Virreina de Barcelona y a la que

asistieron varias personalidades así como un gran número de público.

Anticipando acontecimientos, informo que se está preparando con motivo de la inauguración de la Agrupación una exposición fotográfica y una proyección audiovisual. La exposición, la realizaríamos los actuales socios que somos los que componemos la Junta Directiva y la proyección la realizaríamos en la Sala de Actos del Casal Municipal de Cultura y correría a cargo del ya muy conocido por todos nosotros Vicente Ferrer, el cual ya realizó en 1979 la excelente proyección "Fa un quart de segle" y que en esta ocasión nos reserva otro diferente e interesante reportaje.

Estas, como todas las actividades en proyecto tienen como intención reunir a todos los amantes de la fotografía, así como hacer pasar un rato ameno a la gente.

Antoni González i Giménez,
Secretari de la A.F.P.

Fabià Estapé a la Caixa d'Estalvis de Sabadell

LES CAIXES SON CONSUBSTANCIALS AMB CATALUNYA

El Catedràtic de Política Econòmica de la Universitat de Barcelona, senyor Fabià Estapé, inicià la seva conferència a l'Auditori de la Caixa d'Estalvis de Sabadell en el marc del Curs de Formació per als empleats de la dita entitat d'estalvi, tot fent una remembrança del senyor Antoni Forrellad, traspasat la nit del dilluns. "El senyor Forrellad —digué el conegut economista— féu compatible, en un temps en què més aviat les coses convidaven a quedar-se a casa, el fet de tirar endavant el seu negoci amb un servei seriós i productiu a la comunitat. Fou la seva una vida de servei al país".

"El dia en què s'acabi la crisi no ens en sabrem avenir, de tan instal·lats que hi som", assenyalà quan encetava el tema "sistema financer a Espanya". Amb el llenguatge que li és peculiar, en el qual barreja formulacions curulles d'ironia i humor amb l'expressió d'idees que són fruit d'acurades anàlisis tècniques, dibuixa la seva particular visió del moment econòmic. En aquest sentit, tant pel que fa al contingut com al continent, de les seves paraules es desprenia una clara valoració crítica de com l'equip del ministre Boyer mena la nau de l'economia espanyola.

Si bé no anatematitzà l'elecció presa pel govern González, de combatre primer la inflació per a, més endavant, fer front a l'atur, en desautoritzà no pocs dels sistemes emprats. Això li permeté de fer un joc de paraules i definir la situació actual a partir de la paràbola de dir que si, efectivament, s'està al mig d'un túnel, no es veu, emperò, ni l'entrada ni la sortida.

"¿Si s'aconsegueix baixar l'índex de la inflació no provocarem, sense voler-ho, un encariment del diner?", es preguntà. "Els Bancs i les Caixes, es respongué tot seguit, han de deixar diners en unes condicions assequibles. No en farem res d'oferir crèdits a uns tants per cents que no podran ser assimilats".

Si bé no definí clarament alternatives, apuntà unes quantes vies que passaven per una disminució del dèficit estatal ("el bilió que s'arrossega posa literalment els pèls de punta"); per una resistència a la temptació d'una major intervenció estatal en l'economia; per una millor resposta al cafarnaüm i a les disbauxes de les empreses nacionalitzades —"que hem de pagar entre tots"— i a la sempre possible solució extrema consistent, si no se'n sap treure l'entrellat, a optar per la tornada cap allà d'on s'ha vingut. L'al·lusió a la via de les dimissions no podia ser més explícita.

Pel que fa a les Caixes d'Estalvis, no'els veu un futur incert, malgrat que certes mesures financeres les puguin afectar. "Les Caixes, això ho hem de dir prou clar i alt, són consubstancials amb Catalunya", acabà afirmant. R

(Foto Sardá)

La verdad es que no hay para tanto, porque una cosa es que pisar el césped sea cuestión de conciencia ciudadana y otra que sea atentado contra la propiedad del estado.

metalco s.a

CERRAJERIA

Ronda Ponent. s/n.
(frente Terlenka)
Teléfono 379 65 51*
EL PRAT DE LLOBREGAT

HORARIO DE VENTAS:
8,30 a 19 h. ininterrumpido

MUEBLES AUXILIARES Y DE COCINA
PERSIANAS, CORTINAS Y RIELES

muebles

Avda. del Canal, 180 y Eusebio Beltrán y Serra, 9-11
Teléfono 379 18 73
EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

Pastisseria Jardi

d'en
J. Torren

Jaume Casanovas, 169 - Tel. 379 33 45
Carretera Marina, 43 - Tel. 370 22 01
EL PRAT DE LLOBREGAT

menjars

Especialitat en carns a la brasa

Av. 11 de Setembre, 231-233 - Telèfon 379 13 24
EL PRAT

Frankfurt **3** Granja
PUERTAS

Francisco Gallart Monés, 14-16
EL PRAT DE LLOBREGAT

GRIS

BOUTIQUE
castella,9 el prat

JUDO-NIPPON-KARATE

柔道
日本

JUDO y JIU-JITSU

DEFENSA PERSONAL

CLASES: Para ambos sexos
Infantiles y adultos

INFORMACION DE 5 A 9

Castilla, 52-54
EL PRAT DE LLOBREGAT

SALON PARA
BODAS - BAUTIZOS
COMUNIONES

BAR-RESTAURANTE

AYAMONTE

Av. del Remolá, 99-101-Tel. 370 10 51-EL PRAT DE LLOBREGAT

El nostre Director a Radio Odisea

El proppassat 31 de desembre va ésser entrevistat Jaume Monés a Ràdio Odisea, dintre del programa "A micrófono abierto" que tots els dissabtes de 7 a 8 del vespre ens ofereix Josep Maria Canalias i Joan Miñarro.

Aquest programa setmanal es basa en les entrevistes a persones que, d'alguna manera, han tingut una participació en la vida política, social o cultural d'El Prat. I demés poden participar, també, els ràdio-oients mitjançant trucades telefòniques a través de les quals poden preguntar a l'entrevistat.

Heus ací un resum d'aquesta xerrada radiofònica amb Jaume Monés i Albet:

A través del que se li pregunta coneixem la persona d'en Monés: ex-director de l'antic setmanari "Prat", ex-president de l'entitat "Amics d'El Prat" i actual director del periòdic DELTA.

Comença les seves activitats periodístiques en el setmanari "Prat" quan aquest estava dirigit pel Sr. Jaume Codina; per cert que els dos entrevistadors d'aquest programa, també formaren part de l'esmentat setmanari i també col·laboraren en el nostre periòdic. Posteriorment, quan el Sr. Codina fou alcalde, ell passà a ser el director de "Prat" i finalment fou cessat com a director de l'esmentada publicació, en ús de les atribucions que, en Josep Lloret llavors alcalde i per tant cap local del Movimiento, tenia. L'equip que treballava amb en Jaume en solidaritat a ell, renuncià a seguir treballant pel setmanari, i posteriorment aquest desaparegué.

A la pregunta de si llavors, que estava introduït en els estaments polítics de l'època, li hauria agradat de ser regidor, en Jaume

Monés contestà que en aquell temps sí, encara que, ara considera que llavors no estava preparat per a ser-ho.

Quan li pregunten si havia evolucionat políticament, digué que no tenia aspiracions polítiques i que si les tingués tractaria de convèncer entre una possible clientela, de la seva evolució política; però en no tenir interessos polítics, no havia de convèncer ningú de res, i simplement creia que la seva evolució, políticament parlant, havia estat sincera.

Fou llavors quan es produïren les dues úniques trucades telefòniques al programa, trucades anecdòtiques, doncs les dues semblaven obeir la mateixa batuta: la d'encetar polèmica sobre la llengua empleada en el decurs de l'entrevista; ja que la primera trucada fou d'un ràdio-oient queixant-se que el programa estava empleant la llengua castellana, i quan l'entrevistat es decidí a respondre en català, fou quan es produí la segona trucada dient que era lògic que el programa fos en castellà, si tenim en compte el tant per cent d'habitants d'aquesta parla en el nostre poble. En fi, trucades amb anècdota i ben dirigides per fer sorgir una mica de polèmica, polèmica lingüística que sembla que no vol desaparèixer, d'aquest, diguem-ne "teatre" del nostre país.

Després, preguntat sobre el periòdic que ell actualment dirigeix, digué que ell votà perquè el nom fos com l'anterior "Prat", en lloc del nom actual que ara té: "Delta", doncs ell no creia que el periòdic englobés totes les poblacions deltaïques. Creu que DELTA és de caire essencialment localista i reconeix que s'equivocà quan cregué que

aquest periòdic no arribaria a autofinançar-se, cosa que s'ha produït.

Començà en aquesta última publicació com a gestor de la societat de comptes de participació, després va ser un més de la redacció i un membre més del consell de direcció, però en no compartir les idees de la majoria dels membres d'aquest últim consell, fa 2 anys presentà la seva dimissió com a un dels integrants. En el decurs d'aquest temps, el periòdic entrà en una sèrie de dificultats internes i Esteve González procurà portar la publicació a bon port, en Jaume Monés s'oferí a ajudar-lo i al setembre del 83 fou quan començà a exercir com a director del periòdic i desaparegué l'antic consell de direcció. Ell com a director no pretén imposar la línia editorial del periòdic, sinó que és tot el consell de redacció qui la marca.

També parlà dels projectes de futur de DELTA, dient que s'espera que per l'any 85 sigui quinzenal, i al 86 ó 87 pugui ser setmanal.

Durant l'entrevista sorgí l'activitat teatral d'en Jaume explicant-nos que va començar de forma purament casual per acompanyar la seva esposa (Glòria Feu, llavors la seva promesa) que no volia fer teatre si ell no en feia. Així fou com actuà per primera vegada en el "Grupo Cultural Recreativo de La Seda", dirigit per Josep Llovet, i en l'obra "La heredera", on ens comenta divertit que, ni tan sols sortia a escena, doncs feia el paper de "cochero", cridant entre bastidors.

Després ens parlà de la seva activitat com a membre integrant del Grup "L'Estaca" i ens recità un fragment del seu paper de cacic en l'obra "Tiempo de 98" tot delectant-nos a tots, companys de grup i ràdio-oients.

Finalment Jaume Monés s'acomiadà del programa oferint DELTA als qui l'estaven escoltant i a tota la població d'El Prat, i amb una frase que es posà en el primer número de l'antic setmanari "Prat": "Nuestro ancho abrazo y nuestra mano abierta". Que això s'entengui així i que el nostre periòdic segueixi essent ben rebut pel nostre poble.

Angela Jové
(Foto Sardá)

El director del nostre periòdic va contestar les preguntes d'en Miñarro i Canalias

"EKUUS", UNA NUEVA DISCOTECA EN EL PRAT

A mediados del presente mes, una nueva discoteca ha abierto sus puertas en El Prat. El antiguo salón "Majestic" ha sido totalmente reformado, dándole al local una imagen de superior categoría, con la introducción de unos buenos equipos a nivel de sonido e iluminación.

El nombre de la nueva discoteca es "EKUUS" y pretende aportar al ambiente de El Prat una nueva opción apoyada por la participación más activa del público mediante animadores que fomentan actividades como concursos, juegos, etc. Desde estas líneas les deseamos el mejor de los éxitos.

EL ROCK LOCAL SE LLAMA "ZEUS"

Un grupo local entra en la onda del mundo musical con un disco en el mercado, ellos se llaman "Zeus", y son una fusión de 2 bandas, Yunque y Bolero Verde, su música es el heavy metal, en español rock metálico.

Los compañeros de DELTA nos reunimos con dos de sus componentes, Santi Rovira y J. Antonio Pérez, para que nos contaran algunas cosas referentes a Zeus.

-¿Quiénes componeis esta banda?

-Por parte local nosotros dos y Félix Bustillo como batería bajista y cantante respectivamente; al margen y como técnico de sonido Joan Núñez; el resto de componentes, Francisco Heredia y Ramón Martínez, guitarras de la banda, son de Hospitalet y San Baudilio.

-Explicadnos un poco los inicios de Zeus.

-Al iniciar esta banda grabamos una maqueta, que presentamos a la compañía Belter, con la cual firmamos un contrato de dos años, pero desgraciadamente la compañía no cumplió el contrato tras lo cual acabaron las negociaciones. A partir de este momento intentamos llegar a otras compañías sin llegar a conseguir ningún resultado positivo. Tras lo cual decidimos grabar nuestra música por medio de una compañía independiente.

-De esta manera nace el single Zeus que acaba de salir al mercado. Explicadnos cómo fue la grabación y el futuro de la misma y de las compañías independientes.

-La grabación se llevó a cabo en los estudios Gema-2 de Barcelona y estamos contentos del sonido obtenido. El single ha salido con dos canciones llamadas "Dama de Hierro" y "Buscando acción", compuestas ambas por dos de nosotros. En cuanto al futuro de la grabación y de Zeus, esperamos vender los 1.000 ejemplares del disco, para poder hacer una reedición y posteriormente un LP, ya que tenemos el suficiente material compuesto por nosotros para llenar hasta 2 LPs. Te-

Los componentes del grupo Zeus, el rock duro de El Prat

nemos mucho que agradecer nosotros y todos los músicos el nacimiento de estas compañías, que a pesar de no disponer del capital de las grandes compañías, sus medios técnicos y sentido de captación de ideas musicales son en muchos casos superiores.

-¿Cómo está el rock metálico en España? ¿La juventud apoya a los grupos como vosotros? Por otra parte, ¿tenéis muchas actuaciones? Explicadnoslo.

-Poco a poco va creciendo el interés de la gente joven por el rock. Y ello se ve en los recitales de las grandes bandas sinfónicas que vienen a España. También en los conciertos de las bandas españolas la afluencia del público va creciendo y ello es bueno para el rock. En cuanto a las actuaciones, la realidad es que hay menos de las que necesitamos. Por una parte la crisis que nos ta a todos y luego el hecho de que la gente aquí todavía no está mentalizada lo necesario, hacen que sea difícil que los empresarios inviertan. Evidentemente estamos esperando que esto se vaya solucionando.

-El rock duro, el heavy metal entraron

con mucha fuerza en España, con grupos como "Obús" y "Barón Rojo", hace 2 años. Sin embargo creo que el interés ha decrecido un poco. ¿cuál es vuestra opinión?

-Efectivamente, parece haber decrecido un poco el interés por este tipo de música. Pero creemos que la culpa la tienen las mismas discográficas que no seleccionan correctamente a los grupos que realmente representan este estilo aquí en España. El público no es tonto y se da cuenta de los camelos. Para nosotros la única banda preparada en España es "Barón Rojo"; también nos gusta algo "Banzai"; el resto no están a la altura necesaria.

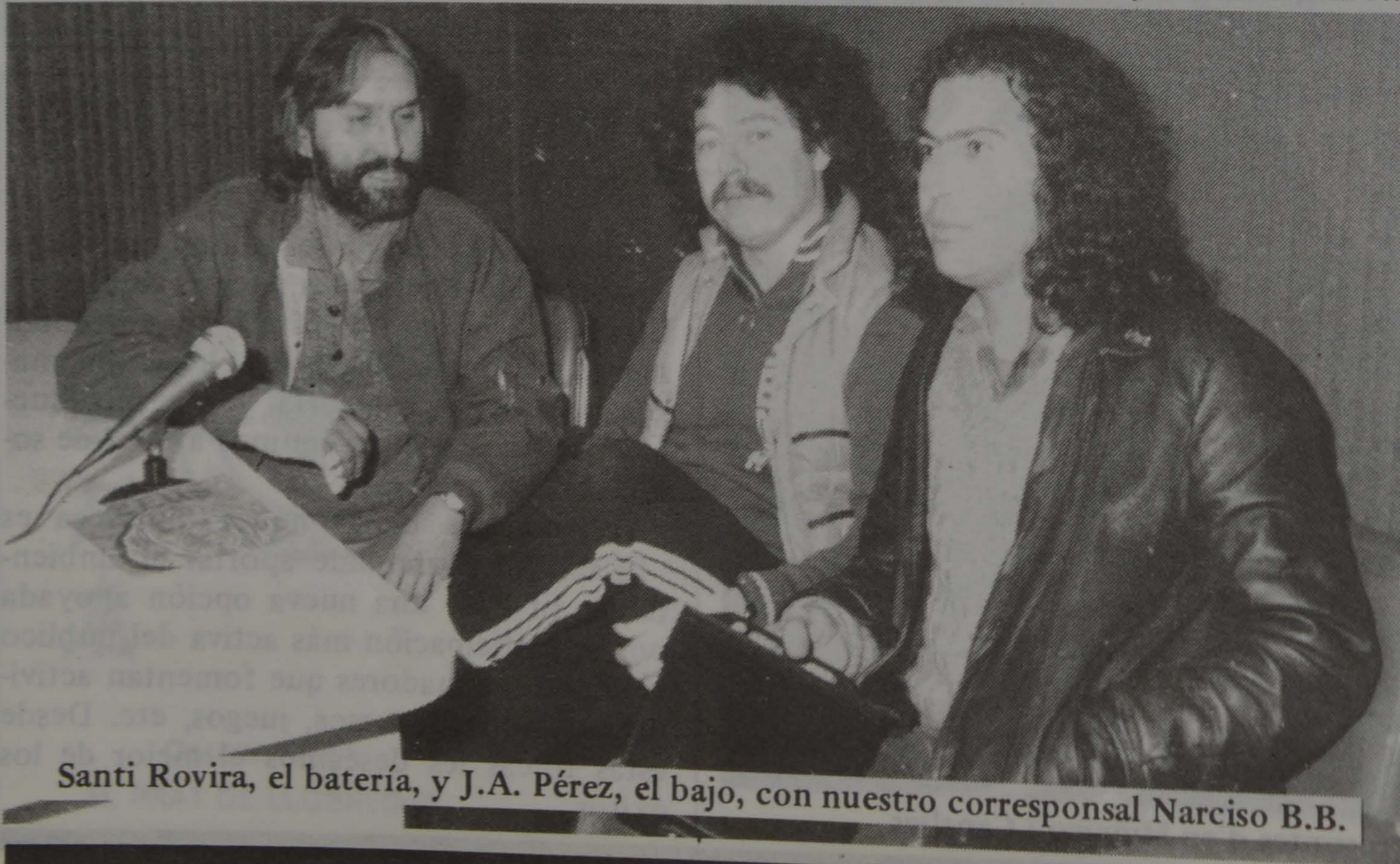
-Vivir de la música por propia experiencia es algo prácticamente imposible, ¿cómo lo veis vosotros en este aspecto?

-Realmente es así, todos nosotros compaginamos la música con el trabajo para poder vivir. Lamentablemente el Estado no apoya el arte como en otros países y aquí estamos desnudos en este sentido y en otros. De todas maneras la ilusión y el hecho de amar la música nos mantienen en esta guerra fría contra los elementos.

-Por cierto, ¿habéis recibido algún tipo de ayuda por parte de El Prat, y en particular del Ayuntamiento?

-Bueno, a tal efecto tenemos que decir, que aquí en El Prat se debería apoyar más a los grupos pratenses y también a todas las experiencias dentro del arte que crece en nuestra localidad. La realidad fría y seca es que nadie ha hecho nada por nosotros.

Zeus dentro de nuestro panorama de "heavy metal" son uno de sus tres mejores exponentes; sin embargo pienso que deben cuidar (a pesar de sus limitados medios) una mejor puesta en escena (en directo), y en referencia a su discografía pienso que en manos de un buen productor, que plasme técnicamente el sentir de su música, Zeus podría entrar en el camino que les conduzca a ese lugar que les corresponde.

Santi Rovira, el batería, y J.A. Pérez, el bajo, con nuestro corresponsal Narciso B.B.

PARLANT AMB RÀDIO MEDITERRÀNIA

Dins del local des del que actualment retransmet la nostra primera emissora d'El Prat de Llobregat: Ràdio Mediterrània, em dispo a parlar amb tres dels sis primers socis fundadors de l'esmentada emissora, en Josep i Joan Camps i amb en Xavier Bertomeu, per tal que ens facin un breu però a la vegada complet resum del que han estat els 14 mesos que porten en antena i la situació actual amb què comencen aquest nou any 1984.

En efecte, el dia 5 de desembre de 1982 va ser el moment en què un grup d'amics, amb molta il·lusió i un gran esforç personal en el seu quefer, van donar el senyal del naixement de la primera ràdio del nostre poble, una ràdio oberta a tothom, espontània, viva, lliure, que gràcies a tot l'abans esmentat i juntament amb la gran quantitat de col·laboradors que estan disposats a ajudar perquè tingui un futur clar, es pot dir que han aconseguit ser una cadena estable, no sense haver passat per uns períodes obligadament dificultosos, tant per qüestions tècniques com per econòmiques.

Però, això ho van explicar contestant les següents preguntes que, amb molta sinceritat, van anar portant un interessant diàleg que es duia a terme al mateix temps que un programa musical:

—Per començar i crec que és una qüestió molt interessant: ¿quines són les coses que destacaríeu com més importants dins de l'apartat que fa referència al resultat d'aquesta tasca que vau emprendre un dia i que segueix durant, després d'aquests mesos d'emissió tan sols interrompuda en dues ocasions per motius tècnics?

—En primer lloc, volem dir que anem aconseguint ser el que volíem ser, "l'autèntic servei públic radiofònic de tots els practencs", a través d'una ràdio lliure, plural i independent al servei del nostre municipi, encara que l'aspecte referent a la consecució de fer-nos municipals, està molt fosc, ja que per part de l'Ajuntament, sembla ser que no posen gaire entusiasme en no voler parlar encara, sobre aquest tema. Per tant, a nivell legislatiu, estem en una situació no gaire clara, com gran part de les emissores veïnes i demés comarques catalanes, però que anem subsistint gràcies a la dedicació de tots els que estem treballant de ple tots els dies i que esperem tingui ressò cap a la gent que ens escolta.

—Quina és la vostra situació actual, tècnicament parlant?

—En principi hem de dir que ens hem superat molt en aquest aspecte, ja que vam començar amb uns materials tècnics molt precaris i en un local incòmode, en el qual era difícil el poder desenvolupar-nos suficientment bé. Ara, tenim un equip nou amb estereofonia i uns emissors, plats, etc... molt bons, que ens permet fer una emissió en bones condicions. Però, en qüestions de local, estem gairebé igual, ja que no tenim els suficients mitjans econòmics per poder pagar el lloguer d'un local condicionat a les nostres necessitats.

Els germans Camps, dos dels principals membres de "Ràdio Mediterrània", la primera emissora que va sortir a El Prat. (Foto Sardá).

—En relació a això darrerament dit, econòmicament, com aneu? D'on treieu els diners per anar pagant totes les despeses que comporta el manteniment de la ràdio?

—Doncs, mira, com que no rebem cap classe d'ajut per part de l'Ajuntament, ni de cap entitat cultural, la part econòmica la posem nosaltres. En un principi vam donar una forta quantitat de diners cadascun dels socis fundadors que, encara no hem pogut recuperar, i ara, des del més d'octubre, hi ha una petita quota mensual per tal de poder fer front a aquestes despeses. I, com pots veure, en compte de treure'n beneficis, hi perdem nosaltres. Però com que ens agrada el que estem fent, podem sortir endavant d'aquesta forma, encara que és un obstacle més per al bon funcionament i el futur de la nostra emissora.

—Quina és la vostra potència d'emissió i la freqüència per la qual us poseu en contacte amb el poble?

—Bé, la potència emissora no és gaire extensa, encara que hem arribat fins a la Plaça d'Espanya de Barcelona. Però, ens capten bé els pobles veïns. I pel que fa a la freqüència en la que emetem, al començament ho feia als 104,06 Mhz, però des de principis de 1983 ho fem en 88,1 Mhs.

—Teniu una programació establerta per a cada dia durant la setmana?

—Sí, es tracta d'un programa d'emissió de dilluns a divendres de 4 de la tarda fins a les 12 de la nit, i els dissabtes durant tot el dia. Dins d'aquesta, hi ha programes molt variats, des dels típics programes musicals, amb música moderna i clàssica, fins a programes de tipus cultural, en els que hi ha, per exemple, temes ecològics, polítics i socials que afecten el nostre poble; també hi ha informatius i programes especialitzats en certs temes que van sorgint. I els dissabtes,

els dediquem a la música d'actualitat, entreteniments i notícies.

—Com funciona, a nivell de col·laboradors, la ràdio?

—Mira, com que són de 20 a 30 els col·laboradors actuals, hi ha de tot. En el pla lingüístic, et diré que, normalment, es parla en català, però tothom ho pot fer com millor li vagi. Nosaltres no posem cap inconvenient a l'idioma, ni molt menys, ja que en ser una emissora de caire públic, no pot haver-hi cap mena de discriminació, ni política, ni lingüística ni de cap classe. Cada realitzador fa el seu programa al seu gust i ha de ser conscient del que realitza. Al nostre local, d'altra banda, han estat entrevistats per nosaltres des de l'Alcalde i els candidats per cada partit presentat a les eleccions, donant una informació detallada del desenvolupament de les mateixes; passant per l'agrupació dels minusvàlids; en Jaume Codina; representants del concurs de cinema amateur, etc...; en general, personatges que, en el seu moment, han estat notícia.

—Bé, crec que està tot més o menys dit i potser podríem finalitzar aquest diàleg amb unes paraules vostres als lectors del nostre diari DELTA, que poguessin resumir el vostre propòsit final...

—Creiem que podríem dir que, aquesta ràdio, el que pretén, és ser una emissora que distregui, informi i que obri una nova via de comunicació en El Prat, a través dels qui la portem endavant, gent jove d'esperit, dirigida i oberta a tothom qui vulgui escoltar-nos i participar-hi, per tal d'aconseguir fer una ràdio pedagògica, no comercial, que pugui aportar coses noves als nostres oïdors.

Begonya Garcia i Batllori

LUIS MIJOLER:

Doscientos días al frente de la Concejalía de Deportes

“NO SOY EL DELFIN DE LUIS TEJEDOR”

En el presente mes de enero se habrán cumplido los doscientos días del mandato de Luis Mijoler al frente de la Concejalía de Deportes del Ayuntamiento de El Prat. En este corto espacio de tiempo, el deporte pratense ha experimentado un giro altamente positivo en cuanto a lo que de deporte de participación se refiere, aunque en el aspecto de instalaciones la labor aún deja mucho que desear, pero la verdad es que este aspecto es de responsabilidad compartida con otras carteras municipales.

Esta es la primera entrevista que Luis Mijoler ha concedido después de su elección y estas son sus inquietudes sobre el presente y el futuro del deporte pratense.

—¿Cuál era la situación del deporte pratense al hacerte cargo de la cartera de deportes?

—Ante todo y dejando de lado la situación, durante cuatro años formé parte de la comisión municipal y todo el trabajo que se hizo fue de forma consensuada y lo que en estos años se hizo no fue más que cumplir los programas socialista y comunista que en su día se elaboraron. Ahora bien, hay que decir que éramos neófitos y actuábamos más sobre el papel que sobre experiencias concretas, pero creo que superamos con creces lo que de nosotros se esperaba. Me he encontrado las cosas tal como yo quería encontrármelas, no en vano y lo repito fui parte del grupo responsable de los cuatro años anteriores.

—Era Luis Mijoler, el Concejal de Deportes “en la sombra...”

—Nada de eso; el hecho de tener una profesión liberal, me permitía el disponer más tiempo que las obligaciones laborales de mis compañeros les permitían a ellos. Es cierto que muchos veían en mí al técnico, pero repito que todo se hacía de forma consensuada...

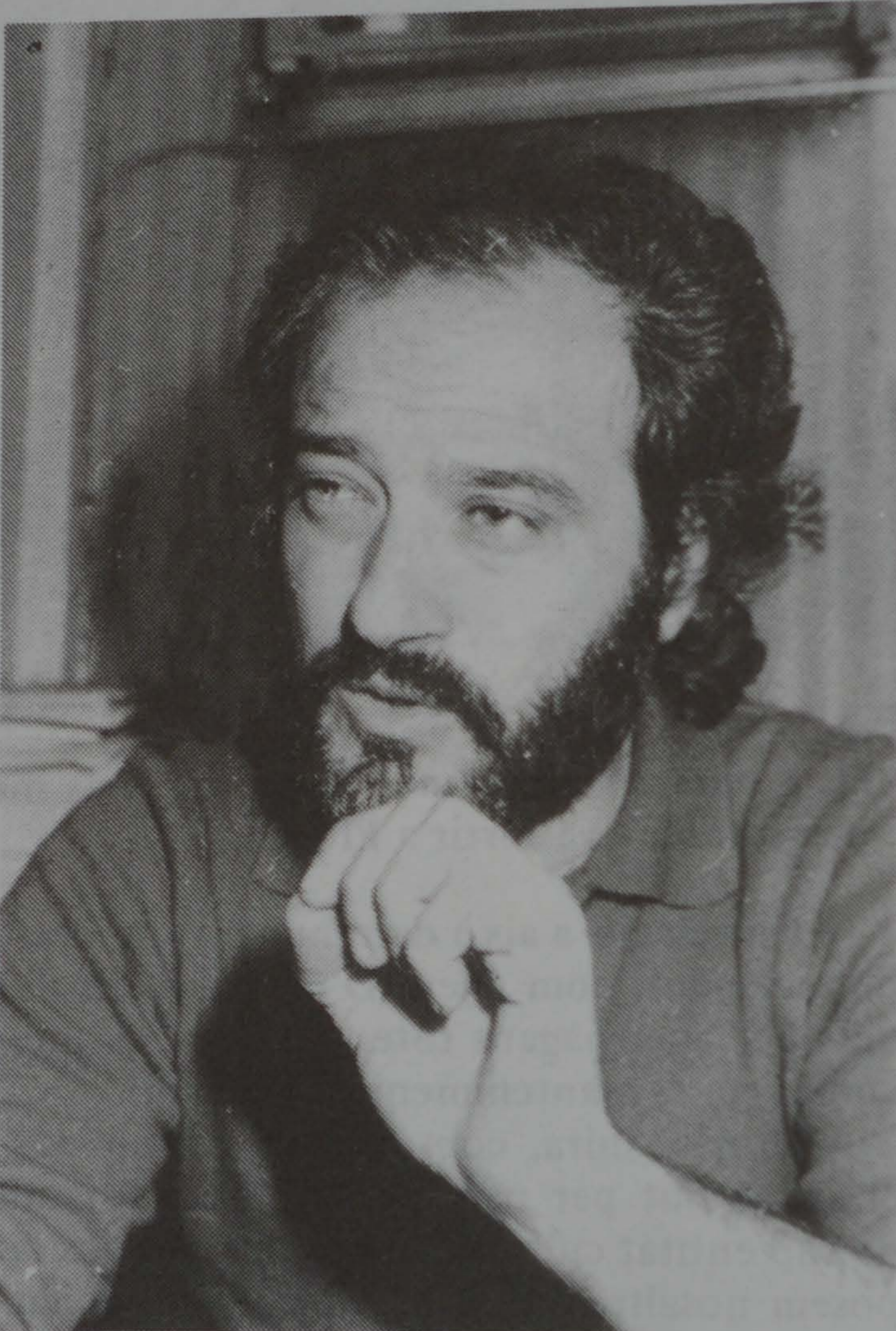
—... pero ser el “delfín” del alcalde Luis Tejedor ayudaba lo suyo, ¿no?

—No soy el delfín de nadie. Todas las cosas a nivel profesional, político, social, etc., deben hacerse entendiéndose con los demás, y si existe una afinidad de ideas con alguien como Luis Tejedor, con quien me une una gran amistad a nivel particular, amistad de la que me siento muy orgulloso, es algo que facilita la labor, porque además coincidimos en los ideales y en lo que queremos y eso acompaña mucho, pero no tiene nada que ver con mi labor, simplemente la facilita. Vuelvo a repetir que no soy el delfín de nadie en absoluto.

“LUCHARE POR DOTAR A LA CONCEJALIA CON MAS PRESUPUESTO”

—¿Qué presupuesto tiene Deportes para 1984?

—Para este año, aún no está definido. El pasado fue de 10 millones y espero disponer de doce. Ya me conocéis y sabéis que soy muy ambicioso y lamento que Deportes sea la última cartera del Ayuntamiento de El Prat. Yo querría que fuera la primera pero entiendo que antes está enseñanza, servicios sociales, etc., pero tampoco dejaré

Luis Mijoler: “Este año habrá patronato”.

que Deportes sea donde vaya lo peor de los presupuestos y lucharé para que la dotación sea más amplia que en los últimos años y sobre todo que las aportaciones para mejorar estos presupuestos vengan de fuera del Ayuntamiento; es decir, Generalitat, Diputación, etc.

Luis Mijoler argumenta que el papel de El Prat en el Deporte del Baix es de primera fila. La A.D. Prat, el C.B. Prat, el Pratenc d'Atletisme, Josep Marín, Jordi Llopart, el subcampeón mundial de taekwondo Benito son entidades y hombres que ponen a la población en el punto más alto de deporte catalán y eso es algo que hay que aprovechar y que conlleva dinero.

—Pero cuando se habla de esas entidades y esos hombres, ¿no es más bien un éxito de la iniciativa privada y particular que de la labor municipal?

—Nada de eso. Llamar club privado a la A.D. Prat, al C.B. Prat y otros es una barbaridad. El único club privado que existe en la población es el Real Club de Golf, el resto está formado y forjado por la labor de hombres del pueblo, trabajadores y que realizan su labor de forma altruista; hombres que tienen ganas de hacer pueblo y el Ayuntamiento es el pueblo, por esto a nivel municipal tendrán siempre nuestro apoyo.

—La situación de las instalaciones de la Zona Sagnier, del Fondo d'En Peixo y otras, deja mucho que desear. ¿Cuál es tu punto de vista al respecto?

—Mira, la Zona Sagnier no está abandonada. Lo abandonado son los accesos, muy maltratados y no precisamente por los deportistas sino por el tráfico industrial y allí debería haber la urbanización total de la zona, lo que representa una inversión y que tiene que hacerse, prolongando los accesos actuales, pero en cuanto a la instalación deportiva los técnicos de la Generalitat se quedaron sorprendidos del buen estado de las pistas y el pabellón. Si hablamos de falta de gradas, ya te digo que las gradas son antideportivas, no fomentan la participación del deporte, la gente debe dejar las gradas y entrar a las pistas; este tema es muy poco importante a nivel de promoción deportiva. En cambio la falta de paredes de la pista del Fondo d'En Peixo, sí que es un tema prioritario, aquello no está acondicionado, reconozco que es algo lamentable y el problema de hacer o no paredes es algo que va en sentido de las prioridades, puesto que hay temas más importantes, pero desde luego que se hará lo antes posible...

“LAS PAREDES DE LA PISTA DEL FONDO D'EN PEIXO EN 1984”

—... pero ¿esto no es algo muy importante?

—Mira, todo es importante, pero te voy a recordar un párrafo del libro que está preparando Joan Caballé sobre los 50 años del básquet pratense en los que habla de aquellas personas que incluso marcaban el campo antes de los partidos. Hoy incluso la gente se queja por un trozo de pista en la que no se ven las rayas; se trata de dedicación, es cierto que se quieren más facilidades y nosotros tratamos de darlas, pero hasta cierto punto y dentro de nuestras posibilidades.

—Pero se han hecho reformas deportivas innecesarias, como las tribunas de la zona Sagnier que han costado casi diez millones.

—Las tribunas se han hecho para salvar unos equipamientos que de no hacerse así podía haber representado una inversión posterior de 50 millones y eso no lo he mandado hacer yo, sino los técnicos. Que salga bien o no, el tiempo lo dirá, pero se ha hecho porque era necesario, como es necesario unos lavabos en el campo de fútbol de la Zona Sagnier y las paredes del Fondo d'En Peixo, que puedo afirmar que estarán hechas en este año, pero depende mucho de las necesidades que tenga el pueblo. No creo que nadie piense que son más importantes las paredes referidas que la construcción del colector de la Buñola, por ejemplo, y repito que antes que Deportes otras carteras tienen más prioridad.

Hablando de estos aspectos, Luis Mijoler habla del problema de sensibilidad sobre

temas como el hecho de ponerse en el lugar de los preparadores de equipos de fútbol del campo del Fondo d'En Peixo, cuya deficiente iluminación hace que éstos hagan que sus jugadores tengan que imaginarse las jugadas más que verlas y esto le preocupa y está luchando lo indecible que en la presente temporada sea un problema subsanado, ya que se están haciendo pruebas al respecto.

"LAS INVERSIONES EN SANT COSME SON IGUALES A LAS DE EL PRAT"

—Pero la política de inversiones deportivas ¿no se ha encaminado mayoritariamente hacia el barrio de Sant Cosme?

—Es cierto. Nos volcamos al barrio de Sant Cosme porque tiene unas necesidades, la clase social del barrio es bastante más diferente que la de El Prat en general, y no ya a nivel de deportes sino a todo tipo de niveles y por esto el Ayuntamiento debe dedicarse más al mismo. Pero si miramos la inversión hecha en el barrio y la del resto de la población vemos que es pareja y que el Ayuntamiento ha invertido más en El Prat porque lo logrado en Sant Cosme se ha hecho por medio de otras entidades extramunicipales, debido a una buena gestión de un buen alcalde, pero que además lo que hace falta es hacer más cosas y sobre todo educar deportivamente a los practicantes. En estos momentos sólo se hace fútbol y petanca y esto es algo que debe tenerse muy en cuenta en cuanto a una promoción que llegue a todos y en todo tipo de deportes.

Realmente una de las metas fijadas por Luis Mijoler, a quien le gusta planificar todas las actividades, es la participación total de todos los escolares en todo tipo de deportes. Si hablamos de los 500 participantes en los Campeonatos Escolares de 1978 a los 6.000 de 1983 ya lo decimos todo; por esto cuando un Concejal de Deportes lo primero que hace es rodearse de los hombres que aman el deporte; que emprenden una aventura casi imposible y obtienen los éxitos con los que actualmente pueden sentirse orgullosos, se puede hablar de un gran futuro.

—Patronato, Consell, ¿para cuándo?

—Exista lo que exista, ante todo debe existir el negociado de Deportes, porque el Patronato no puede absorberlo todo y el Consell marca una línea, unas actuaciones antes que otras. Ante la alternativa de un Patronato, éste debe existir en El Prat, porque la promoción no puede frenarse por la burocracia que existe en el Ayuntamiento aunque el Negociado está funcionando perfectamente desde hace unos meses. Ahora bien, el Patronato es el ente supremo de promoción y aunque las Escuelas que actualmente funcionan no tienen problemas con el Ayuntamiento por su autonomía, el Patronato debe existir para regular de forma más directa todas estas actividades.

—Hablando de Escuelas de Promoción. Ya funcionan las de básquet, fútbol-sala y patinaje, ¿qué hay de la de rugby?

—Mejor hablemos de la futura Escola de Rugby, porque hay un grupo de personas interesadas en promocionar el rugby en El Prat, y que además son de El Prat. Ante este movimiento ningún concejal de Deportes puede hacer oídos sordos y hay que promocionar un deporte que nunca se ha hecho en la población y además tenemos lugares donde hacerlo, contando que está dirigido a las bases de pequeños jugadores y el rugby no es ir a romper al contrario, sino que es algo más importante. En estos momentos estamos en contacto con la APA del Colegio La Granja para enseñar rugby con los medios de esta propia APA para después proporcionarles una zona de entrenamiento y material humano para esta potenciación.

"LA COLABORACION DE PRYCA, BIENVENIDA SEA, PERO..."

—PRYCA se está volcando con el deporte pratense. ¿Qué piensa el Concejal de Deportes de esta colaboración, más cuando existe un problema de tipo legal entre entidad-Ayuntamiento?

—Sólo diré una cosa. No hay ningún tipo de enfrentamiento; sólo una situación legal o ilegal de hacer las cosas bien o mal. Ahora bien, estas multinacionales no colaboran en nada si no van a sacar algún provecho, pero si su colaboración va por medio del deporte bienvenida sea y si el Ayuntamiento debe colaborar con ellos, que sea por el camino de las cosas bien hechas y con cuantas más entidades colaboren, mejor para todos.

—De los problemas que existen en la piscina, se ha llegado a una sanción de dos meses al encargado de la misma. ¿Cuál es la opinión del Concejal de Deportes al respecto?

—Primero debo decir que no quisiera ver instalaciones de este tipo nunca más en El Prat, porque es la negación de la concepción de un equipamiento deportivo y por esta razón tiene los problemas que tiene y la sanción ha venido por un expediente abierto por incumplimiento de las funciones propias de tipo profesional en las que no quiero entrar. Pero aún así, actualmente desde las nueve de la mañana hasta las diez de la noche la piscina está totalmente usada por los practicantes y si a esto juntamos las actividades que el C. Nàutic Prat y el Marítim Prat realizan en la playa, parece ser que el pueblo vuelve a dar la cara al mar, pero ante todo deben existir nuevas piscinas y esto depende mucho de las ayudas que tengamos del exterior, si en verdad queremos hacer piscinas en condiciones, porque para cualquier piscina ya tenemos la "piscina de la Buñola" y ésta realmente hay que subsanarla lo antes posible, sea como sea.

Muchos temas quedan en el tintero, muchos problemas deberá afrontar Luis Mijoler en los tres años que le restan de mandato, pero ante todo los objetivos del gran eje deportivo de la población con una gran zona deportiva en la zona de La Marina unida con la Zona Sagnier por la Avenida

Montserrat, la finalización de la Zona Sagnier con sus piscinas y pistas de tenis; la construcción de un nuevo equipamiento deportivo que entre en la segunda fase de la remodelación de Sant Cosme, con pista para patinaje y de aviones teledirigidos. Ante todo racionalizando el gasto, porque los noventa o cien millones precisos salgan de fuentes ajenas al Ayuntamiento. Se están realizando los pasos ante los distintos estamentos y a corto o largo plazo se pueden cumplir las previsiones. Para finalizar respecto a las Olimpiadas de 1992, la postura de Luis Mijoler es tajante: "Lo que venga, bienvenido sea, pero que sea razonable y que no nos afecte urbanísticamente y sobre todo que podamos aprovecharlo en un futuro, contando ante todo con nuestro Ayuntamiento".

J. Margalef

DESTACADA ACTUACION DE LOS NADADORES DEL C.N. PRAT

La natación pratense logró el pasado 26 de diciembre uno de los éxitos más sonados de los últimos años, al realizar una extraordinaria actuación en la LXXIV edición de la Copa Nadal dentro de la travesía de invierno del puerto de Barcelona.

Ante rivales de equipos de talla del C.N. Montjuic y C.N. Barcelona entre otros, los jóvenes pratenses, a pesar de no lograr ningún triunfo absoluto en las categorías en competición, coparon la tercera, sexta y octava mejores marcas de los 104 participantes. Puede que a muchos, esto les sepa a poco, pero la verdad es que el Club Natació Prat logre marcas de este calibre ante rivales de la entidad de los antes reseñados, es un triunfo digno de elogio, puesto que desde siempre, los equipos barceloneses han copado todas las primeras plazas y que todo un club modesto relegue a sus rivales a plazas de menor entidad ya es un éxito.

Aunque muchos quieran restar importancia a la prueba por la ausencia de los mejores nadadores catalanes —concentrados en los 'stages' federativos—, lo cierto es que A. Cayuela dentro de los infantiles consiguió la sexta mejor marca absoluta (2'30") y sólo 55 centésimas le separaron de la primera posición, J. Jorge, encuadrado en juveniles, logró la octava absoluta (2'33") quizás ante uno de los rivales más cualificados, el nadador del Montjuic González, que realizó una extraordinaria travesía, logrando ocho segundos de ventaja respecto al pratense. Para finalizar el pratense Salvador Pérez, obtuvo la segunda plaza senior que le valió el tercer mejor tiempo de la travesía (2'23"), sólo superado por los nadadores Andruell y García, del Barcelona y Montjuic, que lograron el mejor tiempo absoluto en 2'15" y el triunfo ex-aqueo, aunque los jueces proclamaron vencedor al primero. Sea como sea, los jóvenes pratenses han escrito una gran página deportiva dentro de nuestra natación.

J. Margalef

EL ASCENSO DE LA A. D. PRAT, MUY CERCA

AHORA MAS QUE NUNCA LA AFICION CON XAVIER PRAT

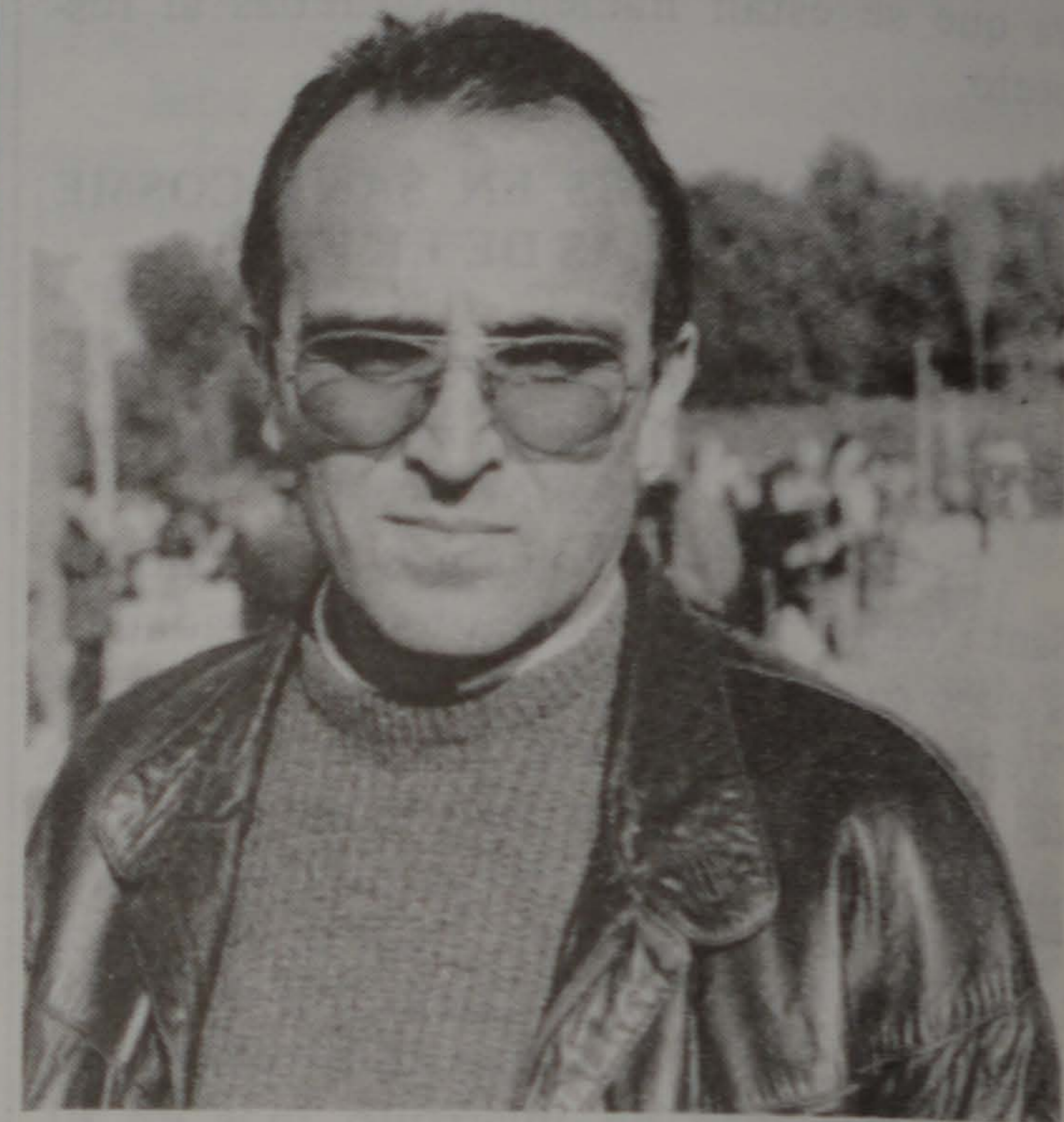
El pasado día 6, festividad de los Reyes Magos, en una de las pocas posibilidades que mi tiempo en las tareas informativas me permite, pude desplazarme al campo de la U.D. Sants para ver en acción por cuarta vez en la temporada a la A.D. Prat, la auténtica revelación de la Regional Preferente. Debo decir que tuve auténtica mala suerte, porque según mis compañeros, nuestro equipo jugó el que quizás fue su peor encuentro de la temporada en campo contrario, siendo derrotado por 3-2 en un verdadero juego de despropósitos, puesto que los pratenses regalaron dos tantos y otro fue logrado en flagrante fuera de juego del delantero santsense.

Pero el partido y el resultado quedan ahí y debo decir que me impresionaron sobre todo dos cosas: la primera la cantidad de seguidores pratenses que se desplazaron al campo del Sants, donde no podía faltar la Peña "El Llanto" — ¡vaya lección de pundonor y apoyo a sus colores que están dando sus hombres!—, y la segunda la facilidad que los pratenses tenemos para rasgarnos las vestiduras, aprovechando para criticar al preparador, jugadores o lo que se ponga delante, en cuanto las cosas no salgan bien. Debo decir que lo lamento no sólo por el equipo sino también por el preparador Xavier Prat, un profesional como la copa de un pino, del que me atrevería a decir que está haciendo olvidar la impresionante labor de Fernando Manresa en los años que dirigió al equipo pratense. Quizás la diferencia entre uno y otro esté en el

hecho de la seriedad de Prat; seriedad que demostró —por si alguien no lo sabe— después del demencial encuentro del uno de enero ante el San Cristóbal (1-1), en que lamentó el resultado sobre todo por lo que representó para la afición, diciendo a sus hombres que deberían sentir vergüenza de dar semejante espectáculo ante una afición como la pratense. Vamos, que temblaron hasta los cimientos del vestuario. Y eso que en la semana anterior habían conseguido medio ascenso a Tercera División al vencer al Masnou en su feudo (1-2) y dejar a su rival más directo fuera de combate en la lucha por el ascenso.

No pretendo desde aquí justificar a Xavier Prat, porque creo que él mismo ya se vale por sí solo, pero quiero que la afición pratense, que por desgracia aún no ha visto un buen encuentro en nuestro campo, tenga un poco de paciencia. Los hombres de Prat han logrado doce positivos en nueve desplazamientos y si bien han cedido cinco en nuestro campo hay que pensar en que esto se debe a la responsabilidad que los jugadores tienen para agradar a su afición; pesa demasiado la facilidad con la que en anteriores temporadas se lograban las victorias. No hay que engañarse, puesto que salvo Jorba, Chipi, Zurita y Domínguez el equipo es el mismo de temporadas anteriores y creo que ellos son los más interesados en lograr el ascenso, pero la Preferente no es la Segunda Regional. No quiero pensar en que a nuestra afición se le ha subido la categoría a la cabeza o bien en que no estamos acostumbrados a la misma.

En Sants falló el esquema táctico, fallaron los hombres claves, faltaba Bartolo,

Xavier Prat. Nadie puede discutir su labor.

pieza fundamental del conjunto y se perdió, quizás mercedamente, pero es un partido más y aún quedan veintiuno y el equipo debe salir de este bache de comienzo de año. Estoy redactando estas líneas antes del comienzo del encuentro frente al Canovelles, que según dicen viene fuerte y cuando estas líneas vean la luz tengo la seguridad que la A.D. Prat habrá logrado la victoria. ¡Tengamos paciencia y demos a Xavier Prat lo que es de la A.D. Prat: el ascenso y la tranquilidad de que está realizando una excelente labor!

J. Margalef

I TROFEO CRILENKA AL MEJOR JUGADOR DE LA A.D. PRAT 1983/84

Puntuación máxima después de 18 jornadas: 108 puntos.

Jorba, 68, Gregorio, 64; Blanco, 60; Bartolo, 58; Chipi y Lozano, 57; Damont, 56; Valero y Morató, 54; Núñez y Ballesteros, 52; Domínguez, 46.

I TROFEO MAPFRE AL MAXIMO GOLEADOR DE LA TEMPORADA

Chipi 6 tantos; Ballesteros 5; Blanco 4; Bartolo y Damont 3; Lozano 2; y Zurita, Pepe, Núñez y Valero 1.

ULTIMOS RESULTADOS DE LA A.D. PRAT

11-12 A.D. Prat 0-Cerdanyola 0. 18-12 Masnou 1-A.D. Prat 2 (Valero, Chipi) 1-1 A.D. Prat 1 (Bartolo) San Cristóbal 1; 8-1 Sants 3 A.D. Prat 2 (Chipi, Lozano); 15-1 A.D. Prat 0 - Canovelles 0.

Jorba, en cabeza del Trofeo al mejor jugador de la A.D. Prat.

El C. B. Prat al borde del descenso

Realmente el baloncesto pratense no está atravesando un buen momento, y dentro del momento actual de los dos conjuntos que militan en las Ligas Catalanas, el C.B. Terlenka, cuenta con alguna posibilidad, remota, para lograr el ascenso de categoría; precisamente a la misma que el C.B. Prat Cruzcampo está en estos momentos con posibilidades de abandonar, puesto que su clasificación en estos momentos, al finalizar la primera vuelta, en el doceavo lugar de la tabla le colocan en el descenso automático.

UNA PSICOSIS LLAMADA XAVIER MARCILLA

Quien viera el C.B. Prat que disputó la final de la Copa Catalana en 1983 al poderoso Tecla Sala, no podía pensar que seis meses después el equipo estaría a punto de perder la categoría, ya que se esperaba que las ausencias de Angel Val y Xavi Marcilla por motivos del servicio militar fueran cubiertas por nuevas incorporaciones, o bien por los hombres que renovaban su ficha con el equipo para la siguiente temporada. Pero no fue así y para colmo de males, el tandem Carreter-Sala que dirige al equipo, se encuentra sin el base Domingo desde hace ya varias jornadas por una lesión. Sea como sea ni Pérez, ni Fernando, ni Jiménez, que ficharon en la presente temporada, han aportado la mordiente al conjunto, la velocidad que le daban Val en el contrataque y Marcilla en la dirección de juego, agravándose la situación al caer el conjunto en un bache moral y físico, producto de las repetidas ausencias de algunos hombres a los entrenamientos. Bien es verdad que Sanromá está cumpliendo a la perfección y hoy por hoy es el mejor hombre del equipo pero piezas fundamentales del esquema se han diluido a medida que pasan las jornadas, sobre todo en el caso de Aycart y Roig quizá dos de los hombres de más calidad del actual básquet pratense. En el caso de

Aycart debo decir que soy el primer sorprendido de su actitud, puesto que un hombre como él no puede jugar con la apatía y la desgana actual, que quizás sea producto de que las cosas no le salen bien, pero debe tener muy claro que sus actuaciones son vitales para el sistema del conjunto. En cuanto a Roig, puede que sea el jugador más afectado por el síndrome Marcilla; su sistema de juego giraba totalmente en el contrataque y las asistencias del genial base pratense, apoyándose bien en Val. Actualmente, no tiene el hombre que canalice su juego y se pierde en acciones absurdas e individualistas, quizás contagiado por el juego preciosista, pero poco efectivo, de Fernando; incluso él mismo se da cuenta muchas veces de su actitud y cuando intenta cambiar ya es demasiado tarde. De Jordi Porcel, en su primer año de senior, hay que decir que pone genio y lucha lo indecible, pero cuando cae en el sistema del resto se anula a sí mismo, complicando las cosas en defensa. Idéntico caso que el del veterano Muñoz, uno de los hombres que más amor propio pone en la pista, pero que solo poco puede hacer.

No quisiera acabar sin hablar de Carreter y Sala, porque considero que se pueden equivocar como todo el mundo en una táctica o en un sistema a emplear, pero considero que son los primeros que desean sacar al conjunto del terrible bajón de juego actual del C.B. Prat y si realmente pecan de algo es de no tener mano dura con sus jugadores, de quienes más que técnicos, son compañeros y esto en ciertas ocasiones se paga. Pero no creo que sea este el caso. Quedan trece encuentros en liza, y con tan sólo vencer los de campo propio el descenso puede eludirse; eso sí, falta algo más de ambición, ganas y sobre todo dejar atrás el hecho de que los rivales son superiores ya sobre el papel. Con un poco de ganas y ambición se puede lograr. Todos lo esperamos.

J. Margalef

LIGA CATALANA DE BALONCESTO

SEGUNDA CATEGORIA -- GRUPO III

CLASIFICACION AL FINAL DE LA PRIMERA VUELTA

1. Salle Manresa	13	12	1	6	6	0	7	6	1	25	+ 12
2. E. Sant Joan	13	11	2	6	6	0	7	5	2	24	+ 10
3. C.B. Olesa	13	10	3	7	5	2	6	5	1	23	+ 6
C.B. Castellet	13	10	3	7	6	1	6	4	2	23	+ 6
5. B. Berga	13	9	4	7	5	2	6	4	2	22	+ 4
6. S.A. Suria	13	7	6	7	5	2	6	2	4	20	
7. Lluïsos Gràcia	13	6	7	7	5	2	6	1	5	19	- 2
Sagrado Cor.	13	6	7	6	2	4	7	4	3	19	
9. Mas Guinardó	13	5	8	6	5	1	7	0	7	18	- 2
Inpc. Balaguer	13	5	8	7	3	4	6	2	4	18	- 4
11. C.B. Sant Boi	13	3	9	6	3	3	7	1	6	17	- 4
12. C.B. Prat	13	3	10	6	2	4	7	1	6	16	- 6
13. C.B. Cervera	13	2	11	6	1	5	7	1	6	15	- 8
14. Epic Tarrasa	13	1	12	7	1	6	6	0	6	14	- 12

Próximos encuentros

A.D. PRAT -- CATEGORIA REGIONAL PREFERENTE

5 de febrero: A.D. Prat - Palamós, 12 de febrero: Iberiana - A.D. Prat; 19 de febrero: A.D. Prat - Cambrils; 26 de febrero: Mataró - A.D. Prat.

C.B. PRAT -- CAMPEONATO DE CATALUNYA DE SEGUNDA CATEGORIA

5 de febrero: C.B. Prat Cruzcampo - E. Sant Joan; 12 de febrero: S.S. Corazones - C.B. Prat; 19 de febrero: C.B. Prat - Mas Guinardó; 26 de febrero: C.D. Cervera - C. B. Prat.

C.B. TERLENKA -- CAMPEONATO DE CATALUNYA DE TERCERA CATEGORIA

5 de febrero: C.B. Terlenka - Sant Boi "B"; 12 de febrero: Vilanova - C.B. Terlenka; 26 de febrero: Terlenka - E. Sant Joan.

G.C.R. CRILENKA -- CAMPEONATO PROVINCIAL DE EMPRESAS -- PRIMERA CATEGORIA

4 de febrero: Grifols - Crilenka; 11 de febrero: Crilenka - Mediterrani; 18 de febrero: Casanovas - Crilenka; 25 de febrero: Crilenka - Titus Badalona.

BALONCESTO FEMENINO -- CAMPEONATO PROVINCIAL DE EMPRESAS

5 de febrero: San Ildefonso - Terlenka; Sant Vicenç de Montalt-Crilenka.

PRIMERA LIGA DE FUTBOL-SALA

I TROFEO AYUNTAMIENTO

SOLO B. SOLE, C. SANTOS y SP. NURIA SIGUEN IMBATIDOS

Realmente disputada está resultando esta I Liga de El Prat de Fútbol-Sala, y después de la sexta jornada con la que se cerró el año, las cosas han cambiado de forma importante en algunos grupos.

GRUPO A

El F.S. Rioja, líder imbatido en las tres primeras jornadas, se hundió en las restantes, no ganando un sólo encuentro, colocándose B. Solé imbatido en cabeza del grupo, seguido por El Cortijo, Azul y Blanco y La Seda. Es cierto que los de Solé no marcan muchos tantos, pero su defensa, con cinco goles en cuatro encuentros es realmente sensacional. Crédito y Docks sigue siendo el farolillo rojo, sin ningún encuentro ganado. Hay que destacar el tanteo apabullante de La Seda a Sandoz en la sexta jornada (10-1).

CLASIFICACION

1. Bar Solé, 8 puntos; 2. El Cortijo, Azul y Blanco y La Seda, 8 puntos; F. S. Rioja, 6; Independientes y Sandoz, 5; M. M. Prat y B.H. García, 4; P. Chela, 2; Crédito y Docks, 0.

GRUPO B

Cayeron todos los imbatidos y la pugna se centra en cinco conjuntos muy equilibrados y que hace imprevisible cualquier pronóstico aunque Red Moon, después de escalar seis puestos en tres jornadas parece ser el gran favorito. Algo destacable es la victoria de CC.OO., que sólo había logrado cuatro tantos en cuatro jornadas y apalizó al Iberia P. por 17-3.

CLASIFICACION

1. Red Moon, 9 puntos; T. Bañez, 8; At. Avenida, Jurid y G. Calabuig, 7; A.R. Moreno-2 y T. Terán, 6; Casa de Aragón, 5; CC.OO., 2 e Iberia P., C. Barc. Terlenka, 1.

GRUPO C

Sporting Nuria y Calzados Santos mantienen una dura lucha en cabeza de la tabla y los de Santos, sólo han encajado cuatro tantos en cinco encuentros, marcando 40, pero detrás está la Peña Españolista Prat, que con una sola derrota lleva 45 tantos a favor y sólo 8 en contra. Sin lugar a dudas estos tres equipos van a mantener una dura lucha por la primera plaza, después de la difícil victoria del Nuria ante Los Claveles

(4-5). En este grupo cualquier tropiezo es fatal. En la cola el Estrella 83 sigue sin conocer la victoria.

CLASIFICACION

1. Sp. Nuria, 12 puntos; C. Santos y P. E. Prat, 10; Expainsa, 6; B. Jesús, 5; G. Sama y Forñ Nou, 4; Cs. Juv. Sant Cosme, 3; Los Claveles y Baviera, 2 y Estrella 84, 0.

DEPORTIVIDAD POR EQUIPOS

1. I.G. Sama, 16 puntos; Independientes y El Cortijo, 15; Españolista Prat y Expainsa, 14; T. Bañez e Iberia, 13; Sandoz, 12.

GOLEADORES

F. Brull (Españolista) 15 goles; I. García (El Cortijo) 13; J.C. Morales (Sp. Nuria) y M. Pérez (Indep.) 12; J. Molina (Rioja), 10.

J. Margalef

I TROFEO DE CULTURISMO GIMNASIOS PARRA

El 17 de diciembre se celebró el I Trofeo de Culturismo Gimnasios Parra en el marco del Casal de la Cultura de El Prat de Llobregat. El evento empezó a puerta cerrada a las 4 de la tarde en el Gimnasio S. Parra II ubicado a poca distancia del Casal, donde tendría lugar después el Campeonato cara al público. Concretamente a las seis empezó la demostración de todos los atletas participantes en dicho Campeonato.

En este I Trofeo de Culturismo tuvo lugar la confrontación deportiva entre los atletas de culturismo de los gimnasios de Barcelona y El Prat de Llobregat, que dirige el Sr. Parra.

También hubo unas demostraciones de las artes marciales a cargo de los atletas practicantes en dichos deportes como son kárate y taekwon-do. Así como el campeonato del físico culturismo femenino, cada día más en auge en nuestro país.

La expectación que tuvo este I Trofeo de Culturismo fue de un éxito total, pues el teatro donde se celebró se llenó de un público entendido. Se esperaba con gran interés la actuación, fuera de concurso, de grandes campeones del culturismo nacional, y de todos conocidos como son: Manuel Velasco, campeón de España y cuarto en el campeonato del mundo; César Fernández, campeón de España junior y séptimo en el campeonato del mundo junior; José Morales, campeón de Catalunya y tercer clasificado en el campeonato de España veteranos.

El jurado estuvo compuesto por los siguientes señores: José Morales, Manuel Velasco, César Fernández, Joaquín Llusía, Francisco Valverde, Manuel Jiménez, Rafael Perea, Juan Sellabona y Juan Marco.

No fue tarea fácil para el jurado dictaminar a los ganadores, pues los atletas participantes estaban bastante igualados, por lo que el jurado tuvo que pedir algunas com-

paraciones antes de clasificar a los ganadores de este I Trofeo de Culturismo.

Una vez finalizada la clasificación y el veredicto final por los señores del Jurado, se dio fin al campeonato a puerta cerrada, trasladándose los atletas participantes hacia el Casal de la Cultura de El Prat de Llobregat, donde momentos después se celebraría el campeonato cara al público.

Finalizada la demostración de todos los atletas participantes en las diversas ramas deportivas tales como culturismo, kárate y taekwon-do, se pasó a dar las clasificaciones y los premios a los atletas ganadores, masculino y femenino, de este campeonato. Las clasificaciones fueron las siguientes:

Féminas: 1. Montse Jordán, Barcelona. 2. Isabel Solé, El Prat de Llobregat; 3. Paqui Hernández, El Prat de Llobregat; 4. Ana Baena, Barcelona.

Hombres: 1. Manuel Aguilas, El Prat de Llobregat; 2. Francisco Figueras, El Prat; 3. Antonio Esparza, Barcelona; 4. Manuel Ortiz, Barcelona; 5. Antonio Cerdá, Barcelona; 6. Oscar Gracia, Barcelona; 7. Pascual Tomás, Barcelona; 8. Javier Colado, El Prat 9. Tomás Gómez, El Prat y 10 Angel López de El Prat de Llobregat.

Los niños que asistieron fueron:

José Santolaria, José Manuel González, Alberto Santolaria, José Antonio García.

También cabe destacar la exhibición que realizaron los miembros de equipo de Competición de Parra II, Francisco Martín, actual profesor de Parra II, campeón de España-Corea. Campeón de España, Jesús Elías Benito, Campeón de España, subcampeón del mundo; Juan Caballé, campeón de España; Víctor Manuel Villar, campeón del País Vasco; Manuel Orellana, 2 Dan, sub-campeón trofeo élite y Jóvenes Promesas; Antoiio Bautista, 1 Dan y Competidor, Francisco Hidalgo, Competidor.

Se efectuó asimismo una exhibición de kárate a cargo del profesor y alumnos de dicho gimnasio que por la espectacularidad de sus ejercicios de autodefensa y katas, dieron y completaron el toque de gracia de dicha exhibición.

Los componentes fueron: el profesor Pedro Vicente Payan, José Navarro, Sergio González, Montse Guerra y los niños Luis Vera y Oscar Pérez.

Finalmente se le hizo entrega al Sr. Parra, director de los gimnasios que llevan su nombre, de una placa de honor por la labor desarrollada en pro de este deporte que es el físico-culturismo.

Pascual Tomás

FUTBOL

El C. D. San Cosme imbatible

La gran campaña que la A.D. Prat está realizando en la Preferente hace que a muchos se les escape la también fenomenal de la SAFI en la Segunda Regional, pero es que además otro equipo pratense, el C.D. San Cosme, está realizando una extraordinaria Liga en el Grupo 12 de la III Regional una categoría que el equipo no merece de ninguna manera. Quizás el hecho de estar en la misma se debe a que hace dos temporadas el Sant Cosme se codeaba con los gallitos de la II Regional y el tremendo esfuerzo humano y económico que realizó el club provocó su descenso a la siguiente campaña.

Realmente el equipo está demostrando con creces que la categoría le va pequeña y en los momentos de redactar estas líneas ha logrado catorce victorias en catorce encuentros, logrando la friolera de cincuenta y dos tantos, habiendo encajado tan sólo siete, llevando ocho puntos de diferencia con sus más inmediatos seguidores, por lo que el ascenso está a estas alturas más que garantizado.

UN CONJUNTO SOLIDO

El preparador Víctor Guerrero, conocido por todos, se ha hecho cargo del equipo después de brillantes trayectorias en el Terlenka y Jorgense, contando para su tarea con un sólido conjunto, en el que la veterania de Luis Vigarra (28 años) y Antonio Gámez (29) contrasta con la juventud del meta Jorge (19 años) y el medio Pérez (19) y los juveniles Núñez y Guevara.

Dos hombres, Gallardo con 11 tantos y Jiménez con 9, son los máximos realizadores del equipo, que jornada tras jornada va convirtiéndose en un auténtico rodillo en este grupo de la III Regional.

Manolo Gol - J. Margalef

PLANTILLA DEL SANT COSME 1983/84

Porteros: Jorge Gámez; Luis Quilés y Núñez (Juv.).

Defensas: José Doblas; Antonio Quiles; José Cobas; Juan Pérez, José Gallego y José Carmelo.

Medios: Luis Vigarra; Antonio Gámez; Joaquín Guevara; Manuel Pérez y Salvador Costa.

Delanteros: Cristóbal Arroyo; José Suárez; José Gallardo; Antonio Jiménez y Sebastián del Arco "Marcos".

Preparador: Víctor Guerrero.

Presidente del Club: Agustín Mataró.

PEPE, de segunda división juvenil a preferente

Se llama José Pérez Durán, pero en el mundo del balón toda la afición lo conoce por Pepe. Es un chaval de 19 años, que la temporada anterior jugaba en el juvenil del A.D. Prat, siendo con este equipo el máximo goleador; quizá este fue el motivo de pasarlo al primer equipo.

—Pepe, ¿qué representa para ti jugar en preferente tan joven?

—Mucha ilusión, de verdad.

—¿Has notado el cambio de pasar de juvenil al primer equipo?

—Sí, claro. Se nota mucho, sobre todo porque la gente es más dura y se juega con más garra. Al ser unas categorías más altas se nota la veteranía.

—¿Cómo fue el iniciarte en el fútbol?

—Yo empecé de pequeñito, con seis años ya estaba pegándole patadas al balón. Lo de entrar en el Prat fue por unos amigos que entraron a jugar y me animaron a que lo hiciera yo también.

—¿Cuándo fue eso?

—Al comenzar la temporada 80-81, cuando era juvenil de primer año. Entonces yo tenía 16 años. Los dos primeros años fueron bien, pero el último fue el mejor.

—Efectivamente, fuiste el máximo goleador del equipo. ¿Te dio mucha alegría?

—No mucha, ya que era un equipo juvenil muy bueno, con mucha experiencia y como yo era el punta del mismo todos los balones me llegaban adelante y por eso metía tantos goles.

—¿En algún momento llegaste a pensar de que te podían subir al equipo grande?

No. No lo llegué a pensar, ya que además estaban en el equipo Clemente y Cáceres, que eran los que tenían más posibilidades. Por eso no lo pensaba.

—¿Cuándo te fue comunicada la noticia?

—En el verano. Me lo comunicó el "mister" del juvenil. Me dijo que tenía que ir a entrenar con el amateur. Entonces yo estaba de vacaciones en Blanes y tuve que bajar para entrenar. Me acuerdo que el primer día de entreno estaba muy cortado. Fue una ilusión tremenda.

—Pepe, estamos ya en el ecuador de la competición y el equipo está respondiendo de maravilla. ¿Al principio de temporada te imaginabas esto?

—Teníamos mucha ilusión de estar en un puesto avanzado, pero lo hemos superado con creces con esta segunda posición.

—¿Qué tal te va a ti en el conjunto?

—Bueno, hasta el momento he jugado 5 partidos, aunque poco tiempo en cada uno, pero cuando salto al campo es para darlo todo, como cuando el día del Malgrat, que conseguí mi primer gol en preferente.

—¿Crees que el entrenador da oportunidades de demostrar lo que vales?

—Yo creo que sí. Ya en la pretemporada lo demostró, lo que yo aproveché para mar-

Pepe, de la cantera a tercera

car en dos partidos contra el Castelldefels y el Iberia.

—Pepe, para terminar, dinos cuáles son tus aspiraciones dentro del fútbol. ¿A dónde piensas llegar?

—Bueno, de momento espero que el equipo logre el ascenso a Tercera, aunque yo no pueda jugar, ya que en octubre me incorporo al servicio militar. Espero que cuando vuelva sigan contando conmigo. Luego si puedo seguir subiendo mejor que mejor, pero mi sueño sería llegar algún día a primera división.

Ese es el deseo de todos los futbolistas, que esperemos que se pueda cumplir en el caso de Pepe, un jugador que quiere demostrar de lo que es capaz.

M. Gol-J. Margalef

Si voleu
estar ben informat,
subscriuiu-vos a...

Delta
LLOBREGAT

Club Nàutic Prat:

POLEMICA ASAMBLEA

Montserrat Hernández Pey, ha cumplido recientemente 4 años al frente de los destinos del "Club Nàutic Prat". La dinámica presidenta es entrevistada en unos momentos críticos para este Club que lleva en su haber más de 34 años de historia. Los terrenos ocupados por las instalaciones del Nàutic han motivado un contencioso con los propietarios de los mismos, la sociedad Uprasa, quien vía judicial ha iniciado un expediente de desahucio. En la cresta del evento legal y cuando las partes están enfrascadas en conseguir sus objetivos, surge la Asamblea General Ordinaria de Socios, con connotaciones polémicas que aumentan la ya de por sí elevada temperatura de los acontecimientos.

A los 15 días de haberse celebrado la Asamblea General de Socios, la Presidente se dispone a contestar a nuestras preguntas.

—¿Cómo accedió a la presidencia?

—Cuando hace cuatro años dimitió el anterior presidente y con él toda la Junta Directiva, nadie quería hacerse cargo de la marcha del Club ni tan siquiera formar parte de la futura Junta; por este motivo nos presentamos un grupo de mujeres para rea-

La presidenta del Club Nàutic Prat, Montserrat Hernández Pey

lizar estos cometidos. Entonces se vio con muy buenos ojos nuestra decisión, ya que la situación económica era francamente muy grave.

—¿Toda la Junta la componían mujeres?

—No. Simplemente éramos mayoría. Pero con el paso del tiempo y concretándonos al momento actual, parece ser que ya no es tan grato, por parte de los señores socios, el que las mujeres seamos quienes llevamos la dirección del Club.

—Cuando cogió la presidencia del club, ¿qué deuda dineraria había?

—En aquel entonces existía una deuda de unos cuatro millones de pesetas.

—¿Cuál es la deuda actual?

—No llega al millón de pesetas. No quisiera que quedara en el olvido el que cuando nos hicimos cargo del Club, además de tener que realizar innumerables gestiones para poder jubilar al encargado del mismo, Sr. Montserrat, con una pensión digna y en consecuencia tener que abonar importantes cantidades que se adeudaban a la Seguridad Social para lograrlo, nos encontramos con que las cuotas de los socios, correspondientes al primer trimestre del año que iniciábamos, estaban ya cobradas y gastadas por la anterior Junta. Todo esto le dará una clara idea de la labor de saneamiento económico con que hemos tenido que enfrentarnos.

—¿Qué nuevas actividades ha realizado el Club en estos cuatro años?

—No cabe ninguna duda de que nos hemos visto condicionados por la deuda que gravitaba sobre nosotros y en especial hemos tenido que obrar con cautela debido al contencioso con los propietarios de los terrenos donde está instalado el Club. A pesar de estos obstáculos hemos seguido manteniendo las actividades que se venían haciendo y como novedades se han realizado las regatas sociales, la Semana del Optimist y el Trofeo Llobregat. También hemos realizado conjuntamente con la Corporación Metropolitana y el Ayuntamiento de El Prat unos cursillos de sufing.

—¿Con cuántos socios cuenta el Club?

—Con unos 350.

—En la Asamblea General de Socios últimamente celebrada se ha puesto en duda la buena gestión de la Junta Directiva durante este último año. ¿Qué puede decirnos al respecto?

—En primer lugar debo agradecer la asistencia a esta Asamblea de los socios de Mérito Sres. Cuadrat, Rovira y Gómez Escalante, lo cual me ha producido una gran alegría y a pesar de que no tenían ni voz ni voto en este acto asambleario, tuvimos la deferencia de escuchar sus opiniones. En cuanto a la polémica suscitada en el transcurso de la Asamblea, ha venido a producirse por dos cuestiones muy concretas: por un lado la disconformidad de algunos socios respecto al reparto de cantidades en el proyecto de presupuesto, que debe aprobarse en una nueva Asamblea presidida por la futura Junta Directiva; y por otro por el tema Uprasa, en el que concretamente el Sr. Gómez Escalante ha manifestado estar en desacuerdo con las gestiones realizadas por la Junta Directiva y entender, finalmente, que la actual Junta no tiene posibilidades, caso de ser reelegida, de llevar a feliz término las deseables nuevas negociaciones sobre los terrenos del Club.

—¿Qué puede decirnos sobre el tema Uprasa?

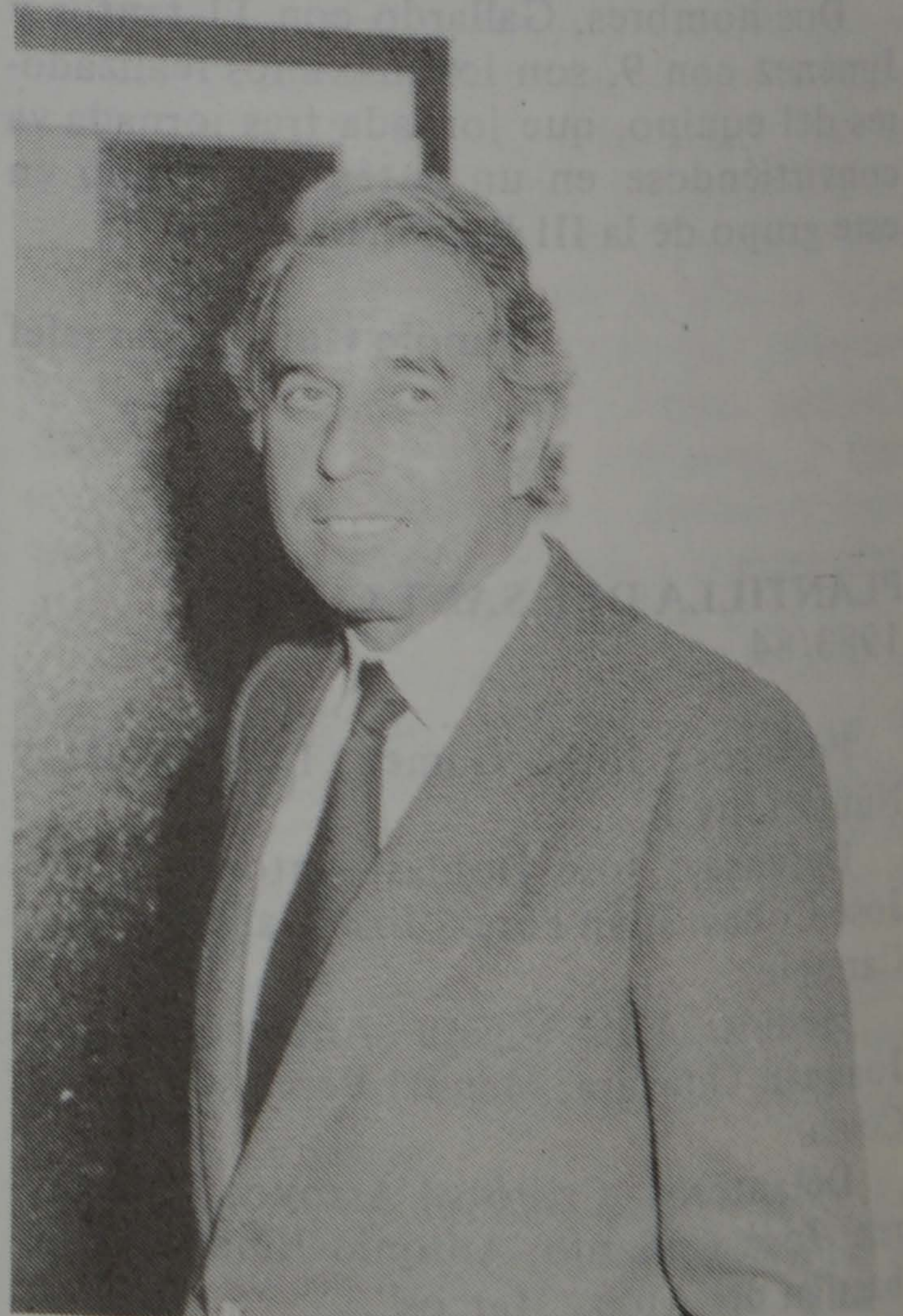
—Resumiendo, ya que las gestiones realizadas han sido numerosas y difíciles de pormenorizar, he de decirle que en su día el Sr. Abelló, representante de Uprasa, nos comunicó que la Sociedad había determinado proceder a la venta de los terrenos que ocupaba el Club y que en consecuencia nos ofrecía la posibilidad de que nosotros los adquiriésemos. Como sea que la cifra inicial de venta era de 90 millones de pesetas, le manifestamos la impracticabilidad de hacerlo, teniendo en cuenta el número de socios y las posibilidades económicas de los mismos.

Tras numerosas gestiones y entrevistas llegamos a un entendimiento provisional que consistía en la posibilidad de pagar un alquiler anual. Después de varias ofertas de alquiler por nuestra parte, al final, el Sr. Abelló aceptó la última de ellas para exponerla al Consejo de Administración de Uprasa quedando en que nos contestarían sobre el particular. Transcurrieron varios meses sin que llegasen noticias y después de algún tiempo, con gran sorpresa, fuimos requeridos judicialmente para desalojar los locales del Club. Como es natural y con el asesoramiento de un abogado, recurrimos contra la demanda y en definitiva estamos aún inmersos en el pleito esperando la resolución del Juzgado.

—¿A cuánto ascendía la última oferta de alquiler que Vds. hicieron?

—A 500.000 pesetas anuales.

—Desde el día en que se celebró la Asamblea y agotado el plazo legal de los 15 días para presentar candidaturas a la Presidencia de la nueva Junta Directiva del Club, aparte de Vd. que se ha ofrecido a la reelección, ¿se ha presentado alguna otra candidatura?

Gómez Escalante, presidente histórico, encarna la oposición a la actual presidenta.

—Hasta el momento la única candidatura que existe es la mía. Falta agotar todo el día de hoy para saber si se presenta alguna más. No cabe ninguna duda de que si alguien se ve con arrestos suficientes como para poder encontrar y llevar a feliz término soluciones a nuestros problemas ha tenido más que tiempo suficiente para presentar candidatura, pero tal como se han desarrollado los acontecimientos no es previsible que esto ocurra.

—Después de quedar patente la disconformidad de varios socios de la Asamblea respecto a los presupuestos provisionales por Vds. confeccionados, ¿presentarán Vds., caso de ser proclamada su candidatura, el mismo presupuesto o expondrán uno de nuevo?

—No cabe ninguna duda que estudiaremos a fondo el presupuesto y que intentando complacer en el que vamos a confeccionar nuevamente, las lógicas aspiraciones de nuestros asociados, en la medida que ello sea posible.

—Creo recordar que la queja principal sobre el presupuesto que Vds. confeccionaron estaba en la enorme diferencia existente entre Náutica (unas 800.000 ptas) y Tenis y Frontón (unas 80.000). ¿Es así?

—No exactamente, ya que la cantidad destinada a Náutica era sensiblemente más baja. Pero sí es verídico que se habían consignado 80.000 al Tenis, cantidad muy inferior al presupuesto del año anterior que había sido de unas 200.000 ptas. Lo cierto es que los presupuestos quizás no fueron realizados con la debida atención, confiando su confección a un solo miembro de la Junta y por ello no salieron debidamente ajustados.

—¿No cree Vd. que esta es una forma un tanto precipitada de confeccionarlos y una falta de responsabilidad por parte de la Junta Directiva?

—Estoy de acuerdo en que lo lógico hubiese sido estudiarlos a fondo y obrar en consecuencia, pero por un lado los innumerables problemas con que hemos y tenemos que enfrentarnos nos hicieron descuidar la cuidada confección de los mismos. Quizás en nuestro favor hemos de dejar constancia que dichos presupuestos tenían un carácter totalmente provisional, ya que los definitivos debe confeccionarlos la próxima Junta Directiva teniendo que ser aprobados por una nueva Asamblea General de Socios.

—¿Cuándo tendrá lugar esta nueva Asamblea?

—Caso de ser proclamada nuestra candidatura el día 22 de enero y si hay elecciones será la nueva Junta quien determinará la fecha de la misma. Quisiera añadir, al hilo de la anterior pregunta sobre la disconformidad de algunos socios con los presupuestos presentados en lo que respecta a la asignación del capítulo de tenis, que no sólo vamos a variar esta cifra, sino que también hemos ampliado la Junta que presentamos en un vocal destinado a este deporte y al frontón y que afiliaremos a estas secciones a la Federación Catalana, con el fin de impulsarlas y potenciarlas debidamente.

—Tengo entendido que el Club Nàutic ha de construir una Base Nàutica. Explí-

quenos algo al respecto.

—Sí. Actualmente el uso de la playa en el circuito vallado por el Club es de carácter provisional. Ultimamente se nos ha indicado que debemos hacer las gestiones pertinentes para recabar el uso permanente de dicho espacio, por lo que hay que realizar una serie de obras de servicio público, un parking para coches, una acera y un vallado definitivo, con lo cual nos autorizarán a una ampliación de dichas instalaciones de 15 metros más de los que ahora poseemos. Todo ello obedece a un plan de ordenación general de las Bases Náuticas de los distintos Clubs del litoral. En ello estamos, ya hemos confeccionado los planos pertinentes y presentado el correspondiente expediente, encontrándonos actualmente a la espera de la concesión con carácter definitivo del uso y disfrute de dicha Base Náutica.

—Como final de nuestra entrevista ¿quiere decirnos algo para los pratenses?

—Hay personas que creen que nuestro Club es caro, casi privativo, y en realidad no es así, ya que solamente los socios adultos pagarán al año, si la Asamblea lo aprueba, alrededor de unas 15.000 ptas. existiendo unas cuotas más reducidas para los jóvenes, según su edad. También hemos de manifestar que desde que nos hicimos cargo de la Junta Directiva, no hemos cobrado ni una sola derrama a los socios y en esa política deseáramos continuar. Tampoco se paga ninguna cuota de entrada. Respecto a los pratenses, nuestro deseo sería que tuviera el Club una mayor aceptación por parte de los mismos y aprovechamos la oportunidad de esta entrevista para que nos visiten y les informaremos ampliamente de los proyectos de futuro y de que si ellos participan en las actividades que desarrollamos conseguiremos todos juntos que el Club Nàutic Prat logre el nivel que El Prat se merece.

Y con estas palabras damos por terminada la entrevista, deseando que los problemas se solucionen y que el Club Nàutic Prat consiga junto con Urprasa un entendimiento respecto al contencioso que mantienen.

La junta directiva durante la asamblea polémica

FINAL DE TEMPORADA DE LA A.C. PRAT

El pasado 30 de noviembre dio por finalizada la temporada de actividades de la A. C. Prat, correspondiente al año 1983.

Con el fin de hacer la entrega de premios a los ganadores de las varias pruebas que se hicieron, se organizó una excursión en autocar a Sant Boi de Lluçanès en la que asistieron un centenar de personas. En Vic se hizo una parada para desayunar y poder visitar los lugares que se consideraron más importantes de la población. Después se emprendió viaje hasta Sant Boi de Lluçanès, visitando el Santuario dels Munts que data del siglo XII y cuanta con una imagen románica de la Virgen. Este Santuario se encuentra a 1.060 mtrs. de altitud, desde donde se divisa una panorámica de singular belleza. Seguidamente nos trasladamos al hotel donde tenía que tener lugar el almuerzo y entrega de premios.

Terminada la comida se procedió a ir nombrando a los vencedores para hacerles entrega de los respectivos trofeos.

En la categoría A de Excursionismo la vencedora fue María José Rodríguez y en la B el vencedor fue José Rodríguez. En la challenge el ganador fue Antonio Torrent y primer invantil Alberto Hueto. En la subida a Begues ganó Joaquín Miguel Marín. Además también se entregaron trofeos y medallas a los restantes participantes en las diferentes pruebas que obtuvieron las puntuaciones señaladas en los reglamentos de cada prueba. Todos los participantes fueron muy aplaudidos por los asistentes.

CAMBIO DE JUNTA EN LA A.C. PRAT

En la Reunión General de la Agrupación Ciclista Prat quedó elegida la siguiente Junta Directiva:

Presidente, José Valls; Vice-presidente, Joaquín Curto; Secretario, Javier Ráfols; Tesorero, José María Roig; Vocales, Antonio López, José Rodríguez y Jaime Augué.

J.S.

GUIA DE SERVEIS

**CONSULTORI
D'ACUPUNTURA
TRACTAMENTS**

Artrosis, Nervis, Cura definitiva de la PSORIASIS

M. AGUIRRE (Acupuntor)

Diplomat i Col·legiat

Av. Montserrat, 121, 1er., 2.^a
Tel. 370 13 01 - EL PRAT

ARTICULOS
DE PIEL
BOLSOS
Delcar

FEDERICO SOLER, 6
EL PRAT DE LLOBREGAT

Carnicería y Charcutería

C. TAPIAS

Especialidad en Pollos a
l'ast y canelones
Sólo festivos

Encargos: Tel. 379 45 45

Ctra. Marina, 59 EL PRAT

**DROGUERIA
PERFUMERIA
LIBRERIA**

SOCRIS

Pompeu i Fabra, 28
(frente Instituto)

Teléfono 379 87 62

El Prat de Llobregat

decoración

BRICOLAG ESCUGAR

Puertas - Listones - Molduras -
Tableros - Tapetas -
Persianas - Toldos - Maderas
a medida - Enseñamos
a hacer bricolage

Cra. Marina, 5 - Tel. 370 43 01
EL PRAT

Cristalería MEDINA

Especialidad en aluminio
Vidrieras emplomadas
Ventanas Gravent
Vidrios en general

Tordera, 6 - San Cosme
Teléf. 379 28 31 - EL PRAT

**Asesoría
Técnica
Laboral**

GABINETE JURIDICO - LABORAL - FISCAL
ADMINISTRACION DE FINCAS

SEGUROS

**MUTUA
NACIONAL
DEL AUTOMOVIL**

Jaime Casanovas, 102-104, bajos, 1.^a
Teléfono 379 59 99

ELECTRONICA ROCHO

REPARACION - VENTA

T.V. - Radio - Antenas
Electrodomésticos
Venta artículos importación

Carretera de La Marina, 9
Teléf. 370 49 40 - EL PRAT

ELECTRONICA V

**SERVICIO ASISTENCIA TECNICA
TV BLANCO NEGRO Y COLOR**

Polígono La Granja, bloque 3.º,
escalera 3.ª, tienda 5
Teléfono 370 18 80
El Prat de Llobregat

FOTOCOPIES

FOTOCOPIAS

SERVEI/SECRETARIA

Castilla, 27
Tel. 379 37 49

GESTORIA

PONS - MORENO

SEGUROS

Administración de Fincas - Asesoría
Laboral - Apertura Negocios
Seguros - y en general todo relacionado
con GESTORIA.

Avda. V. de Montserrat, 108, 4.º, 2.^a
Teléfono 379 21 28
El Prat de Llobregat

AUTOCARES

FERSPRAT, S. A.

EXCURSIONES EN GENERAL
COLEGIOS EN BARCELONA
VIAJES POR TODA ESPAÑA

Carretera Marina, 100
Tel. 379 38 84 - EL PRAT

Compra - Venta - Cambio de todas
las marcas - Seguros generales

**AUTOMOVILES
Estrada**

Avda. Virgen Montserrat, 223-227
esquina Avda. Remolar, 69
Teléfono 370 41 61
EL PRAT DE LLOBREGAT

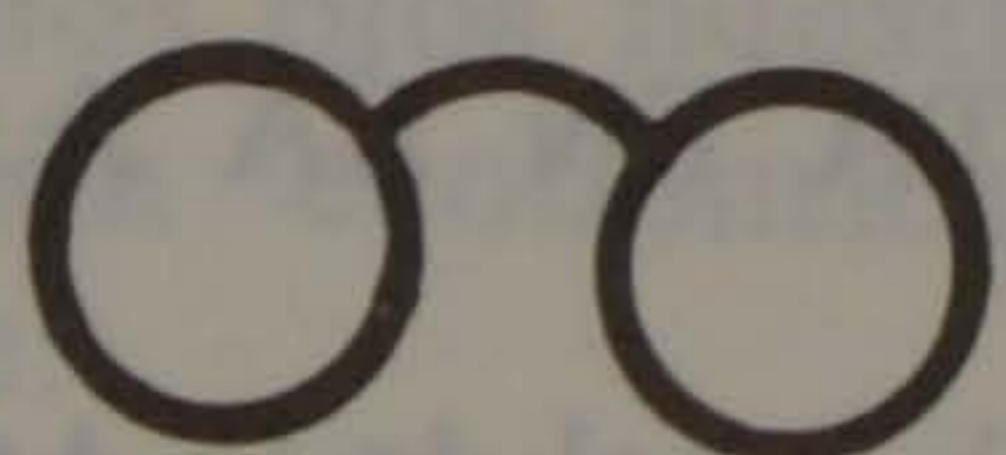
Li convé
anunciar-se a

**flors
company**

SERVEI INTERFLORA

Madoz, 4 - Telèfon 379 02 70
Dir. Teleg COMPANYFLORS
EL PRAT DE LLOBREGAT

J. Recasens

OPTICO DIPLOMADO

- Lentes de contacto

Avda. V. Montserrat, 130
Tel 379 75 63 - EL PRAT

**optica
PRAT**

Sección Lentes de Contacto

Frederic Soler, 13-15

Teléfono 379 46 93

EL PRAT

**Tableros y Maderas
del Prat**

Especialidad en puertas
blindadas y cierres de
seguridad

P. Martí Piñol, 5 - Tel. 379 82 52
EL PRAT

TAXIS El Prat

Tel. 379 13 25

DIA Y NOCHE

Tarragona, 124

moblidecor

c/. Castilla, 10
EL PRAT DE LLOBREGAT

EXCLUSIVAS

SELECCIONE SU PROPIA DECORACION EN **MOBLIDECOR**

¿DONDE Y QUIEN LE
PUEDE OFRECER LO QUE
LE OFRECE **MOBLIDECOR**?

SOMOS LA PRIMERA FIRMA
EN MUEBLE MODERNO

Castilla, 10

Teléfono 379 57 99

EL PRAT DE LLOBREGAT

**EXPOSICION
DE OLEOS**

Ballarín

Sala
JOSEP BAGES

Casanovas, 82
EL PRAT DE LLOBREGAT

DEL 4 AL 12 DE FEBRERO DE 1984

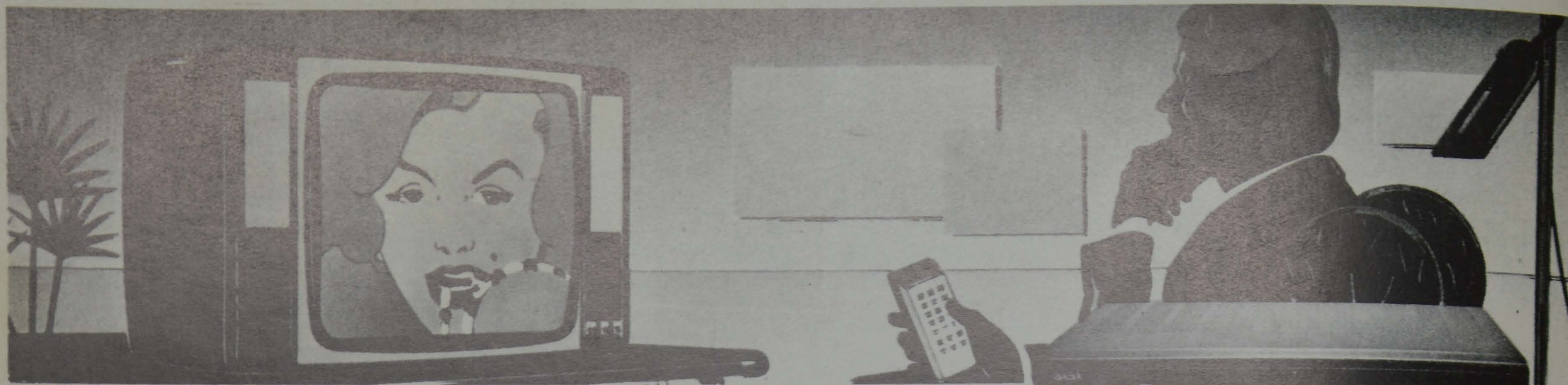
**ACTO INAUGURAL:
SABADO, DIA 4 DE FEBRERO, A LAS 19 HORAS**

HORARIO:

de 6 a 8'30 días laborables
de 11 a 2 y de 6 a 8'30
Sábados y Domingos

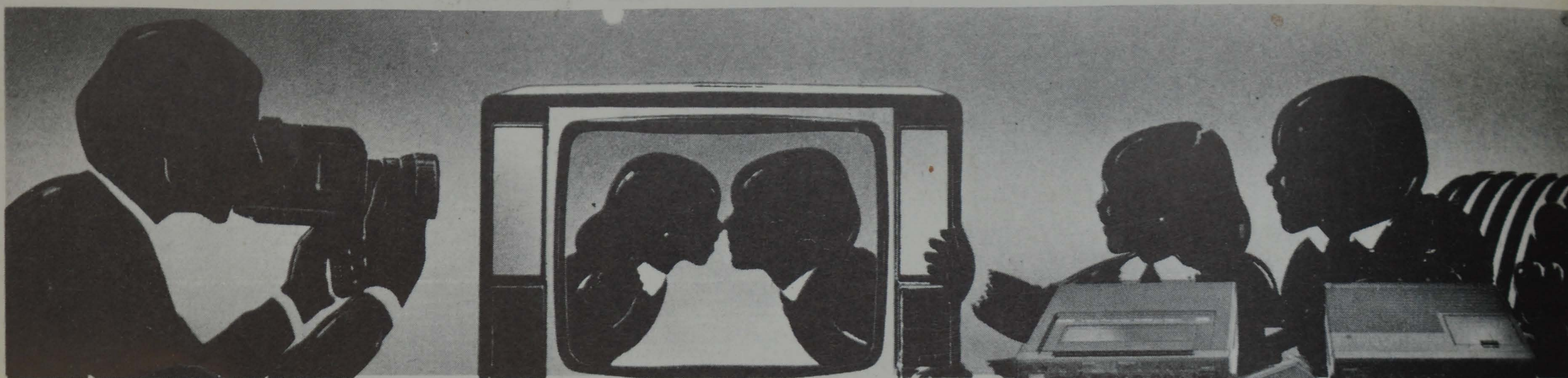
VIDEOTEST:

¿Qué clase de aficionado al video es Vd.?

1. Si Vd. es espectador de 1.ª fila, éste es su video: Fijo.

Si Vd. lo que quiere es no perderse las buenas películas de televisión y grabarlas para su videoteca privada, o quiere ver a Marilyn 1.000 veces, o recordar las mejores jugadas de su equipo; o sea, si es un hombre de cine en casa, éste es su video Saba: Fijo.

2. Si Vd. es en parte espectador y en parte filmador, cómprese el Saba en dos partes: Modular.

Si Vd. lo que quiere es, en parte ver a Marilyn y en parte filmar de vez en cuando lo bien que se lo pasa con los suyos, cómprese el Saba en dos partes. Modular.

3. Y si Vd. quiere filmar por todas partes sin que le pese, es éste: el nuevo portátil SABA.

Si lo que quiere es filmar y grabar sus propios programas con la última maravilla de la técnica, que sólo pesa dos kilos, y que es adaptable a cualquier video VHS, cómprese el nuevo portátil Saba.

EL QUE SABE, SABA® Y EL QUE SABE® SUBE

TV. color SABA - sin entrada - desde 2.952 Ptas. al mes

telerradio★

Avda. Virgen de Montserrat, 127 - ☎ 379 19 16 y 379 01 16 - EL PRAT DE LLOBREGAT

para los que saben comprar... y ahorrar